

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

ΕΤΟΣ. Θ.
ΑΡΙΘ. 402

Παύλος και η οικογένειά του

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
Υπό τὴν Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45
ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Υπό τὴν Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Η ἀρχαιότερα καὶ ἀνώτερα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ
τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότε-
ροι ἐν Παρίσις ἐπὶ τριετίαν σπουδάζσαντες εἰς τὴν ACADE-
MIE NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν
NAPOLITAINE.

Τελεῖα ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.
Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια
των, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπίτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

VITANOVA (NEA ZOH)

Γέροντες καὶ ἀπολέσαντες τὴν χαρὰ καὶ τὰς ἀπολαύσεις τῆς
νεανικῆς ἡλικίας, ζητήσατε ν' ἀναπληρώσετε τὴν εὐτυχίαν σας
πίνοντες τὴν

ΒΙΤΑΝΟΒΑ

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία
Χονδρική πώλησις: Φαρμακευτικὴ Ἑταιρεία «Μινέρβα»,
Ἀθήναι.

Κ.Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
Ματαδοτικῶν καὶ Δερματικῶν
νοσημάτων
Μάγερ 23α—Τηλ. 25532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα
δι' ἑκαστὸν ἀσθενή

ΔΗΜ. Γ. ΜΑΥΡΑΚΗΣ

Χειρουργὸς Ὀδοντίατρος Π.Ε.Π.
Ἵσται ἐπισκέψαν 9-1 καὶ 3-7
Ὀδὸς Ἑμμανουὴλ Μπενάκη 38

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῇ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27—Ἀθήναι. Τηλ. 1-60

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Παρελήφθησαν ΕΜΠΡΙΜΕ εἰς ὅλα
τὰ νεώτερα σχέδια καὶ χρωματισμούς.
Εἰς ἐξαιρετικὰς τιμὰς ΚΡΕΠΟΝ ΕΜ-
ΠΡΙΜΕ.

Πλουσιωτάτη ποικιλία ΣΕΜΙΖΙΕ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἑρμοῦ 3. — Πλατεία Συντάγματος
Τηλ. 20529

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

“Η ΕΛΛΑΣ,”

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΤΑΛΗΣ, ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

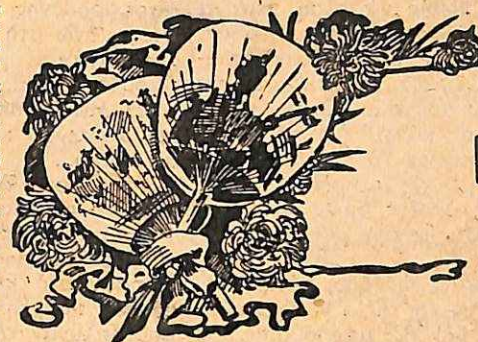
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ἡ τελευταία φωτογραφία τοῦ μεγάλου Προδονκίου τοῦ ποιητοῦ Μιστρὰλ, ἡ ὁποία βρέθηκε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν στὰ ἀρχεῖα τῆς οἰκογενείας του. — ΔΕΞΙΑ : Τρεῖς φωτογραφίες ἀπὸ ἕνα φρικτὸν ἐγκλήμα, ποὺ ἔγινε τελευταία στὴ Γαλιάννη, εἰς βάρος τοῦ πλουτοῦ Εὐρωπαίου ἀποικοῦ Βελμί, τὸν ὁποῖον δηλητηρίασε ἡ Μαύρη μαγείρισά του, ὑποκαυμένη ἀπὸ μερικὸς σωματιώτατος τῆς. Στὴν ἐπάνω φωτογραφία οἱ κατηγοροῦ-
μενοι πρὸ τοῦ δικαστηρίου. Δεξιὰ ἡ δηλητηριάστρια μαγείρισσα καὶ ἀριστερὰ ὁ Βελμί ἐτοιμοθάνατος. — ΜΕΣΩΝ : Μία περίεργη φωτογραφία τῆς Μαρ-
μενι πρὸ τοῦ δικαστηρίου. — ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ἑβραϊοπούλα, ἐξορίσθαι ἀπὸ τὴν Γερμανία, σ' ἕνα λατὸν ἀσπίτι τοῦ Παρισιῶ. — ΜΕΣΩΝ : Ἡ περίφημη
λεν Ντήτριχ. — ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ἑβραϊοπούλα, ἐξορίσθαι ἀπὸ τὴν Γερμανία, σ' ἕνα λατὸν ἀσπίτι τοῦ Παρισιῶ. — ΔΕΞΙΑ : Ἐνας Εὐρωπαῖος χρυσοθήρας στὴν Ἀλάσκα.
περιγηγρία Τεταῖνα, τὴ στιγμὴ ποὺ κουδενιάζει φιλικότατα μ' ἕναν ἰθαγενῆ τῆς Βόρειας. — ΔΕΞΙΑ : Ἐνας Εὐρωπαῖος χρυσοθήρας στὴν Ἀλάσκα.
τὴ στιγμὴ ποὺ καθαρίζει τὴν χρυσοφόρο αἷμα.

H KOPH THΣ MINION

Ὁ νέος, καθὼς ἦταν ἐξαλασμένος,
ἔπεσε στὴν πολυθρόνα καὶ μὲ μι-
σόκλειστα μάτια παρακολούθησε
σὰν μέσα σ' ἓνα ὄνειρο τὶς προε-
τοιμασίες τῆς νεαρῆς γειτόνισσάς
του.

XX

κι, μαζί με τη Μάρθα...

Μα ή μαρκησία δεν τον άφησε να προχωρήσει περισσότερο. —Καλά, ευχαριστώ! τον διέκοψε, με μία επιβλητική χειρονομία. Δεν σε χρειαζόμαστε τίποτ' άλλο... Μπορείς να πηγαίνεις!...

Μία ώρα μετά την αναχώρησι του συμμορίτη, ο οποίος είχε φέρει την ευχάριστη είδησι της αναρρώσεως της Γουλιελμίνας, ένας ιακρινός αντίκαλος από φανές τράβηξε την προσοχή των τριών φυλακισμένων γυναικών. Η φωνές αυτές ακουγόντουσαν από το μέρος του φεγγίτη, που άνοιγε προς τον καταρράχτη. Ξαφνικά, η φυλακισμένη ξεχώρισαν ένα κρότο αλυσίδων. Τό καγκελόφραχτο παράθυρο κοκκίνησε σιγά-σιγά από ένα δυνατό φως... Καί η φωνές ακούστηκαν πιο κοντά, πιο ευδιάκριτες... Μερικοί άντρες θά κουβέντιζαν εκεί κοντά... Η γκουβερνάντα πλησίασε στο φεγγίτη για να όπισθοχωρήσει άμέσως, με έκφρασι τρόμου ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

—Ω! σινιорίτα, σινιорίτα! είπε με λαχανιασμένη φωνή... Δεν μπορείτε να φαντασθήτε τί είδαν τα μάτια μου!...

—Ένα, δύο, τρία, χόπ! ακούστηκαν ρυθμικές φωνές από πέρα. Καί τώρα, δρόμο για την αλυσινότητα!...

—Τί είδες, Φλαβία; ρώτησε η μαρκησία, κάνοντας καί αυτή ένα βήμα προς το φεγγίτη.

—Γιά τ' όνομα του Θεού, σινιорίτα, μη πλησιάζετε! φώναξε η γκουβερνάντα της Γουλιελμίνας, δοκιμάζοντας να σταματήσει τη μαρκησία.

—Ένα, δύο, τρία, χόπ! ακούστηκαν καί πάλι η ρυθμικές φωνές.

—Θεέ μου! τί φριχτό θέαμα! τραύλισε η μητέρα της Σπεράτας, όπισθοχωρώντας τρομαγμένη.

Καί θέλησε καί αυτή να έμποδίσουν την κόρη της να πλησιάσει στο καγκελόφραχτο παράθυρο καί να δει τί γινόταν έξω. Εκείνη όμως την πρόλαβε.

Καί η τρεις γυναίκες, δρθιες μπρος στο μικρό παράθυρο, παρακολουθούσαν, με τά χαρκτηριστικά του προσώπου παραμορφωμένα από φρίκη καί βδελυγμία, την τελευταία φάσι της ανατριχιαστικής κηδείας, που την έχουμε κιόλας περιγράψει στους αναγνώστες μας.

Όταν καί το πτώμα του τρίτου πανωλοβλήτου έπεσε στην άβυσσο, ένας από τους νεκροθάφτας φώναξε την καθιερωμένη φωνή:

—Η πανούκλα δεν διαλέγει τους ανθρώπους που παίρνει!

Η Σπεράτα δεν μπόρεσε τότε να κρατηθεί πειά. Μία διαπεραστική κραυγή τρόμου βγήκε από τά στήθη της. Την κραυγή αυτή την άκουσαν οι αστανικοί νεκροθάφτες. Η καταπακτή έκλεισε άμέσως, καί φωνές έπαψαν ν' ακούγονται καί βαθεία σιωπή άπλώθηκε γύρω.

Η τρεις γυναίκες κυττάχτη-

καν μεταξύ τους, αλλόφρονες.

—Ηρθε η πανούκλα εδώ! τραύλισε η Μινιόν. Τους άκούσατε που τό είπαν; Θεέ μου! Θεέ μου! συνέχισε, συμπλέκοντας τά χέρια της μ' άπελπισία, γιατί ξαναθυμήθηκε την πρόσφατη ταφή των δυο παιδιών της πριγκηπισσής Γκρατσιόζας ντά Μαροσιγιάν. Γτάνει μονάχα να μή...

Άλλ' η Μινιόν δεν άποτελείωσε τη φράσι της.

Όταν η τρεις γυναίκες είδαν τό συμμορίτη να έμφανίζεται καί πάλι καί να τους φέρνει τό δειπνο τους, κατάλαβαν πως είχε βραδυάσει... Έβαλαν άνόρηχτα μερικές μπουκιές στο στόμα τους καί ξάπλωσαν στο κρεβάτι, παγωμένες από τό φόβο τους.

Κατά τά μεσάνυχτα, ένα

—Σινιорίτες, σινιριότες! φώναξε ο ληστής. Τό παιδί σας έγινε καλά...

βογγητό άδύνατο, μά έπίμονο, πέρασε τό πάχος των τοίχων της σπηλιάς καί έξυπνησε τις τρεις φυλακισμένες. Από που έρχόταν αυτό τό βογγητό; Από τό θόλο η από τά έγκαστα της γής;

Η τρεις γυναίκες άφογκράστηκαν κάμποσες στιγμές, ενώ η καρδιά τους κόντευε να σπάσει στο στήθος τους, από τά δυνατά χτυπήματα... Μά τό βογγητό αυτό ήταν τόσο πνιγμένο, ώστε δεν μπόρεσαν να ξεχωρίσουν καμιά φράσι. Ξαφνικά, όμως, τό παράπονο αυτό δυνάμωσε, σαν να είχε καταλάβει καί μόνο του ότι δεν τό άκούγαν.

—Μαμά, μαμά, γιαγιά!... ακούστηκε μία άπελπισμένη κραυγή.

Η φυλακισμένες αναγνώρισαν τότε αυτή τη φωνή.

—Είπε η Γουλιελμίνια!... Είπε η Μιμή μου!... ούρλιασε η Μι-

νιόν, τρελλή από την άπελπισία της.

Καί, χωρίς να ξέρη πειά τί κάνει, πήδησε από τό κρεβάτι της, ώρμησε στη διπλανή σπηλιά καί έψαξε, στο σκοτάδι, να βρη την πόρτα... Όταν ένοιωσε έξωλό κάτω από τά χέρια της, δοκίμασε να τραντάξει την πόρτα με τις μικρές γροθιές της, τις όποιες όμως η μητρική άπελπισία είχε μεταβάλει σε σιδερένιες...

Η πόρτα, ωστόσο, αυτή ήταν κλεισμένη άπ' έξω μ' ένα σύρτη που δεν θά μπορούσαν να τον σπάσουν ούτε δέκα ρωμαλέοι άντρες!

—Άκούς, μητέρα, άκούς!... ούρλιασε η Μινιόν, έξακολουθώντας να χτυπά την πόρτα καί με τά δυο της χέρια. Η Γουλιελμίνια μας μάς φώνα-

Μα ή Μινιόν ξέφυγε από τά χέρια τους καί, σε μία στιγμική παραφροσύνης, έπεσε με τό κεφάλι πάνω στη βαρεία θύρα!... —Παναγία μου! φώναξε η γκουβερνάντα...

Η Μινιόν άφησε ένα άδύνατο στεναγμό κι' έπεσε χάμω, λιπόθυμη...

Τό μέτωπό της ήταν πλημυρισμένο αίμα...

Η μαρκησία καί η Φλαβία την μετέφεραν άμέσως, την ξάπλωσαν στο κρεβάτι καί της έδεσαν πρόχειρα τό κεφάλι, άφοι έπλυναν την πληγή της...

III

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΟΜΠΗ·ΙΑ

Ο Κόκκινος Τζιλ, φεύγοντας από τη σκοτεινή τρώγλη, στην όποια τον είδαμε, σε προηγούμενο κεφάλαιο, να μονολογεί τόσην ώρα σχετικά με την καταπληκτική νεκρανάστασι της Μαλφιέρας καί με τά λίγα λόγια που ψιθύρισε κεινή στο αυτί του, ο Τζιλ, λοιπόν, φεύγοντας από την τρώγλη, μπήκε στον ύπνογιο διάδρομο, που βρισκότανε μπροστά του.

Δεν ύπήρχε κανένας λόγος να τρέχει. Όστόσο, μία νευρική άνυπομονησία τον έκανε να προχωρή με γοργά βήματα. Τά μυστηριώδη λόγια της δθθεν Βουδής, άνηχούσανε ακόμα στ' αυτιά του. Καί όλοένα τά έπαναλάμβανε, μηχανικά:

—Πομπηία... Τό σπίτι του Φανούου... Η πλάκα που έχει σχήμα ρόμβου, στην αΐλη...

Καί ο Τζιλ, ο όποιος βιαζότανε να μάθει τί νόημα έκρυβαν αυτά τά λόγια, έσπρωχνε στο πέρασμά του, με τους ώμους του, τ' άλλα μέλη της Καμόρας, που συναντούσε στο δρόμο του. Ήταν, μάλιστα, τόσο άφηρημένος, ώστε πολλές φορές σκουντούφλησε καί πάνω σε τοίχους.

Τέλος, έφτασε στη σπηλιά, στο κέντρο της όποιας ήταν άνοιγμένη μία κάθετη καμινάδα. Δυό ώπλισμένοι άνδρες φύλαγαν σκοποί εκεί. Άν έθγαίνες έξω από κείνο τό τζάκι, θά έεοικονομούσε τό ένα τρίτο τουλάχιστον τοι δρόμου, προκειμένου να πάς στην Πομπηία. Μά ο Τζιλ δεν ήθελε να φανερώσει στους σκοπούς τόν πραγματικό σκοπό της εξέδου του. Κι' ενώ έσπαζε τό κεφάλι του για να βοη μία πρόδωσι, που θά του επέτρεπε να βνη έξω, γούρις να τόν ύποβάλουν σε μία δυσάρεστη άνάκρισι, τοι παρυσιστάτικα έκρινε καί εύκαιρία που έπιζητούσε.

Οι δυό έταίροι της Μαύρης Χειρός ήταν περίλυποι καί μελαγχολικοί.

—Δώδεκα άδες τόσα φυλάμε σκοποί εδώ! είπε ο ένας από αυτούς. Δεν έξω τί κάνει έσύ. Εγώ όμως δεν μπορώ να σταθώ στα πόδια μου από την πείνα...

—Αφοι είσαι περίεργος να μάθεις πως πεινώ, τοι άποκαίθηκε ο σύντροφός του, σε πληροφωρόν ότι πεινώ τόσο πολύ,

ώστε ζταν μου έρχεται να σε φάω ζωντανό!

—Υστερ' από όλα όσα συνέβησαν την περασμένη νύχτα, ήταν έπόμενο να μάς ξεγασί ο Μαρτίνι... Όστόσο, πάει πολύ να περιμένουμε τόσες άρες!...

Ο 'Ατσιγγανος είχε ακούσει τη συζήτησι των δυο πεινασμένων σκοπών καί μία διαβολική έμπνευσις πέρασε άμέσως από τό μυαλό του.

Πλησίασε τους σκοπούς, τους κύτταξε με συμπόνει καί τους είπε:

—Πηγαίνετε να φάτε, άδελφοί μου. Θά φυλάξω εγώ σκοπό, ώσπου να γυρίσετε... Δεν ύπάρχει λόγος να βιασθήτε... Σας συμβουλεύω να μασάτε καλά, σιγά-σιγά την τροφή σας για να μη σάς πιάνη ποτέ τό στομάχι σας!

Άλλο που δεν ήθελαν οι δυό σύντροφοι! Ευχαρίστησαν τό Τζιλ για τη μεγάλη καλωσύνη του καί άπομακρύνθηκαν με γοργά βήματα...

Μόλις έπαψε ν' ακούγεται ο θόρυβος των βημάτων τους, ο Τζιλ ξεκρέμασε από ένα γάντζο τό σχοινί που χρησίμευε ως σκάλα για να κατέβη κανείς στο τζάκι κι' έτοιμαζότανε να τό ριξη στο κενό, όταν, ξαφνικά, τόν συγκράτησε μία άλλη σκέψη.

—Όταν θά κατέβω κάτω, είπε με τό νοι του, δεν θά μπόρεσω βέβαια να ξανακρεμάσω τό σχοινί από τό γάντζο. Οι σκοποί θά καταλάβουν τότε ότι τό έσκασα από δω καί θά τρέξουν να είδοποιήσουν τό Μαύρο Άετό... Καί δεν ύπάρχει καμιά άμφιβολία ότι έκείνος θά διατάξη να με κυνηγήσουν καί να με πιάσουν, έπειδή θά τοι φανή παράξενη καί άκατανόητη ή έπιθυμία μου ν' αναπνεύσω καθαρό άέρα... Πρέπει λοιπόν, να βγω από αυτό τό τζάκι, χωρίς να μεταχειριστώ τό σχοινί!...

Καί ο Κόκκινος Τζιλ, άφοι ξανακρέμασε τό σχοινί στο γάντζο, έμεινε λίγο σκεπτικός. Τέλος, έλαβε μία ήρωική απόφασι.

—Ένα μονάχα μέσον ύπάρχει, ψιθύρισε, για να περάσω από τό τζάκι... Να κατέβω, άκουμπώντας τά χέρια καί τά πόδια μου στα τοιχώματα... Η άναρρήχσις αυτή εινε βέβαια πολύ επικίνδυνη... Άν λυγίσουν τά χέρια μου ή τά πόδια μου, θά πέσω κάτω καί θά σπάσω τά κόκκαλά μου... Άφοι, όμως, δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά, άς δοκιμάσω τουλάχιστον αυτό τό μέσον...

Καί ο Τζιλ έθγαλε τά παπούτσια του, τά κρέμασε από τό λαιμό του καί ύστερα, στερεώνοντας καλά τά χέρια του καί τά πόδια του στα τοιχώματα τοι τζακιού, άρχισε σιγά-σιγά να κατεβαίνει κάτω...

Η παλάμες καί η πατούσες του είχαν ματώσει πάνω στις μυτερές πέτρες των τοιχωμάτων, μά ο Τζιλ, αδιάφορος προς τους πόνους, προσπαθούσε να κρατηθή καλά, γνωρίζοντας πως ή παραμικρή λιποψυχία θά

τοι στείχιζε τη ζωή... Άπόφευγε να πάρη την άναπνοή του, άν καί τό στήθος του έτρεμε από τό λαχανιασμό...

Τέλος, ο Κόκκινος Τζιλ, έριξε ένα βλέμμα από κάτω του κι' έθγαλε μία κραυγή χαράς. Είχε διακρίνει σε μικρή απόστασι τη σκιά του πάνω στο ύμωδες έδαφος της σπηλιάς, στην όποια έθγαζε ή καταπακτή... Άκόμα μία μικρή προσπάθεια καί ο 'Ατσιγγανος θά ήταν έλεύθερος!...

Ξαφνικά, όμως, μία από τις προεξοχές των τοιχωμάτων, ύπεχώρησε κάτω από τη σιθαρα παλάμη τοι Τζιλ. Ο 'Ατσιγγανος έχασε την ίσορροπία του, δεν μπόρεσε να κρατηθή περισσότερο στη δύσκολη εκείνη στάσι, τά πόδια του καί τά χέρια του λυγίσανε— καί σωριάστηκε στο έδαφος της σπηλιάς, κάτω από μία βροχή από χώματα καί πέτρες, βγαλμένες από τά τοιχώματα τοι τζακιού!

Όποιος άλλος άν ήταν στη θέσι τοι Τζιλ, θά έμεινε στον τόπο. Μά ο 'Ατσιγγανος ήταν άνθρωπος με σιδερένια κράσι. Μόλις βρέθηκε πληγωμένος στο έδαφος, τινάχτηκε προς τά πλάγια με μία άπότημη κίνησι. Καί ήταν καρός, γιατί την ίδια στιγμή έπεσε, μαζί με τά χώματα καί τά πετραδάκια, κι' ένα τεράστιο κοτρώνι, που έκόλλησε από τόν τοίχο. Άν ο όγκόλιθος αυτός εύρισκε τό

Τζιλ, θά τόν έκανε λυώμα! Ο 'Ατσιγγανος σηκώθηκε όρθιος, παραξολισμένος ακόμα από την πτώσι, με ρούχα ξεσχισμένα, με πρόσωπο ματωμένο, αλλά με τά παπούτσια κρεμασμένα ακόμα από τό λαιμό του, από τά δεμένα κορδόνια τους.

—Φτηνά την γλύτωσα, μά την ούρα τοι διαβόλου! βρυχήθηκε.

Κούνησε τά χέρια του καί τά πόδια του, για να βεβαιωθεί πως δεν είχε σπάσει κανένα κόκκαλο, έκανε μερικές έντρικες στο λαιμό του καί, όταν συνήλθε κάπως, πλησίασε στο άνοιχτό στόμιο της καταπακτής κι' έριξε ένα βλέμμα άπάνω.

Δεν πιστεύω να ξαναπεράσω πολύ σύντομα από δω! είπε με τό νοι του.

Όφρεσε τά παπούτσια του καί άρχισε να προχωρή, σέρνοντας λίγο τό ένα πόδι του. —Υστερ' από μία ώρα, βρισκόταν στο σημείο ακριβώς όπου άρχισε ο διάδρομος, από τόν όποιο ο Τζιλ είχε περάσει πρό καιρού, για να πάη να παραφυλάξη τη διέλευσι τοι άμαξιού των Κυπριάνι. Στην άκρη αυτού τοι δρόμου, είδε να λαμυκοπούν τά νερά μιας θρύσης, άνοιγμένης μέσα σε ένα βράχο. Ο Τζιλ προχώρησε ακόμα λίγο καί βρέθηκε στο άκρότερο σπήλαιο τοι ύπογειου, γνωστό με τ' όνομα «Κόκκινη

Σπηλιά». Οι βράχοι καί οι σταλακτίται σχημάτιζαν σ' αυτό τό σπήλαιο σχέδια με άφυγη εύρυθμία καί άρμονία όγκων καί άναλογιών.

Ο Τζιλ πλησίασε στη βρύσι καί κυττάχτηκε στα καθορά νερά της, που άποτελούσανε μία μικρή λίμνη, σε μία λακούβα τοι βράχου. Καί η άλλη βεια εινε ότι δεν έμεινε καί πολύ εύχαριστημένος από τό θέαμα τοι αίματωμένου προσώπου του καί των κουρελλιασμένων ρούχων του. Πληθηκε καί ύστερα, στρίβοντας δεξιά, μπήκε σ' ένα άλλο διάδρομο τοι νήλθε κάπως, πλησίασε στο άνοιχτό στόμιο της καταπακτής κι' έριξε ένα βλέμμα άπάνω.

Δεν πιστεύω να ξαναπεράσω πολύ σύντομα από δω! είπε με τό νοι του. Όφρεσε τά παπούτσια του καί άρχισε να προχωρή, σέρνοντας λίγο τό ένα πόδι του. —Υστερ' από μία ώρα, βρισκόταν στο σημείο ακριβώς όπου άρχισε ο διάδρομος, από τόν όποιο ο Τζιλ είχε περάσει πρό καιρού, για να πάη να παραφυλάξη τη διέλευσι τοι άμαξιού των Κυπριάνι. Στην άκρη αυτού τοι δρόμου, είδε να λαμυκοπούν τά νερά μιας θρύσης, άνοιγμένης μέσα σε ένα βράχο. Ο Τζιλ προχώρησε ακόμα λίγο καί βρέθηκε στο άκρότερο σπήλαιο τοι ύπογειου, γνωστό με τ' όνομα «Κόκκινη

μερα. —Υστερ' από λίγο, ο 'Ατσιγγανος βρισκότανε στα πόδια τοι τρομεροί βουνοί. Μπροστά του έόλεπε ν' άπλώνονταν τά έρείπια μιας πόλεως— σπύτια γκρεμισμένα, από τά όποια είχαν μείνει όρθια μονάχα οι τοίχοι, κολώνες μισοσπασμένες, άγάλματα κούτσουρεμένα... Η πόλις αυτή, που έδινε την ύψηλο νεκροταφείου, ήταν ή θρυλική Πομπηία, που κατεστράφη δολόκληρη στα 79 πρό Χριστού, από μία τρομακτική έκρηξι τοι Βεζουβίου.

Πριν από πενήντα χρόνια, ένας χωρικός από τη Νεάπολι, βρήκε κατέ σύμπτωσι ένα άγαλμα στα μέρη αυτά, σκεπασμένο από χώμα, ενώ όργωνε τόν κάμπο του με τό άροτρό του. Οι άρχαιολόγοι σκέφτηκαν τότε να κάνουν άνασκαφές σε μεγάλη έκτασι. Κι' έτσι, σιγά-σιγά, τά έρείπια της Πομπηίας άνεκαλύφθηκαν κάτω από τά βουνατά τά χώματα που τά σκεπάζανε...

Ο Τζιλ κύτταξε τά έρείπια αυτά με ύφος άρχαιολόγου.

—Διάβολε! δεν θυμάμαι πειά που ακριβώς βρίσκεται τό σπίτι τοι Φανούου! ψιθύρισε, ριχνοντας γύρω του άήσυχα έρευνητικά βλέμματα. Έχω τόσο καιρό να πατήσω εδώ τό πόδι μου! Καί η ίδια ή Μαλφιέρα δεν θά μπορούσε να βρη τό σπίτι τοι Φανούου... Όλα τά έχουν κάνει άνω-κάτω εδώ!...

—Ακολουθεί!

Η 'Ιππότισσα (Πίναξ τοι Ζ. Τζορτζιο)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

THE DELLY

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στον ήμερονικό πύργο του Άγγλου ευπατρίδου μαρκησίου Φάλστον, λόρδου του Σέσμπουρι, φτάνουν μία μέρα δυο μικρούλες, η Οριέττα κι η Φαουστίνη, τις οποίες ο πατέρας τους, ο ξεπεσμένος Ιταλός αριστοκράτης κόμης Φαρνέλλα, του στέλνει για να τις προστατεύσει. Ο λόρδος, ο οποίος, αν και νέος ακόμα, είναι άρρωστος, δε χελαί με καλοσύνη τις δυο ξένες και αναβάζει την φροντίδα τους στην οικογένεια του πύργου κυρία Μπάρκερ. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο με το γιο του, τον δεκαεπτάχρονο Βάλτερ, ένα νέο άγριο και δεσποτικό, ο οποίος από την πρώτη στιγμή αντιπαθεί την περήφανη και μικρούλα Οριέττα. Επίσης, μεγάλη αντιπάθεια αισθάνεται προς τις δυο μικρές ξένες κι η δεύτερη σύζυγος του μαρκησίου λαίδη Παμέλα, η μητέρα του Βάλτερ. Αυτή όμως τις αντιπαθεί γιατί φαντάζεται ότι ο σύζυγός της τις προστατεύει, γιατί ήταν κόρες κάποιου παλιού ελπίου του. Παιδιά από ένα χρόνο, ο λόρδος Σέσμπουρι πεθαίνει, και τότε η σύζυγός του κλείνει τις προστατευμένες του σε ένα οικότροφείο, όπου μένουν οχτώ χρόνια.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η επιβλητική οικονομός δεν άργησε να παρουσιάσει περιφρονητικά και μαζωμένη... Γιατί τάχα την είχε προσκαλέσει ο νεαρός λόρδος; Μήπως ήθελε να της κάνει καμιά παρατήρηση; Της μετέδιδε πάντοτε τις διαταγές του με τους θαλαμηπόλους του.

Με τις πρώτες όμως λέξεις του κυρίου της, η σύχνασε:

—Μπάρκερ, τη ρώτησε, σε σένα ο πατέρας μου έμπιστεύτηκε τη φροντίδα των δεσποινίδων Φαρνέλλα, όταν πρωτοήρθαν εδώ;

—Μάλιστα, μιλώρδε.

—Με ποιο τρόπο ανατρεφόντουσαν;

—Σαν μικρές κυρίες, σύμφωνα με τις διαταγές του μιλώρδου. Είχαν μια παιδαγωγό και μια καμαριέρα που τις υπηρετούσε. Η τουαλέτες των ήταν καλές και όλα τ' άλλα ανάλογα...

—Και μετά το θάνατο του λόρδου Σέσμπουρι τι έγινε;

—Κατόπιν τα πράγματα μετεβλήθησαν, εξοχώτατε... Η λαίδη Σέσμπουρι έδωσε στην αρχή την παιδαγωγό και την υπηρέτρια από κοντά τους και έπειτα από μερικούς μήνες τις έκλεισε σε ένα οικότροφείο...

—Τι είδους οικότροφείο;

—Ω! πολύ μέτριο... Μόνο κορίτσια μικρονοικοκυριών πηγαίνουν σ' αυτό.

—Και η εκπαίδευση σ' αυτό, ασφαλώς θα ήταν πολύ στοιχειώδης...

—Μάλιστα... Κι' η ζωή των

μαθητριών πολύ φτωχική... "Ακουσα να λένε ότι η διευθύντριας του παρθενγωγείου αυτού είναι πολύ φιλάργυρες...

—Η δεσποινίδες Φαρνέλλα βγήκαν απ' το παρθενγωγείο αυτό προ δόλιγου καιρού, καθώς μου είπε η λαίδη Σέσμπουρι, εξακολούθησε ο Βάλτερ. "Εμαθα επίσης ότι εδώ έχουν καλύτερες θέσεις...

—Μάλιστα, μιλώρδε. "Η λαίδη Σέσμπουρι είχε αποφασίσει στην αρχή να τις χρησιμοποιήσει ως καμαριέρες... "Αλλά η λαίδη Ρόζα δεν άφησε, γιατί από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μεγάλη συμπάθεια για την Οριέττα...

—"Όσο βρισκόντουσαν στο οικότροφείο, ήταν ποτέ εδώ;

—Ποτέ, μιλώρδε... Δεν βγήκαν ούτε μία μέρα απ' το οικότροφείο...

—Ποιός φρόντιζε γι' αυτές, ο κ. Μπάρφορντ ή μόνο η λαίδη Σέσμπουρι;

—Μονάχα η μιλαίδη... "Ετσι τουλάχιστον ξέρα...

—Πολύ καλά... είπε ο Βάλτερ.

—Ποιός φρόντιζε γι' αυτές, ο κ. Μπάρφορντ ή μόνο η λαίδη Σέσμπουρι;

—Μονάχα η μιλαίδη... "Ετσι τουλάχιστον ξέρα...

—Πολύ καλά... είπε ο Βάλτερ.

—Ποιός φρόντιζε γι' αυτές, ο κ. Μπάρφορντ ή μόνο η λαίδη Σέσμπουρι;

—Μονάχα η μιλαίδη... "Ετσι τουλάχιστον ξέρα...

—Πολύ καλά... είπε ο Βάλτερ.

—Ποιός φρόντιζε γι' αυτές, ο κ. Μπάρφορντ ή μόνο η λαίδη Σέσμπουρι;

—Μονάχα η μιλαίδη... "Ετσι τουλάχιστον ξέρα...

—Πολύ καλά... είπε ο Βάλτερ.

—Ποιός φρόντιζε γι' αυτές, ο κ. Μπάρφορντ ή μόνο η λαίδη Σέσμπουρι;

—Μονάχα η μιλαίδη... "Ετσι τουλάχιστον ξέρα...

—Πολύ καλά... είπε ο Βάλτερ.

—Ποιός φρόντιζε γι' αυτές, ο κ. Μπάρφορντ ή μόνο η λαίδη Σέσμπουρι;

—Μονάχα η μιλαίδη... "Ετσι τουλάχιστον ξέρα...

—Πολύ καλά... είπε ο Βάλτερ.

—Ποιός φρόντιζε γι' αυτές, ο κ. Μπάρφορντ ή μόνο η λαίδη Σέσμπουρι;

—Μονάχα η μιλαίδη... "Ετσι τουλάχιστον ξέρα...

—Πολύ καλά... είπε ο Βάλτερ.

—"Ακουσε με τώρα: Θα φροντίσεις να ετοιμαστούν δυο δωμάτια κι' ευχάριστα διαμερίσματα για τις διδες Φαρνέλλα και θα τοποθετήσεις δυο καμαριέρες στην υπηρεσία τους... Φρόντισε επίσης αμέσως να έχουν, οτι φορέματα χρειάζονται, σύμφωνα με τη θέση τους, ως δεσποινίδων της αριστοκρατίας... Θα συμβουλευθής την μίς Οριέττα και την μίς Φαουστίνη σχετικά... Τώρα μπορείς να αποσυρθείς...

Η Μπάρκερ έκανε μια βαθιά υπόκλιση κι' έφυγε κατάπληκτη. Κατόπιν, ο Βάλτερ κάλεσε τον καμαριέρη του και του είπε να ειδοποιήσει τον κ. Μπάρφορντ ότι επιθυμούσε να του μιλήσει.

Ο κ. Όμφρεϋ Μπάρφορντ ειδοποιήθηκε σχετικώς από τον Ιταλό καμαριέρη του Μάριο, τον οποίο, μετά το θάνατο του λόρδου Σέσιλ, είχε προσλάβει αυτός στην υπηρεσία του.

Αμέσως έγινε σκεπτικός και ψιθύρισε καθώς σηκωνόταν: —Δεν μου άρεσουν καθόλου

—Βέβαια, αγαπητέ μου Βάλτερ... Ο Σέσιλ, σε κάποια συνομιλία μας, μου είπε ότι σε περίπτωση που θα πέθαινε πριν ενηλικιωθείς, έπρεπε να φροντίσω να ανατραφούν όπως πρέπει τα κορίτσια αυτά...

—"Όπως πρέπει... Τι έννοείτε μ' αυτό;

—Μά... να τα βάλω σε κάποιο καλό σχολείο, πράγμα που έγινε άλλωστε, με τη φροντίδα της λαίδης Σέσμπουρι...

—"Α! έκανε ο Βάλτερ. "Όστε το οικότροφείο στο οποίο έβαλε τις διδες Φαρνέλλα η λαίδη Σέσμπουρι ήταν καλό;

—"Ο Όμφρεϋ δεν τα έχασε μπρος στο αυστηρό βλέμμα του νεαρού μαρκησίου.

—"Υποθέτω, απάντησε ήρεμα. "Εκρίνα, ξέρεις, πιο σωστό να έμπιστευθώ σε μια γυναίκα την εκλογή για το σχολείο των δυο κοριτσιών. Μήπως έχεις λόγους να πιστεύεις ότι η εκλογή αυτή ήταν κακή;

—Αυτό έπρεπε να το ξέρετε σε καλύτερα από μένα, αν ενδιαφερόσαστε να εκτελέσετε τη θέληση του πατέρα μου! απάντησε ξερά ο Βάλτερ.

—Να ενδιαφερωθώ;... Μά τι θέλεις να πής; έκανε ο κ. Μπάρφορντ, σαν να τον αδικούσαν.

—Ο πατέρας μου είχε εμπιστευθεί σε σάς και όχι στη λαίδη Σέσμπουρι τα παιδιά! "Επρεπε λοιπόν να παρακολουθήσετε καλύτερα την ανατροφή

ή ιδιαίτερες κουβέντες με το λόρδο Βάλτερ. "Ασφαλώς δεν ζητάει να με δει, γιατί με συμπαθεί και πρέπει να περιμένω να ακούσω κάτι δυσάρεστο απ' αυτόν...

Σε λίγο, ο νεαρός λόρδος Σέσμπουρι τον δέχτηκε με τη συνηθισμένη του ψυχρή αδρότητα. Του έδειξε ένα καθίσμα και στάθηκε όρθιος απέναντί του. "Επειτα, με φωνή ζωηρή κι επιβλητική, άρχισε να του λέει:

—"Εμείνα πολύ καιρό μακριά από την Άγγλία και δεν σκέφτηκα, ούτε έλαβα καιρό να εκτελέσω μερικά καθήκοντα. Είχα υποσχεθώ στον πατέρα μου να φροντίσω για τις διδες Φαρνέλλα, όταν θα έφταναν στη νόμιμη ηλικία... Μου φαίνεται ότι ένταμεταξύ είχατε αναλάβει σεις τη φροντίδα αυτή, Όμφρεϋ;

Ο κ. Μπάρφορντ δεν φάνηκε να στενοχωρηθεί με τα λόγια αυτά και απάντησε με κάποια αδιαφορία:

—Βέβαια, αγαπητέ μου Βάλτερ... Ο Σέσιλ, σε κάποια συνομιλία μας, μου είπε ότι σε περίπτωση που θα πέθαινε πριν ενηλικιωθείς, έπρεπε να φροντίσω να ανατραφούν όπως πρέπει τα κορίτσια αυτά...

—"Όπως πρέπει... Τι έννοείτε μ' αυτό;

—Μά... να τα βάλω σε κάποιο καλό σχολείο, πράγμα που έγινε άλλωστε, με τη φροντίδα της λαίδης Σέσμπουρι...

—"Α! έκανε ο Βάλτερ. "Όστε το οικότροφείο στο οποίο έβαλε τις διδες Φαρνέλλα η λαίδη Σέσμπουρι ήταν καλό;

—"Ο Όμφρεϋ δεν τα έχασε μπρος στο αυστηρό βλέμμα του νεαρού μαρκησίου.

—"Υποθέτω, απάντησε ήρεμα. "Εκρίνα, ξέρεις, πιο σωστό να έμπιστευθώ σε μια γυναίκα την εκλογή για το σχολείο των δυο κοριτσιών. Μήπως έχεις λόγους να πιστεύεις ότι η εκλογή αυτή ήταν κακή;

—Αυτό έπρεπε να το ξέρετε σε καλύτερα από μένα, αν ενδιαφερόσαστε να εκτελέσετε τη θέληση του πατέρα μου! απάντησε ξερά ο Βάλτερ.

—Να ενδιαφερωθώ;... Μά τι θέλεις να πής; έκανε ο κ. Μπάρφορντ, σαν να τον αδικούσαν.

—Ο πατέρας μου είχε εμπιστευθεί σε σάς και όχι στη λαίδη Σέσμπουρι τα παιδιά! "Επρεπε λοιπόν να παρακολουθήσετε καλύτερα την ανατροφή

ή ιδιαίτερες κουβέντες με το λόρδο Βάλτερ. "Ασφαλώς δεν ζητάει να με δει, γιατί με συμπαθεί και πρέπει να περιμένω να ακούσω κάτι δυσάρεστο απ' αυτόν...

Σε λίγο, ο νεαρός λόρδος Σέσμπουρι τον δέχτηκε με τη συνηθισμένη του ψυχρή αδρότητα. Του έδειξε ένα καθίσμα και στάθηκε όρθιος απέναντί του. "Επειτα, με φωνή ζωηρή κι επιβλητική, άρχισε να του λέει:

—"Εμείνα πολύ καιρό μακριά από την Άγγλία και δεν σκέφτηκα, ούτε έλαβα καιρό να εκτελέσω μερικά καθήκοντα. Είχα υποσχεθώ στον πατέρα μου να φροντίσω για τις διδες Φαρνέλλα, όταν θα έφταναν στη νόμιμη ηλικία... Μου φαίνεται ότι ένταμεταξύ είχατε αναλάβει σεις τη φροντίδα αυτή, Όμφρεϋ;

Ο κ. Μπάρφορντ δεν φάνηκε να στενοχωρηθεί με τα λόγια αυτά και απάντησε με κάποια αδιαφορία:

—Βέβαια, αγαπητέ μου Βάλτερ... Ο Σέσιλ, σε κάποια συνομιλία μας, μου είπε ότι σε περίπτωση που θα πέθαινε πριν ενηλικιωθείς, έπρεπε να φροντίσω να ανατραφούν όπως πρέπει τα κορίτσια αυτά...

—"Όπως πρέπει... Τι έννοείτε μ' αυτό;

—Μά... να τα βάλω σε κάποιο καλό σχολείο, πράγμα που έγινε άλλωστε, με τη φροντίδα της λαίδης Σέσμπουρι...

—"Α! έκανε ο Βάλτερ. "Όστε το οικότροφείο στο οποίο έβαλε τις διδες Φαρνέλλα η λαίδη Σέσμπουρι ήταν καλό;

—"Ο Όμφρεϋ δεν τα έχασε μπρος στο αυστηρό βλέμμα του νεαρού μαρκησίου.

—"Υποθέτω, απάντησε ήρεμα. "Εκρίνα, ξέρεις, πιο σωστό να έμπιστευθώ σε μια γυναίκα την εκλογή για το σχολείο των δυο κοριτσιών. Μήπως έχεις λόγους να πιστεύεις ότι η εκλογή αυτή ήταν κακή;

—Αυτό έπρεπε να το ξέρετε σε καλύτερα από μένα, αν ενδιαφερόσαστε να εκτελέσετε τη θέληση του πατέρα μου! απάντησε ξερά ο Βάλτερ.

τους...

—Να σου πω την αλήθεια, αγαπητέ μου Βάλτερ, δεν έβλεπα κανένα λόγο, για να δειχτώ δύσκολος στο ζήτημα αυτό... Στο κάτω-κάτω, δεν ξέρουμε ποιά είναι αυτά τα παιδιά... Σε μένα τουλάχιστον ο Σέσιλ δεν έδωσε καμιά πληροφορία, εκτός του ότι ήταν κόρες κάποιου κόμητος Φαρνέλλα, ο οποίος είχε οικονομικές στενοχωρίες και τον παρακάλεσε να τις προστατεύσει... Μου είπε μόνο: «Φρόντισε να ανατραφούν καλά...» "Ετσι κι' εγώ υπέθεσα ότι προκειμένου περί κοριτσιών χωρίς καμιά περιουσία, ή επιθυμία του ήταν να λάθουν απλή και πρακτική ανατροφή... Η λαίδη Σέσμπουρι συμφώνησε μαζί μου και μου πρότεινε να τις βάλουμε σ' ένα απλό σχολείο... "Εγώ λοιπόν δέχτηκα, αφού άλλωστε νόμιζα ότι ο ξάδελφός μου δεν τις προώριζε για πλούσιο μέλλον...

—"Αλλά τίποτε δεν σου επέτρεπε να νομίζεις ότι τις προώριζε για καμαριέρες! είπε σαρκαστικά ο Βάλτερ.

—Καμαριέρες; έκανε ο κ. Μπάρφορντ με κατάνηξη.

—Ναι... Αυτός ήταν ο σκοπός της λαίδης Σέσμπουρι γι' αυτά τα κορίτσια, πριν η Ρόζα συμπληρώσει την Οριέττα...

—Αυτό το άγνοουσα... Παράξενη ιδέα πράγματι... Μά δεν θα το επέτρεπα ποτέ... Πιστεύω, Βάλτερ... "Υπήρχαν τόσοι άλλοι τρόποι, για να κερδίσουν με περισσότερη αξιοπρέπεια τη ζωή τους... Θα μπορούσαν, π.χ., να γίνουν ντάμ ντέ κομπανί...

—"Η επιθυμία του πατέρα μου δεν ήταν να κερδίσουν τη ζωή τους εργαζόμενες, όπως έμαθα από την επιστολή του, της οποίας έλαβα γνώση προ δόλιγου... Σ' αυτή την επιστολή, μου δίνει όλες τις απαιτούμενες πληροφορίες κι' από σήμερα κι' οι δυο δεσποινίδες θα ζήσουν εδώ μέσα ως ίσα μας... Θα λάβετε την καλωσύνη να ειδοποιήσετε γι' αυτό τη λαίδη Σέσμπουρι.

Τα τελευταία λόγια του Βάλτερ είχαν έναν τόνο σαρκαστικό.

Και επρόσθεσε:

—Τό εξής, ανάλαβάνω να εκτελέσω ενώ τις επιθυμίες του πατέρα μου...

—Λυπάμαι ειλικρινώς, αγαπητέ μου Βάλτερ, γιατί ο Σέσιλ δεν μου εξέθεσε σαφέστερα τις επιθυμίες του... Ξέρεις ότι είμαι από τους ανθρώπους, που δεν παραλείπουν ποτέ να εκτελέσουν τα καθήκοντά τους και τις υποχρεώσεις τους... Νόμιζα λοιπόν ότι και στην περίπτωση αυτή έκανα, οτι μπορούσα...

—"Ισως γελάστικα... Η λαίδη Παμέλα φανταζόταν—και το φαντάζεται ακόμα—ότι τα κορίτσια αυτά είναι θυγατέρες του λόρδου Σέσιλ κι' η ζήλεια της την έκανε να κάνει, οτι έκανε... "Επρεπε να το προσέξω...

—Πράγματι! απάντησε ο Βάλτερ. Και σεις τι γνώμη έχετε γι' αυτά τα κορίτσια;

—Νομίζω απλούστατα ότι εί-

νε πραγματικά δεσποινίδες Φαρνέλλα... Γιατί να κάνω διαφορετικές απόψεις υποθέσεις; —Αυτό είναι και το φρονιμώτερο... Διαβάσατε σήμερα έφημερίδες;... Τι νεώτερα γράφουν;...

Και η συνομιλία εξακολούθησε μερικές στιγμές ακόμα, σε τόνο απλό και ήρεμο για διάφορα ζητήματα.

Όταν ο κ. Μπάρφορντ έφυγε, ο λόρδος Σέσμπουρι είπε μονολογώντας:

—«Προσπαθώ να μαντέψω αν ο άνθρωπος αυτός είναι ο μεγαλύτερος υποκριτής του κόσμου.»

XI

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας, ένας υπηρέτης έπληγε στο διαμέρισμα της λαίδης Ρόζας για να ειδοποιήσει την μίς Οριέττα, ότι ο λόρδος Σέσμπουρι παρακαλούσε αυτήν και τη μίς Φαουστίνη να πάνε να τον δουν στη βιβλιοθήκη.

Η Οριέττα, η οποία τη στιγμή εκείνη έκανε μάθημα Ιταλικών στη Ρόζα, κοκκίνισε, ακούγοντας την πρόσκληση αυτή, αν και την περιμένα από την προηγούμενη μέρα, όπως είχε γίνει προ πολλού καιρό, αν η παρατεταμένη απουσία μου δεν μ' έκανε να άργησω να λάβω γνώση ωρισμένων επιθυμιών του πατέρα μου.

—"Εδείς σε στις δυο νέες που στεκόταν απέναντί του...

—"Εγώ ο λόρδος Σέσμπουρι μιλούσα, η Οριέττα εφάρμαζαν ολόενα και πιο πολύ. Ξαφνιαζόταν, αλλά δεν ένοιωσε τη χαρά που ήταν ζωγραφισμένη στο βλέμμα της Φαουστίνης.

Ακούγοντας τις τελευταίες λέξεις του Βάλτερ, έκανε μια κίνηση διαχωρισμού.

—"Αγαπεί, μιλώρδε, είπε. "Οχι!... Πλανάσθε!... Η λαίδη Ρόζα είναι πολύ καλή για μένα κι' αισθάνομαι μεγάλη ευχαρίστηση να τη συντροφεύω...

—"Η Ρόζα πολύ καλή; Αυτό μου προσφέρει κατάπληξη! Και με κάνει να πιστεύω ότι ξέρετε κάποιο μαγικό φάρμακο για να γοητεύετε τους δύστροπους χαρακτήρες...

—"Ο έλαφρα σαρκαστικός τόνος με τον οποίο ο Βάλτερ έλεγε τα λόγια αυτά, έκανε τα μάτια της Οριέττας να λάμψουν από αγανάκτηση.

—Δεν ξέρω κανένα άλλο φάρμακο, του απάντησε, εκτός

για κάποιο δύστροπο κοριτσάκι. "Ας ελπίσουμε ότι η αμοιβαία εντύπωση της εποχής εκείνης θα μεταβληθεί.

Η Οριέττα δεν συμμερίστηκε την εύχη αυτή. Χαμήλωσε τα μάτια της, για να μη βλέπει το ειρωνικό χαμόγελο του συνομιλητή της.

Ο λόρδος Σέσμπουρι κύταξε μια στιγμή τις δυο νέες και φάνηκε σαν να συνέκρινε τη χαριτωμένη, αλλά απλή Φαουστίνη, που κούταζε με τόσο περίφοβο θαυμασμό τον κύριο της τύχης της και την περήφανη κι' αγέρωχη Οριέττα. Κατόπιν με την εκφραστική και μελωδική φωνή του, ρώτησε:

—Τι είδους μόρφωσι σάς έδωσαν στο παρθενγωγείο;

Η έρωτησις αυτή απευθυνόταν και στις δυο. Η Φαουστίνη κούταξε την αδελφή της και, βλέποντάς την σιωπηλή, είπε με δισταγμό:

—"Αρκετά καλή, μιλώρδε... "Αλλά η Οριέττα της έδωσε ένα επιπληκτικό βλέμμα και τη διέκοψε, λέγοντας:

—Τί είπες; Γιατί να κρύψουμε από το λόρδο Σέσμπουρι, αν υποθέσουμε ότι το άγνοουσα, ότι το παρθενγωγείο του, σηκώθηκε κι' υποκλίθηκε μ' αδρότητα.

—"Εχουμε να μιλήσουμε μαζί, μίς Οριέττα και μίς Φαουστίνη. Η συνομιλία αυτή θα έπρεπε να είχε γίνει προ πολλού καιρό, αν η παρατεταμένη απουσία μου δεν μ' έκανε να άργησω να λάβω γνώση ωρισμένων επιθυμιών του πατέρα μου.

—"Εδείς σε στις δυο νέες που στεκόταν απέναντί του...

—"Εγώ ο λόρδος Σέσμπουρι μιλούσα, η Οριέττα εφάρμαζαν ολόενα και πιο πολύ. Ξαφνιαζόταν, αλλά δεν ένοιωσε τη χαρά που ήταν ζωγραφισμένη στο βλέμμα της Φαουστίνης.

Ακούγοντας τις τελευταίες λέξεις του Βάλτερ, έκανε μια κίνηση διαχωρισμού.

—"Αγαπεί, μιλώρδε, είπε. "Οχι!... Πλανάσθε!... Η λαίδη Ρόζα είναι πολύ καλή για μένα κι' αισθάνομαι μεγάλη ευχαρίστηση να τη συντροφεύω...

—"Η Ρόζα πολύ καλή; Αυτό μου προσφέρει κατάπληξη! Και με κάνει να πιστεύω ότι ξέρετε κάποιο μαγικό φάρμακο για να γοητεύετε τους δύστροπους χαρακτήρες...

—"Ο έλαφρα σαρκαστικός τόνος με τον οποίο ο Βάλτερ έλεγε τα λόγια αυτά, έκανε τα μάτια της Οριέττας να λάμψουν από αγανάκτηση.

—Δεν ξέρω κανένα άλλο φάρμακο, του απάντησε, εκτός

Η δυο νέες στεκότουσαν όρθιες απέναντί του...

Ο Βάλτερ στάθηκε όρθιος απέναντί του...

από τη μεγάλη μου συμπάθεια για ένα δυστυχισμένο κορίτσι, που υποφέρει από μικρό!

“Εν’ από τα λαγωνικά που ήταν ξαπλωμένα στον τάπητα, σηκώθηκε και πλησίασε τον κύριό του... Ο Βάλτερ άπλωσε το λευκό και λεπτό χέρι του, για να χαϊδέψει το κεφάλι τού ζώου, χωρίς ν’ αποσπάσει το βλέμμα του από το πρόσωπο της ‘Οριέττας.

—Είμαστε λοιπόν σύμφωνοι για το πρόγραμμα της ζωής σας; είπε έπειτα από μια μικρή σιωπή. “Αν έχετε καμιά ιδιαίτερη επιθυμία, θα σας παρακαλέσω να μου την κάνετε γνωστή...”

—Συνώνυμη, μιλόρδε! είπε η ‘Οριέττα. Ποτέ δεν μ’ας πέρασε η σκέψις να ζήσουμε εις βάρος σας. “Αν λυπηθήκαμε, γιατί δεν λάβαμε καλύτερη μόρφωση, αυτό οφείλεται στο ότι περιορίστηκε έτσι η ικανότητάς μας να κερδίζουμε τ’ απαραίτητα για τη ζωή μας... Ποτέ όμως δεν θα δεχτούμε τη ζωή που μ’ας προσφέρετε... Είμαστε νέες και υγιείς. Μπορούμε λοιπόν και έχουμε καθήκον να εργαζομαστε... Αφήστε με δεσποινίδα συνοδό της λαίδης Ρόζας και δώστε στην αδελφή μου μια ανάλογη θέσι.

—Μά την άλλη, μίς ‘Οριέττα, δεν έχω συνηθίσει ν’ ακούω να συζητούν τις αποφάσεις μου, είπε ο Βάλτερ σε τόνο που είχε γίνει σχεδόν επίτακτικός.

Μά, αμέσως επρόσθεσε, μαλακώνοντας τη φωνή του:

—Δεν σας απαγορεύω να κρατάτε, όταν θέλετε, συντροφιά της λαίδης Ρόζας. “Οχι όμως ως συνοδός, αλλά ως φίλη... “Όσον αφορά όμως τον τρόπο της ζωής σας, θα γίνω αυτό που αποφάσισα, τουλάχιστον μέχρι της ενηλικιώσεώς σας...

—Και αν δεν θέλουμε να δεχτούμε αυτή την... έλεγχου... “Επειτα, τί δικαιώματα έχετε;

Και η ‘Οριέττα, λέγοντας τα λόγια αυτά, σηκώθηκε με μι’ απότομη κίνηση. Στο βλέμμα της φαινόταν δ’ η διαμαρτυρία της περιφάνειας ψυχής της.

“Ο λόρδος Σέσμπουρι την κύτταξε μερικές στιγμές έντονα κι’ έπειτα απάντησε:

—“Εχω τα δικαιώματά, τα οποία έδωσε ο κόμης Φαρνέλλα στον πατέρα μου, όταν σας εμπιστεύθηκε σ’ αυτόν... “Αγνοώ αν ο κόμης Φαρνέλλα ζή ακόμα... “Εφ’ όσον όμως δεν έρχεται να σας ζητήσει, θα διατελείται υπό την κηδεμονία μου και θα έχετε την υποχρέωσή να με υπακούετε...”

—Θα γράψω στον πατέρα μου! είπε ζωηρά η ‘Οριέττα. “Ίσως να γύρισε στην ‘Ιταλία... Ναι! Θα το γράψω και θα το πω ότι πρέπει να ενδιαφερθεί για τα κορίτσια του, αντί να τα εγκαταλείπει στις φροντίδες ενός ξένου...

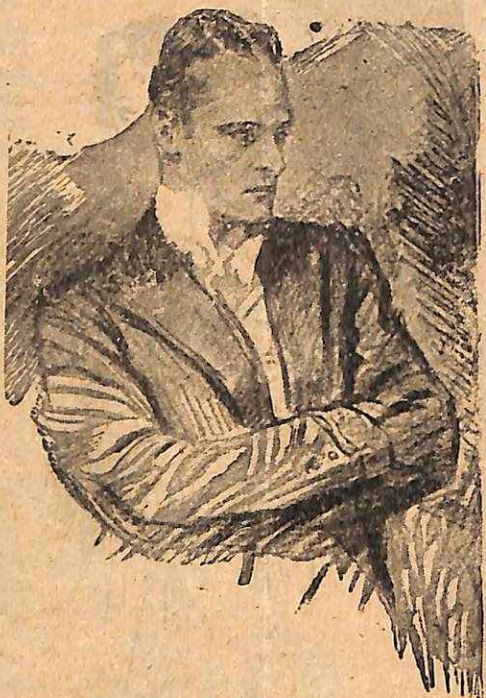
—Δεν σας εμπόδιζω να το κάνετε αυτό! είπε με ψυχρότητα κι’ ειρωνεία ο λόρδος Σέσμπουρι.

Και συγχρόνως σηκώθηκε.

“Εδωσε το χέρι του στη Φαουστίνα και κατόπιν στην ‘Οριέττα, η οποία τού έτεινε με διασταγμό τα τορνευτά της δάχτυλα!

...“Η κυρία Μπάρκερ, επρόσθεσε ο Βάλτερ, έλαβε κιόλας οδηγίες μου. Θα έχετε την καλύτερη να συμμορφωθείτε, αναλογιζόμενοι απλώς ότι έκτελώ τις θελήσεις του πατέρα μου...”

“Η ‘Οριέττα θα ήθελε να του απαντήσει ότι με μεγαλύτερη ευχαρίστηση θα δεχόταν από το λόρδο Σέσιλ όσα της πρόσφερε ο γιός του. “Αλλά τη στιγμή εκείνη αντιλήφθηκε ότι δεν είχε δική να δέχεται μ’ αυτόν τον τρόπο τις ευγενείες ενός ανθρώπου, που έκτελούσε τις τελεταίρες θελήσεις του πατέρα του. “Η έχθρότης, την οποία διατηρούσε κατά του ανθρώπου αυτού, την έκανε να φαίνεται άδικη. Κι’ επειδή ήταν ελκρινής και γεμάτη ευθύτητα, είπε, κοκκινίζοντας ελαφρά:

“Ο λόρδος Σέσμπουρι την κύτταξε μερικές στιγμές έντονα

—Σας παρακαλώ πολύ, να με συγχωρήσετε, μιλόρδε, αν είπα λόγια, τα οποία πιθανώς να σας πείραξαν. Είχα μεγάλη επιθυμία να εργαστώ για να ζήσω... και θα μου ήταν πολύ σκληρό να χρωστάω τα πάντα σ’ ένα ξένο...

—Επιδιοκμίζω το αίσθημα της υπερηφάνειας σας, μίς ‘Οριέττα, και δεν θυμώνω καθόλου γι’ αυτό...

Το βλέμμα του νεαρού λόρδου ήταν τώρα γλυκό κι’ είχε μι’ ανέκφραστη δύναμη γοητείας. “Η ‘Οριέττα χαμήλωσε το δικό της.

Κατόπιν ο Βάλτερ συνάδευσε ως την πόρτα της βιβλιοθήκης τις δυο νέες. “Επειτα ξαναγύρισε σκεπτικός, μονολογούσε σχεδόν δυνατά:

—“Η μια είναι αδελφή μου κι’ η άλλη είναι μια ξένη... Ποιά είναι όμως η αδελφή μου;...

Και πρόσθεσε σχεδόν αμέσως:

—Δεν μπορεί να είναι η ‘Οριέττα... Δεν θάθελα να είναι αυτή...

Δεν ήλθε να έμβασθουν στους λόγους της σκέψις του αυτής... “Εξ άλλου, τη στιγμή εκείνη, ο Νόρτλεϋ μίλησε από μια πόρτα του κήπου. “Ο Βάλτερ γύρισε προς αυτόν και τού είπε:

—“Ερχεσαι στην ώρα, αγαπημένε μου. Θα βγούμε περίπατο τώρα που τελείωσε με τις ώρες κηδεμονιές μου... Και χαμογελώντας, επρόσθεσε:

—Θα λές από μέσα σου ότι δεν είμαι σ’ ηλικία για τέτοια καθήκοντα... Δεν φαίνομαι κατάλληλος για κηδεμών ώραιων κοριτσιών, Νόρτλεϋ...

—Αυτό ακριβώς σκεφτόμουν, μιλόρδε...

—Ξέρω να είμαι σοβαρός όταν χρειάζεται... “Αλλάξα όμως γνώμη... Δεν θα βγούμε έξω... Θα παίξουμε λίγη μουσική και κατόπιν θα πάω να πάρω το τσάι στης ‘Αψάρας, στο

—Υπομονή;... Περιφρόνησι, δεν λές καλύτερα... Μία περιφρόνησι προσθητική για τη φιλοτιμία μας...

Κι’ ένοιωσε πάλι το θυμό της να την πλημμυρίσει. Καθώς περνούσαν από το Κινέζικο σαλόνι, η Φαουστίνα τη ρώτησε:

—Τώρα βέβαια μπορώ κι’ εγώ νάρθω μαζί σου στο διαμέρισμα της λαίδης Ρόζας; Είμαστε πιά ελεύθερες... και δεν έχουμε ανάγκη να ζητάμε άδεια από κανένα...

—“Ελα... αν θέλεις...

“Η λαίδη Ρόζα δεν ήταν μόνη της. “Ήταν και η μητέρα της εκεί, η οποία είχε πάει για να μάθει το αποτέλεσμα της συνομιλίας των δυο κοριτσιών και του Βάλτερ.

—Λοιπόν; ρώτησε η Ρόζα τις δυο νέες, μόλις μπήκαν στο σαλόνι.

“Η Φαουστίνα, γεμάτη χαρά, διηγήθηκε τη μεταβολή της ζωής τους, την οποία είχε αποφασίσει ο λόρδος Σέσμπουρι. “Η λαίδη Παμέλα την άκουγε γλυκά, με τα χείλη σφιγμένα και με αναλαμπές μοχθηρίας στα μάτια της. “Η ‘Οριέττα έμεινε σιωπηλή. “Η Ρόζα το πρόσεξε και τη ρώτησε:

—“Ε, λοιπόν, δεν είσαι ευχαριστημένη, αγαπημένη μου ‘Οριέττα;

—“Οχι, μιλαίδη... Θα έπιθυμούσα να κερδίζω τη ζωή μου κι’ όχι να χρωστάω τα πάντα στη γενναιοδωρία του λόρδου Σέσμπουρι.

“Η λαίδη Σέσμπουρι γέλασε σαρκαστικά και είπε:

—Σε άλλους μπορείτε να τ’ αλέτε αυτά, μικρή μου!

—Και όμως, αυτή είναι η ελκρινής σκέψις μου! απάντησε η ‘Οριέττα. Την είπα στο λόρδο Σέσμπουρι...

—Στο λόρδο Σέσμπουρι; είπε η λαίδη Παμέλα.

Και, γελώντας πάλι, επρόσθεσε:

—“Στον λόρδο Σέσμπουρι, ο’ αυτόν τον σκεπτικισμό, που ισχυρίζεται, ότι καμιά γυναίκα δεν μπορεί ν’ αντισταθεί στην έλξη της πολυτελείας και του πλούτου... Την παθάνε... Θα γέλασε μέσα του με τις διαμαρτυρίες σας...

Το αίμα ανέθηκε στο πρόσωπο της ‘Οριέττας κι’ έφυγε πάλι απότομα. “Εγινε κατακίτρινη... “Ήταν δυνατόν ο λόρδος Σέσμπουρι να έχει τέτοιες αντιλήψεις για τη γυναικεία αξιοπρέπεια; “Όστε δεν είχε πει τίς λόγια της... Κι’ εκείνη θα έσταλζε στον πατέρα της λαμβάνειν την άνετη ζωή που της έεσχαφάλλισε... Αυτό ήταν αβλητικό!

—“Α! Τι απροσδόκητη μεταβολή της ζωής μας, ‘Οριέττα... Αυτή η κακή λαίδη Παμέλα, που μ’ας άνηψε τόσο άσχημα, θα σκάσει άμα το μάθει... Πόσο καλός είναι ο λόρδος Βάλτερ! Τι κομψός! Τι έπι-

—Εσύ δεν βλέπεις ποτέ, παρ’ μόνο την επιφάνεια! είπε ειρωνικά η ‘Οριέττα.

—Και σ’ έχεις προκατάληψη! απάντησε η Φαουστίνα. Με τον τρόπο που μιλάς, υπάρχει κίνδυνος να χάσουμε τα πάντα. “Ο λόρδος Σέσμπουρι έδειξε μεγάλη υπομονή...

—Δεν θα πάρει το τσάι μαζί μας, μαμά; ρώτησε η λαίδη Ρόζα, βλέποντας τη μητέρα

της να σηκώνεται.

—“Οχι σήμερα... Θα ξαναδωθούμε το βράδυ, αγαπητή μου...

Φύλησε τη Ρόζα, απάντησε με μία ελαφριά κλίση του κεφαλιού στο χαιρετισμό των δυο κοριτσιών και αποσύρθηκε.

Αντί όμως να διευθυνθεί προς τη σκάλα, η οποία οδηγούσε στο διαμέρισμά της, πήρε ένα πλαγινό διάδρομο. “Επειτ’ από μερικά βήματα σταθίκε, ανασήκωσε ένα μεταξωτό παραπέτασμα και πίεςε μια μικρή προεξοχή στο έζλο του τοίχου. “Αμέσως μια μυστική πόρτα άνοιξε και από μια μικρή σκάλα η λαίδη Σέσμπουρι ανέβηκε στο πρώτο πάτωμα.

Το τμήμα αυτό του πύργου που είχε χτιστεί κατά τον 17ον αιώνα, είχε πολλές μυστικές σκάλες και πόρτες. Σε λίγο, η λαίδη Παμέλα βρέθηκε σε μια πολυτελή σάλλα. Τη διέσχισε και μπήκε σ’ ένα κομψό καπνιστήριο, στο οποίο ήταν καθισμένος ο κ. Μπάρφορντ και διάβαζε εφημερίδες.

—Λοιπόν, όλα τελείωσαν, αγαπητή ‘Ομφρέυ! είπε.

—Τι ένοιωτε, αγαπητή μου; ρώτησε εκείνος με ήρεμία, αφήνοντας την εφημερίδα.

—“Η συνέντευξη του λόρδου Βάλτερ με την ‘Οριέττα και τη Φαουστίνα! Πού έχεις το μυαλό σου, ‘Ομφρέυ; “Εν τούτοις, το ζήτημα είναι πολύ σοβαρό...

—Μπορεί να είναι σοβαρό για σένα, φίλη μου... “Εγώ δεν ενδιαφέρομαι για το πώς θα ζήσουν κοντά μας ή δεσποινίδες Φαρνέλλα...

—Ναι, έχεις δική... “Ετσι θα είναι... Και γι’ αυτό αποφάσισε ν’ αλλάξει τόσο γρήγορα τη πράγμα που μ’ έφερε σήμερα το πρωί σε δυσάρεστη θέσι απέναντι στο λόρδο Βάλτερ...

Δεν θέλω να έχω προστριβές με τον νεαρό εξάδελφό μου... και σε παρακαλώ να μου επιτρέψεις να μη ενδιαφερθώ πια γι’ αυτά...

“Η λαίδη Σέσμπουρι κοκκίνισε από το θυμό της.

—Πολύ καλά! Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι θα μ’ εγκατέλειπες έτσι εύκολα από φόβο του λόρδου Σέσμπουρι.

“Ο κ. Μπάρφορντ ύψωσε τους ώμους του και την κύτταξε ειρωνικά.

—Δεν έχεις δική... Δεν σ’ εγκατέλειψα καθόλου, έπειδή αν νομίζω να βοηθήσω τις μικρές εκδικήσεις σου, τα μικρά γυναικεία πείσματά σου, τη στιγμή που θα μπορούσαν να μου προκαλέσουν μεγάλες στενοχωρίες... Θα ήσουν ευχαριστημένη, αν ο λόρδος Σέσμπουρι μου απαγόρευε να παραμείνω στο Φάλλοντ-Χώλ;

“Η λαίδη Παμέλα ανατρίχιασε. Πλησίασε κατόπιν τον κ. Μπάρφορντ και στήριξε το χέρι της στον ώμο του.

—“Ω! αγαπητή μου!... Μή μου λές τέτοια πράγματα...

—“Εν τούτοις, αυτό θα συμβεί με την πρώτη δυσάρεσκειά του Βάλτερ έναντίον μου... Τον ξέρεις τον πρόγονό σου καλύτερα από μένα πόσο άπτομος είναι...

Βλέπεις λοιπόν, Παμέλα, ότι μιλάς χωρίς να σκέφτεσαι. Πιο φρόνιμα θα ήταν να κούραιοις...

Τα δάχτυλα της λαίδης Παμέλας έσφιξαν τον ώμο του κ. Μπάρφορντ.

—Αυτό θα μου ήταν πολύ δυσκολό... Τά μισώ!... Μισώ πρό πάντων αυτή την ‘Οριέττα... Είν’ επικίνδυνο πλάσμα, ‘Ομφρέυ... Είμαι μάλιστα βέβαιη ότι αν έμοιαζε της Φαουστίνας, ο λόρδος Σέσμπουρι δεν θα βιαζόταν τόσο να έκτελεση τις πατρικές θελήσεις...

—“Ίσως, αγαπητή μου...

“Ο κ. Μπάρφορντ πήρε ένα πούρο μέσ’ από ένα κουτί και κατόπιν εξακολούθησε:

—“Αλλά ξέρεις πολύ καλά ότι είμαι μια γυναίκα που αγαπά... που αγαπά, όπως ξέρει και να μισή...

Και η λαίδη Παμέλα, λέγοντας τα λόγια αυτά, έπιασε το μπράτσο του κ. Μπάρφορντ. Το βλέμμα της ήταν γεμάτο τρυφερότητα.

—Ναι, το ξέρω, γλυκειά μου Παμέλα, της απάντησε εκείνος. Το ξέρω πως αγαπήθηκε, όσο κανείς άλλος από τότε που μου χάρισε την ευτυχία να ρίξω λίγη χαρά στη βασανισμένη μου ζωή.

Και χαϊδεύοντας τα ξαθάμια της Παμέλας, επρόσθεσε:

—Για σένα, Παμέλα, αφήφωσα τους νόμους του Θεού... Για σένα, Παμέλα, έγω του οποίου η ζωή ήταν άμεμπτη, έβγαλα μαρτωλές...

—Για μένα... προς χάριν μου... Ναι, ‘Ομφρέυ, έβουλας τις αρχές σου και ρωσικινδύνευες την υπόληψή σου... Γι’ αυτό θα σε λατρεύω πάντοτε...

“Ο ‘Ομφρέυ χαμογέλασε και ψιθύρισε:

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—Νομίζω ότι επί του παρόντος είναι ελκρινής... Λέω επί του παρόντος... Γιατί η άρετη μιας γυναίκας δεν αντέχει πολύ στην έλξη του πλούτου... ούτε και του έρωτος...

—Του έρωτος;... “Α! Μισώ από τώρα αυτόν που θ’ αγαπήσει την ‘Οριέττα.

Ακούγοντας την κραυγή αυτή της ζηλοτυπίας, ο ‘Ομφρέυ έβριξε ένα βλέμμα στο άλλοιωνόμο πρόσωπο της λαίδης Παμέλας. Κατόπιν έσκυψε, της πήρε το χέρι και, καθώς το χαϊδεύε της είπε:

—Δεν το πίστευα, αγαπητή μου, πως θα ζήλευες σε τέτοιο βαθμό... Πού να πιστέψω κανείς, έστω κι’ αν σε γνωρίζει, όπως έγω, ότι υπάρχουν τόσο άγρια αισθήματα σε μια λεπτή γυναίκα σαν και σένα, η οποία φαίνεται απροσχημένη με τις τουαλέτες της και τις διασκεδάσεις της...

—“Αλλά ξέρεις πολύ καλά ότι είμαι μια γυναίκα που αγαπά... που αγαπά, όπως ξέρει και να μισή...

Και η λαίδη Παμέλα, λέγοντας τα λόγια αυτά, έπιασε το μπράτσο του κ. Μπάρφορντ. Το βλέμμα της ήταν γεμάτο τρυφερότητα.

—Ναι, το ξέρω, γλυκειά μου Παμέλα, της απάντησε εκείνος. Το ξέρω πως αγαπήθηκε, όσο κανείς άλλος από τότε που μου χάρισε την ευτυχία να ρίξω λίγη χαρά στη βασανισμένη μου ζωή.

Και χαϊδεύοντας τα ξαθάμια της Παμέλας, επρόσθεσε:

—Για σένα, Παμέλα, αφήφωσα τους νόμους του Θεού... Για σένα, Παμέλα, έγω του οποίου η ζωή ήταν άμεμπτη, έβγαλα μαρτωλές...

—Για μένα... προς χάριν μου... Ναι, ‘Ομφρέυ, έβουλας τις αρχές σου και ρωσικινδύνευες την υπόληψή σου... Γι’ αυτό θα σε λατρεύω πάντοτε...

“Ο ‘Ομφρέυ χαμογέλασε και ψιθύρισε:

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

—“Αγαπημένη μου!... Κι’ εξακολούθησε να χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι της λαίδης Συγχρόνως όμως, μια σαρκαστική λάμψη πέρασε από τα μάτια του και το χαμόγελό του έγινε σαρκαστικό. “Αλλά η Παμέλα δεν τον έβλεπε...

κούς ξένους, τον κόμητα Σανζώφ, τη σύζυγό του και τις δυο κόρες του. “Ο κόμης Σανζώφ ήταν εξάδελφος του Βάλτερ, ο οποίος τον είχε προσκαλέσει να τον φιλοξενήσει. “Ήταν ένας υψηλός άνδρας με ώρατο πρόσωπο και με πνεύμα πολύ λεπτό. “Η σύζυγός του, μια γυναίκα πολύ μοντέρνα, δεν έκανε άλλο, παρά να περιποιείται την όμορφιά της που είχε αρχίσει να μαραινείται και να φροντίζει για την υγεία της. “Από τις κόρες του, η μεγαλύτερη, η Σερίνα, ήταν μύλλον άσχημη, αλλά πολύ έξυπνη κι’ είχε θαυμασία φωνή κοντραλτός. “Η μικρότερη πάλι, η Ναταλία, που είχε περίπου την ίδια ηλικία με τη Ρόζα, ήταν ένα ζωηρό και πεταχτό κορίτσι, που λάτρευε την ίππασία.

“Ο λόρδος Σέσμπουρι είχε καλέσει επίσης στον πύργο του και δυο φίλους του, τον σέρ Πιέρς Μελδιλ και τον κόμητα Λουί ντε Φαρνέιγ.

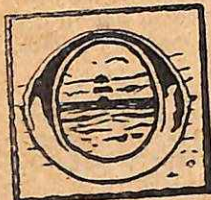
“Η ‘Οριέττα κι’ η Φαουστίνα παρουσιάστηκαν στους ξένους αυτούς ως ανδεκτές του μαρκησίου Σέσιλ Σέσμπουρι. Συμμετείχαν σε όλα τα μεγάλα γεύματα και έκαλούντο σε όλες τις διασκεδάσεις.

“Η ‘Οριέττα θέλησε στην αρχή ν’ αποφύγει τις προσκλήσεις αυτές που της έγιναν απ’ ευθείας από τον λόρδο Σέσμπουρι.

—Δ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Χνουσε την ενοχη αγάτη της για τον Ντιντιέ και πώς με την απόφαση της αυτή θα έβαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

ΤΑΝ ή 'Ελεν δέχτηκε να παντρευτεί τον Πιέρ Μαρέυ, το έκανε αυτό με την ελπίδα πως ένας με τον καιρό θα ξεχνούσε την ενοχη αγάτη της για τον Ντιντιέ και πώς με την απόφαση της αυτή θα έβαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αλλά αμέσως μετά το γάμο, όταν βρέθηκε μόνη της με τον άνδρα της, η συνειδήσή της δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν είχε πει στο σύζυγό της την αλήθειά της. Αυτό, όταν το τελικά έμαθε ο Ντιντιέ, θα έβγαζε ένα οριστικό φραγμό μεταξύ αυτής και του φίλου της.

Αμύλητοι οι δυο νέοι, κυττάχτηκαν...

ΤΟΥ CHARLES MERÈ

της αγάτης σου; 'Αλλά γιατί να διαλέξεις έμένα απ' όλους τους νέους που σε είχαν ζητήσει σε γάμο πριν από μένα; Γιατί να με γελήσεις και να μ' αφήσεις να πιστέψω πως μ' αγαπούσες;... Τον αγαπάς πάντοτε, ε;... 'Α! όχι! μη διαμαρτυρόσαι!—πρόσθεσε ο Πιέρ, βλέποντας την 'Ελεν που προσπαθούσε να δικαιολογηθεί. Φθάνουν δσα ψέμματα που είπες ως τώρα!... Δεν θα εξακολουθήσω να γίνωμαι έγω το «κορόιδο» σου! 'Α! τον παλιάνθρωπο! Θα τον προκαλέσω! Να! Θα χτυπηθώ!... Και είχες την αναιδία να είσαι φίλη της γυναίκας του! 'Α! πόσο σε συζητάω! Πόσο σε μισώ! 'Αλλά και πόσο υποφέρω! Θεέ μου! Γιατί, 'Ελεν, γιατί να σ' αγαπήσω τόσο;...

Μια μαρτυρική ζωή άρχισε από εκείνη την ημέρα για την 'Ελεν. Ο Πιέρ τη βασάνισε με χίλιες δυο ερωτήσεις και δεν ήθελε να την πείσει, όταν προσπαθούσε να τον πείσει πως δεν αγαπούσε πια τον Ντιντιέ.

—'Αν — έλεγε η 'Ελεν — σε άφησα να πιστέψεις πως ο Ντιντιέ πέθανε, ενώ βρισκόταν πραγματικά στην 'Απω 'Ανατολή, το έκανα γιατί έβλεπα πως ήλεγες, πως υπέφερε. 'Αλλά δεν τον αγαπώ πια, πιστεύω με Πιέρ!

—'Αν ταράχτηκα, όπως λές, εκείνη την ημέρα, αυτό ήταν πολύ φυσικό, νομίζω! Σκέψου σε τι δύσκολη θέση βρέθηκα! Είχα την ελπίδα πως δεν θα τον συναντούσα πια ποτέ! 'Η απόρριψη αυτή συνάντησης ήταν φυσική με ταράξε! Δεν θα πή έμως πως εξακολουθώ να τον αγαπώ!

—Ναι, και ξέρεις—έλεγε σαρκαστικά ο Πιέρ — ήταν πολύ άξιος της αγάτης σου! Όπως πληροφορήθηκα εινε παστικό υποκείμενο ο Ντιντιέ! 'Ενας από τους τύπους εκείνους που ξεμερδώνονται στα χαρτιά και στη ρουλέττα! Εινε καταχρεωμένος και σχεδόν καταστραμμένος. Για τη διαγωγή του αυτή, το 'Υπουργείο των Ναυτικών τον έστειλε στην 'Απω 'Ανατολή! Χμ! Έκλογη που την έκανες!

Μετά τις σκηνές αυτές, ο Πιέρ νευριασμένος έφυγε από το σπίτι του και άφηνε την 'Ελεν μόνη της. Όρες δολοφονίας ή νεαρή γυναίκα καθόταν συλλογισμένη, με την καρδιά της σπαρταμένη!

—'Ενα βράδυ, έπειτ' από μια τέτοια θλιβερή σκηνή, η 'Ελεν κατέβηκε στον κήπο και άρχισε να κόβει τοιαντάφυλλα για τα βάζα του σαλονιού. Σαφηνικά, η καρδιά της λη πλειονά του τοίχου, ο Ντιντιέ φρόξ, με μια τρελή έκφραση έθου στο βλέμμα του την κούταζε έπιμονα. Για ένα λεπτό, αμύλητοι οι δυο νέοι κυττάχτηκαν και μονομας, με μια φωνή απελπισίας η 'Ελεν πέταξε το καλαθάκι με τα τοιαντάφυλλα που κρατούσε, έτρεξε από φόβο, διάταξε την ελκυστική της να τρέξει να προσφάση τον Πιέρ και να του πη να γυρίση άμεσα. 'Η ύπνρετρία έφηνε, αλλά προτού προσφάσει η 'Ελεν να κλείση την πόρτα, ο Ντιντιέ είχε μπει κλώας μέσα στο σαλόνι.

—Γιατί προσπαθείς να με απο-

φύγεις, 'Ελεν—ρώτησε με θλιμμένο ύφος. 'Αφού σου είχα πη πως θα ζητούσα το διαζύγιο και θα σε έπαιρνα γυναίκα μου, γιατί λοιπόν παντρεύτηκες; Δεν μπορούσες να με περιμένεις ως ότου να επιστρέψω από την αποστολή που μου είχε αναθέσει το 'Υπουργείο; Το ξέρεις γολά πως δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα!... 'Η απόδειξη εινε πως ξαναπήρα τον κατήφορο. Σημερώνωμια στη Λέσχη και προσπαθώ να ζήσω το μυλό μου με τα ναρκωτικά! 'Ελεν, αγαπημένη μου, σε θέλω! Θα πάρω το διαζύγιο, κάνε και συ το ίδιο και τότε οι δυο μας...

—Φύγε, Ντιντιέ! Πώς τολμάς να μου μιλάς έτσι; Σκέψου την 'Εδιδ, το παιδί σου! 'Εγώ άφησα πια σε άλλον! 'Ολα τελείωσαν μεταξύ μας! Κι' έπειτα δεν σ' αγαπώ πια. 'Αγατώ τον άνδρα μου...

—Ψέμματα! Ψέμματα! 'Ω, 'Ελεν! πως μπορείς να το πης αυτό, αγαπημένη μου, όταν τόσες αναμνήσεις μας συνδέουν; Ναι, είσαι δική μου...

Ο Ντιντιέ πλησίασε και προσπαθούσε να την αγκαλιάσει, αλλά την έβγαζε από τα χέρια του και ο Πιέρ μπήκε στο δωμάτιο.

Ψύχραιμα, με λόγια μετρούμενα, εινε στη γυναίκα του, πως η στιγμή είχε φτάσει που έπρεπε να διαλέξει έναν από τους δυο. 'Η κομωδία αυτή έπρεπε να τελειώσει. 'Η 'Ελεν, χωρίς να διατάσει, ώχρη, με τα χείλη σφιγμένα, σαν να προσπαθούσε να συγκρατήσει τον πόνο της, αποκρίθηκε πως θα έμενε με τον άνδρα της, πως αυτόν αγαπούσε...

Παραληλικά στην αρχή, σαρκαστικά κατόπιν, ο Ντιντιέ προσπάθησε να αποδείξει πως η 'Ελεν τον άνηκε, πως δεν ήταν δυνατόν να αγαπήσει άλλον άνδρα, κατόπιν της τρελής αγάτης που τους είχε συνδέσει άλλοτε.

Τότε ο Πιέρ δεν βάστηξε πια 'Εξάλους όμους εναντίον του Ντιντιέ, τον άρπαξε από το λαιμό και σε μια στιγμή που οι δυο άνδρες πάλυναν απεινωσμένα, ο Ντιντιέ γλύττωσε, χτύπησε το κεφάλι του σε μια άκρη του τραπεζιού κι' έπεσε κάτω άναίσθητος. Με μια σπαρταρική φωνή που μαρτυρούσε τον πόνο της, η 'Ελεν έσπευσε κοντά του και προσπάθησε να τον συνεφέρει. Σε λίγο ο Ντιντιέ συνήλθε, σηκώθηκε και χωρίς να πη λέξη, έφυγε. Όταν έκλεισε η πόρτα, ο Πιέρ που είχε παρακολουθήσει την άγωνία της γυναίκας του, βέβαιος πια για τα πραγματικά αίσθημά της, τις εινε απότομα πως μπορούσε να φύγει κι' εκείνη. Είχε μάθει εκείνο που ήθελε! Τα ψέμματα ήσαν περριτά! Δεν του έμενε παρά να ζητήσει το διαζύγιο!...

Μετά μια νύχτα άγρυπνίας, μόνη της σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, την άλλη μέρα, πρωί - πρωί, η 'Ελεν πήγε στο σπίτι της 'Εδιδ και ζήτησε να την ιδεί. Κατάληκτη για την τόσο προϋνι έπισκεψη της φίλης της, η 'Εδιδ τη ρώτησε με ενδιαφέρον τι της είχε συμβεί!

—'Η 'Ελεν χωρίς να διατάσει της έμολόγησε την αλήθεια και της διηγήθηκε τη θλιβερή σκηνή της προηγούμενης βραδιάς. 'Αλλά με κατάληκτική απάντηση η 'Εδιδ της εινε πως έβρισκε την ελκυστική της απέναντί της έντελώς άστοχη και πρόσθεσε μάλιστα πως στο κάτω - κάτω δεν την ενδιέφερε και τόσο να μάθει ποιες ήσαν η φίλες

—Γιατί προσπαθείς να με απο-

φύγεις, 'Ελεν—ρώτησε με θλιμμένο ύφος. 'Αφού σου είχα πη πως θα ζητούσα το διαζύγιο και θα σε έπαιρνα γυναίκα μου, γιατί λοιπόν παντρεύτηκες; Δεν μπορούσες να με περιμένεις ως ότου να επιστρέψω από την αποστολή που μου είχε αναθέσει το 'Υπουργείο; Το ξέρεις γολά πως δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα!... 'Η απόδειξη εινε πως ξαναπήρα τον κατήφορο. Σημερώνωμια στη Λέσχη και προσπαθώ να ζήσω το μυλό μου με τα ναρκωτικά! 'Ελεν, αγαπημένη μου, σε θέλω! Θα πάρω το διαζύγιο, κάνε και συ το ίδιο και τότε οι δυο μας...

—Φύγε, Ντιντιέ! Πώς τολμάς να μου μιλάς έτσι; Σκέψου την 'Εδιδ, το παιδί σου! 'Εγώ άφησα πια σε άλλον! 'Ολα τελείωσαν μεταξύ μας! Κι' έπειτα δεν σ' αγαπώ πια. 'Αγατώ τον άνδρα μου...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

(Τι έπιναν και τι έτρωγαν οι πρόγονοί μας)

Τώρα, που ένεκα της α- κριβείας και το τακτικό α- κόμια φαγητό, έγινε πολυτέλεια, ως γράφουμε, για παρηγοριά, περί των καλοφαγάδων και των φαγάδων της αρχαίας εποχής...

Οι αρχαίοι έτρωγαν γερά, έδιναν μεγάλη σημασία στην εικόνα και ιδίως στην καλοφαγία, και έπιναν καλύτερα. 'Επιναν με τα άσπια ά- κρο ατον και κεκραμένον σίνον.

Μερικοί όμως από αυτούς, δεν μιλούμε γι' ανθρώπους μόνο αλλά και για λαούς, υπερέβησαν το όριο και περιέπεσαν στην κατηγορία της τρυφής, της μαλθακότητας και της ραστώνης.

Ο 'Επίκουρος, που η σχολή του εινε ως ιδιαιτερο χαρακτηριστικό την τρυφή, έλεγε:

—Δεν δύναμαι να έννοήσω το ά- γαθόν, εάν αφαιρέσω από την ζωή, την ήδονην διά των φαγητόν και την ήδονην διά της 'Αστροφέ- τας.

Εκτός όμως των 'Επικουρείων, υπήρχον και δυο άλλα κλάσεις φιλοσόφων φιληδόνων και πολυφάγων: οι Κρηναίοι και οι Μνησι- στράτιοι.

Τους άνδρες της...

—'Αλλοστε—πρόσθεσε η 'Εδιδ ενώ καθόταν μπροστά στο γραφείο της κι' έγραφε γρήγορα μια σημείωση—ο άνδρας μου πινει από λίγο μου άνήγγειλε πως θα ζητούσε από το 'Υπουργείο μια θέση σε μια μα- κρινή χώρα όπου θα τον συνδεόμην μαζί με τα παιδιά μας...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια η 'Εδιδ, χτύπησε το κουδούνι, έδωσε στον υπηρέτη το σημείωμα που είχε γράψει και του εινε να το πη άμε- σως να το δώσει στον κ. Μαρέυ.

—Είδοποισα τον άνδρα σου πως βρισκεσαι εδώ και το γράφω να έλθη άμεσα να σε πάρει.

—Μά, 'Εδιδ... Μ' έδιωξε! Μου εινε πως θα ζήτηση το διαζύγιο! —'Όσο γι' αυτά μην άνησυχείς. Θα ήλθε πάλι στα λογικά του όπως συνήλθε κι' ο δικός μου άνδρας.

Τότε η 'Ελεν εινε:

—'Ας υποκύνουμε, 'Εδιδ, στο μοιραίο. Θα σου έμπιστευθώ όσες κα- τή : Όταν περάσουν πολλά χρό- να και θα είμαστε όλοι γέροι, τότε, αν θέλεις, μπορείς να το πης και στον άνδρα σου. 'Εδιδ, αγαπώ τον Ντιντιέ, να του πης πως τον αγα- πούσα κι' όμως... έφυγα! 'Αντίο, 'Εδιδ!...

—'Η 'Εδιδ τη ξέρεε όλα!—έλεγε λίγη ώρα κατόπιν η 'Ελεν στον Πιέρ,—αίτε υπάρχε φρόδος να συναντηόμην στο μέλλον. Θέλεις, Πιέρ, να ξαναζήσουμε τη ζωή μας;

—'Ελεν, 'Ελεν, πως θα ζήσουμε στο εξής χωρίς αγάτη;

—'Αλλά τι μεγαλύτερη απόδει- ξη αγάτης θέλεις, Πιέρ; Στο μέ- λον ο σκοπός της ζωής μου θα εινε να σε κάνω ευτυχισμένο!

—Σε πιστεύω, αγαπημένη μου!— εινε ο Πιέρ, σφιγγόντας τη γυναι- κα του στην αγκαλιά του.

Τώρα, που ένεκα της α- κριβείας και το τακτικό α- κόμια φαγητό, έγινε πολυτέλεια, ως γράφουμε, για παρηγοριά, περί των καλοφαγάδων και των φαγάδων της αρχαίας εποχής...

Οι αρχαίοι έτρωγαν γερά, έδιναν μεγάλη σημασία στην εικόνα και ιδίως στην καλοφαγία, και έπιναν καλύτερα. 'Επιναν με τα άσπια ά- κρο ατον και κεκραμένον σίνον.

Μερικοί όμως από αυτούς, δεν μιλούμε γι' ανθρώπους μόνο αλλά και για λαούς, υπερέβησαν το όριο και περιέπεσαν στην κατηγορία της τρυφής, της μαλθακότητας και της ραστώνης.

Ο 'Επίκουρος, που η σχολή του εινε ως ιδιαιτερο χαρακτηριστικό την τρυφή, έλεγε:

—Δεν δύναμαι να έννοήσω το ά- γαθόν, εάν αφαιρέσω από την ζωή, την ήδονην διά των φαγητόν και την ήδονην διά της 'Αστροφέ- τας.

Εκτός όμως των 'Επικουρείων, υπήρχον και δυο άλλα κλάσεις φιλοσόφων φιληδόνων και πολυφάγων: οι Κρηναίοι και οι Μνησι- στράτιοι.

Τους άνδρες της...

—'Αλλοστε—πρόσθεσε η 'Εδιδ ενώ καθόταν μπροστά στο γραφείο της κι' έγραφε γρήγορα μια σημείωση—ο άνδρας μου πινει από λίγο μου άνήγγειλε πως θα ζητούσε από το 'Υπουργείο μια θέση σε μια μα- κρινή χώρα όπου θα τον συνδεόμην μαζί με τα παιδιά μας...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια η 'Εδιδ, χτύπησε το κουδούνι, έδωσε στον υπηρέτη το σημείωμα που είχε γράψει και του εινε να το πη άμε- σως να το δώσει στον κ. Μαρέυ.

—Είδοποισα τον άνδρα σου πως βρισκεσαι εδώ και το γράφω να έλθη άμεσα να σε πάρει.

—Μά, 'Εδιδ... Μ' έδιωξε! Μου εινε πως θα ζήτηση το διαζύγιο! —'Όσο γι' αυτά μην άνησυχείς. Θα ήλθε πάλι στα λογικά του όπως συνήλθε κι' ο δικός μου άνδρας.

Τότε η 'Ελεν εινε:

—'Ας υποκύνουμε, 'Εδιδ, στο μοιραίο. Θα σου έμπιστευθώ όσες κα- τή : Όταν περάσουν πολλά χρό- να και θα είμαστε όλοι γέροι, τότε, αν θέλεις, μπορείς να το πης και στον άνδρα σου. 'Εδιδ, αγαπώ τον Ντιντιέ, να του πης πως τον αγα- πούσα κι' όμως... έφυγα! 'Αντίο, 'Εδιδ!...

—'Η 'Εδιδ τη ξέρεε όλα!—έλεγε λίγη ώρα κατόπιν η 'Ελεν στον Πιέρ,—αίτε υπάρχε φρόδος να συναντηόμην στο μέλλον. Θέλεις, Πιέρ, να ξαναζήσουμε τη ζωή μας;

—'Ελεν, 'Ελεν, πως θα ζήσουμε στο εξής χωρίς αγάτη;

—'Αλλά τι μεγαλύτερη απόδει- ξη αγάτης θέλεις, Πιέρ; Στο μέ- λον ο σκοπός της ζωής μου θα εινε να σε κάνω ευτυχισμένο!

—Σε πιστεύω, αγαπημένη μου!— εινε ο Πιέρ, σφιγγόντας τη γυναι- κα του στην αγκαλιά του.

Τώρα, που ένεκα της α- κριβείας και το τακτικό α- κόμια φαγητό, έγινε πολυτέλεια, ως γράφουμε, για παρηγοριά, περί των καλοφαγάδων και των φαγάδων της αρχαίας εποχής...

Οι αρχαίοι έτρωγαν γερά, έδιναν μεγάλη σημασία στην εικόνα και ιδίως στην καλοφαγία, και έπιναν καλύτερα. 'Επιναν με τα άσπια ά- κρο ατον και κεκραμένον σίνον.

Μερικοί όμως από αυτούς, δεν μιλούμε γι' ανθρώπους μόνο αλλά και για λαούς, υπερέβησαν το όριο και περιέπεσαν στην κατηγορία της τρυφής, της μαλθακότητας και της ραστώνης.

Ο 'Επίκουρος, που η σχολή του εινε ως ιδιαιτερο χαρακτηριστικό την τρυφή, έλεγε:

—Δεν δύναμαι να έννοήσω το ά- γαθόν, εάν αφαιρέσω από την ζωή, την ήδονην διά των φαγητόν και την ήδονην διά της 'Αστροφέ- τας.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JAMES OLIVER CURWOOD

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΚΙΣ

μοναδί κ' ε-
φίλος του ε-
ξε στήν πο-
ναζιά του ο
Τζέο. Μά-
που, ένας κυ-
νηγός, αλε-
πούδων, που έμενε πριν από τρία
χρόνια σε μια άσπασια κρημνή και
χρονισμένη περιοχή του Καναδά, η-
ταν ο Κίς, ένα πελώριο λιχόσκι-
λο. 'Ο Τζέο και ο Κίς ήσαν άγω-
ριστοί. Μαζί πηγαίνανε στο κυνη-
γι, μαζί έτρωγαν, μαζί κοιμόντου-
σαν και μαζί, κουβέντιαζαν! Με
ένα τέτοιο πιστό «ν» ζήτητο σύν-
τροφο, η έρημη δεν δάρισε διά-
λου τον Τζέο. 'Η μικρή καλύβα του
του φρονότανε παλάτι και η βασι-
σιωπή που ήταν άλωμένη γύρω
του ήταν πιο ευχάριστη από τους
θορύβους και την κίνηση των με-
γαλοπόλεων...

Όσο, μια μέρα, πήγανε και
τον βόσκανε στην καλύβα του με-
ρικοί γείτονές του, για να του πει-
νι ότι ο σκύλος του είχε πνίξει πολλά
από τα πρόβατά τους. Δεν είχαν
καμιά αμφιβολία ότι ο Κίς το είχε
κάνει αυτό γιατί τα πνιγμένα πρό-
βατα τα εβρίσκαν πάντοτε στον
δομάτο που έβαινε ο σκύλος κάθε
νύχτα για να συναντήσει την αγα-
πημένη του, μια ύπαιθρο λιχάνα,
που έμενε σε μια σπηλιά, στην κοι-
φάλη ενός βράχου.

— Δεν είναι δυνατό! άπορηθί-
κε ο Τζέο παραμένοντας. Δεν μπορώ
να πιστέψω ότι ο Κίς έπνιξε τα πρό-
βατά σας! Τον βλέπετε έτσι θε-
σιμωμένο και άγριο... 'Αν ξέρετε,
όμως, τι ήμερος που είναι, κατά
βάθος!

— Μη ξεχνάς, ότι είναι αίμα λύ-
κου στις φλέβες του! Ήπειναν οι
γείτονες. Και σε συμβουλευόμαστε να
λάβεις τα μέτρα σου, γιατί διά ξέ-
νης βέβαια τι να κάνουμε τα σκυλιά
που πνίγουν πρόβατα!

Ο Τζέο άνατοχόμισε με την σκέ-
ψη ότι θα του σκότωναν τον Κίς
του... Για να καλοπιάσει, όμως,
τους γείτονες, τους υποσχέθηκε ότι
θα φροντίσει να μάθει τι συμβαίνει.
Και το ίδιο βράδυ, όταν είδε τον
σκύλο του να βγαίνει από την κα-
λύβα, για να πάει να βοηθήσει την φι-
ληνάδα του την λιχάνα, τον πα-
ρακολούθησε από μακριά. 'Όταν
προσέγγισε κάμποσο ο Τζέο βόσκει,
στον δομάτο, από τον οποίο είχε
περάσει ο Κίς, ένα πνιγμένο πρό-
βατο.

— Ήταν αλήθεια, λοιπόν!... συλ-
λογίστηκε τρομαγμένος ο κυνηγός.
'Ο Κίς πνίγει τα πρόβατα!... Δεν
θα ληστώ το βόδι!

Ο Τζέο κάθισε σε μια χαμηλή
πέτρα και περίμενε μ' άνυπομονη-
σία τον γυρισμό του σκύλου. Τον
περίμενε σάν αγαπημένο φίλο που
έκανε ένα ξεγύρισμα και τον οποίο
ήθελε να προστατεύσει, γιατί τον
συμπάθησε άρδια... 'Ο Κίς δεν
ήταν ένα απλό σκυλί για τον κυνη-
γό. Ήταν κάτι παραπάνω και από
άνθρωπος: ένας πιστός και άρσι-
σιμωμένος φίλος...

Τέλος, φάνηκε από μακριά ο
Κίς. Μόλις είδε τον κύριό του,
φάνεται ότι υποτασσόταν, γιατί
γιατί χαμήλωσε τ' αυτιά του, έβα-
λε την ουρά του ανάμεσα στα σκέ-
λη του και κοινοστάθηκε...
— Έλα δώ! του φώναξε θυμο-

μένος ο Τζέο. Έλα δώ, παληόσκι-
λο! Τι είναι αυτά που έκανες, έ;-
Τό ξέρεις ότι σε κυνηγούν να σε
σκοτώσουν!

Ο Κίς βεβαιώθηκε τότε ότι τα
πράγματα δεν ήταν διάλου ευχά-
ριστα. Πρώτη φορά έβλεπε τον
κύριό του έτσι θυμωμένο. Και όταν
τον είδε να σηκώνεται, ξαφνικά,
δρόμος και να τον πλησιάζει με δια-
θέσεις, που του φάνηκαν απειλητι-
κές, τον έπιασε ένας τρελλός φό-
βος και το έβαλε στα πόδια... Τού
κάκου ο Τζέο άρχισε να τρέχει από
πίσω του και να τον καλώς, λέγον-
τας ότι δεν θα τον πειράξει... 'Ο
Κίς δεν τον πίστευε πια! 'Η ά-
γριες ματιές που του είχε οίξει ο
κυνηγός, τον έκαναν να χάσει την
έμπιστοσύνη του στον κύριό του...

— Ύστερα από λίγο, ο Κίς είχε
χαθεί μέσα στο δάσος, άλγχιώντας
λυπητέρα!...

Και τ' άλγχισμάτα του έμοιαζαν
με θρήνο ανθρώπου που έχασε κάτι
πολύτιμο σ' αυτόν τον κόσμο!...

Πέρασαν τρείς μέρες από τότε.
'Ο Τζέο παρήκτισε το κυνήγι του
κ' έτρεχε δεξιά και άριστερά στα
βουνά και στις χαράδρες, ψάχνον-
τας να βοηθήσει τον σκύλο του. 'Ο Κίς
δεν ξαναφάνηκε στην καλύβα...
'Ο Τζέο είχε την εντύπωση πως έχασε
ένα αγαπημένο του συγγενή... 'Ας
ξαναβόσκισε τον Κίς και ήταν προ-
θυμιο να του συγχωρήσει όλες του
τις κακές πράξεις και να τον κοί-
νη για να μη τον σκοτώσουν οι
έξαγριωμένοι βοσκοί.

Ένα απόγευμα, ο Τζέο, ενώ προ-
χωρούσε με δυσκολία σ' ένα λόγγο,
δέχτηκε ξαφνικά την επίθεση ενός
πάνθηρος, που χύμισε πάνω του,
πνίον προφάσι να τραβήξει το μα-
χαίρι του. 'Ο κυνηγός προστάθηκε
να άμυνθη. Μά τι μπορούσε να κά-
νη έναντιόν του θηρίου; Σε μια

στιγμή, ένοιωσε τα δόντια του πάν-
θηρος να μπιγώνουν με λύσσα και
μανία στον λαιμό του... Έβγαλε
τότε μια βραχνή και σπαραχτική
κραυγή, κ' έπεσε καταγής, πλημ-
μυρισμένος στο αίμα του...

Σχεδόν άμέσως, όμως, πετάχτη-
κε μπροστά του ο Κίς, ο οποίος
τριγυρνώντας, κάπου εκεί κοντά, και
άκουσε τ' άπελπιμένα ξεφωνητά
του κυρίου του... Μά είχε φτάσει
πολύ άργα! 'Ο Τζέο δεν ζούσε
πια... 'Όσο για τον πάνθηρα, είχε
έξαφανισθή...

Ο Κίς άρχισε να γλύφει με την
γλώσσα του το πρόσωπο του κυ-
ρίου του και τον κατασπαράγμένο
λαιμό του... Μέσα του είχε ξυπνή-
σει η παλιά αγάπη του για τον
Τζέο... 'Όταν όμως είδε πως ο κυ-
νηγός έξακολουθούσε να μένει αλά-
λητος, όταν κατάλαβε πως ο κύριός
του είχε πεθάνει, άρχισε ν' άλγ-
χτάη μ' όλα τα δυνατά του για να
είδωπόήσει τους γείτονες...

Οι βοσκοί άκουσαν τα θρηνητικά
οδρλιάσματα του σκύλου κ' έτρε-
ξαν να δουν τι συμβαίνει. Μόλις
είδαν τον Τζέο, με τον λαιμό ξε-
σχισμένο από τα δόντια ενός θη-
ρίου, και τον Κίς κοντά του, φαν-
τάστηκαν πως ο κυνηγός θα δοσί-
μισε να πιάσει τον σκύλο του ή και
να τον σκοτώσει, επειδή έπνιγε —
όπως πίστευαν όλοι — τα πρόβα-
τα, κ' ότι το έδο χύμισε πάνω
του, τον δάγκωσε στον λαιμό και
τον στραγγάλισε.

— Τι το φυλάμε το παληόσκιλο;
φώναξαν μερικοί από τους βοσκούς.
'Ας το ξεκάνουμε να ηουχάσουμε,
μια για πάντα, από δαύτο!

Και άωρισαν πάνω στον Κίς, με
φωνές και με βροσιές, με σηκωμέ-
νες τις μαγκούρες τους. 'Ο Κίς
δεν μπορούσε να καταλάβει τι είχαν
μαζί του όλοι εκείνοι οι άγριοί-
θρωποι, ούτε γιατί τον πλησι-

άζανε με διαθέσεις τόσο απειλητι-
κές... Και άρχισε να τους δείχνει
τα δόντια του. Και όταν, μάλιστα,
ένας από τους βοσκούς κατέβασε τη
μαγκούρα του με δύναμη στη ράχη
του σκύλου, ο Κίς, βλέποντας ότι
δεν έπρεπε να περιμένει λογική και
συμπόνοια από τους κακούς αυτούς
άνθρώπους, το έβγαλε και πάλι στα
πόδια κ' έτρεξε να κρυφτεί στη
φωλιά της αγαπημένης του λιχα-
νας, μακριά από τον κόσμο...

Ο σερφ (άστεινομάς) της πε-
ριφέρειας έπεκόνισε το κεφάλι του
Κίς. 'Όποιος σκότωνε το έλκινδινόνο
αυτό σκυλί, θα έπαιρνε μεγάλη ά-
μοιβή. Μά κανείς απ' όλους τους
κατοίκους, δεν μπορούσε να βοη-
θή τον Κίς. Είχε γίνει άφαντος. Στο
μεταξύ, είχαν βρεθεί και πολλά άλ-
λα πνιγμένα πρόβατα. Μά κανείς
δεν μπορούσε να φαντασθή ότι τα
πρόβατα αυτά τα είχε πνίξει ο πάν-
θηρ, ο ίδιος ο πάνθηρ που είχε
στραγγάλισει και τον Τζέο.

Μια μέρα, η λιχάνα γέννησε
στη φωλιά της έξη χαριτωμένα
ελκινδινάκια. 'Ο Κίς φάνηκε πολύ
ευθυμής στους πατέρας. Άρρηφώντας
κάθε κίνηση, άρχισε και πάλι να
κατεβαίνει στο χωριό και να πλη-
σιάζει στα σκυλιά, για να βοηθή-
σει για τα μικρά του... Πολλές φο-
ρές κινδύνευε να σκοτωθή από τις
σφαίρες που του έριχναν οι βο-
σκοί. Χάρης, όμως, στην εξυπνάδα
του και στην ευκινησία του, τα
κατάφευγε πάντοτε να γλυτώει την
τελευταία στιγμή.

Ένα μεσημέρι, ο Κίς, γυρίζον-
τας στη φωλιά του είδε πως έλει-
πε ένα από τα μικρά του. 'Η λι-
χάνα φανόταν άνησιχη. Γυρνώντας
το κεφάλι της δεξιά και άριστερά,
με τεντωμένα αυτιά. Θα ήθελε να
τρέξει να βοηθήσει τα κοπαδάκια, που
κατόρθωσε να ξεφύγει μέσα από
τα μάτια της, μ' αφοβότανε να ά-
φήσει μονάχα τους τ' άλλα τα παι-
διά της. 'Ο Κίς κατάλαβε τότε τι
έπρεπε να κάνει. Κι έτρεξε στα
περίχωρα, γανγίζοντας, για να βοη-
θή το χαμένο μικρό του.

Και το βόσκει, τέλος, το σκυλάκι
του μ... στα δόντια του πάνθηρος,
ο οποίος, τριγυρνώντας σε κείνα τα
μέρη, συνάντησε το παραστρατη-
μένο κοπαδάκι. 'Ο Κίς χύμισε με
λύσσα και μανία έναντιόν του θη-
ρίου. Και ήταν τόσο τρομερός από
το θυμό του, ώστε ο πάνθηρ φο-
βήθηκε για μια στιγμή, άρρησε το
στραγγαλισμένο σκυλάκι γά πέση
από το στόμα του και το έβγαλε στα
πόδια... 'Ο Κίς τον κυνήγησε μέ-
σο δάσος, μ' άχουσε τα ίχνη του
θηρίου... Ξαφνικά, όμως, άκουσε
πίσω από μερικά δέντρα, ένα άν-
θρωπίνο ξεφωνητό... Έτρεξε πρός
τά εκεί και είδε ένα βοσκό — έ-
κείνον που είχε χτυπήσει με την
μαγκούρα του τον Κίς, όταν άνα-
μύρισε το πτώμα του Τζέο —
ν' άγωνίζεται ν' άπαλλάξει το πόδι
του, που είχε παστίσει σε μια παγί-
δα γ' άλεποδίδες. Συγχρόνως, ο
πάνθηρ πλησιάζει τον βοσκό έσπας-
τας, σιγά-σιγά, σάν ν' άπελάωνε
το μαρτύριό του.

Ο Κίς δεν είχε βέβαια κανένα
λόγο να αλώφαινα ξεχωριστή συμ-
πάθεια γ' αυτόν τον άνθρωπο...
'Όταν, όμως, τον είδε να κινδύ-
νεύει από τον πάνθηρα, λησμονήσε
την μαγκούρα που έφαγε στη ρά-

χη και έτρεξε προς τον βοσκό...
Ο Κίς δεν είχε βέβαια κανένα
λόγο να αλώφαινα ξεχωριστή συμ-
πάθεια γ' αυτόν τον άνθρωπο...
'Όταν, όμως, τον είδε να κινδύ-
νεύει από τον πάνθηρα, λησμονήσε
την μαγκούρα που έφαγε στη ρά-

χη και έτρεξε προς τον βοσκό...
Ο Κίς δεν είχε βέβαια κανένα
λόγο να αλώφαινα ξεχωριστή συμ-
πάθεια γ' αυτόν τον άνθρωπο...
'Όταν, όμως, τον είδε να κινδύ-
νεύει από τον πάνθηρα, λησμονήσε
την μαγκούρα που έφαγε στη ρά-

ΤΑ ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟΝ ΙΝΔΙΚΟ ΩΚΕΑΝΟ

Το ταξίδι του 'Ιταλικού φερτηγού «'Ορσέολο». Η συνάντησής του στον Ωκεανό μ' ένα μυστηριώδες ιστιοφόρο. 'Ο γέρος σα-
χιμπ κ' ο διερμηνέας του. Μια παράξενη αποκάλυψις στην Καλιφόρνια. Πώς έξηφρανίσθη από το «'Ορσέολο» ένας από τους
πιο επικίνδυνους άρχηγους των 'Ινδών έπαναστατών, κλπ. κλπ.

ΑΚΡΥΑ, έχει
κάτω στον 'Ινδι-
κό Ωκεανό, συνέ-
βη τόν περασμέ-
νο μήνα, μ' α-
ράξιν, περιπέ-
τια που θυμίζει
τις πιο άπίστευ-
τες και συναρτα-
στικές ιστορίες.
Ένα μεγάλο
ελποτικό καράβι,
το «'Ορσέολο», είχε ξεκινήσει από
το Μπάρμπι, Μαντρίμπ, την
«Πόλη των Δακρύων» κ' άφίονο-
τας πίσω την μικρή νήσο Περί-
αίνι, έφτανε στον άπειρο ο 'Ινδικό
Ωκεανό. 'Ο καιρός ήταν όμορφος
και το καράβι ταξίδευε ήσυχα,
σάν τις πολυτέλειες θαλαμηγούς στα
γαλάνα νερά της Μεσογείου.

Μά όσο τραβούσε προς τόν Νό-
το, τόσο το φως της μέρας γινότα-
νε πιο έντονο και πιο έκπληκτικό
κ' η τροπική ζέση πιο άντοχρή,
πιο καταθλιπτική.

Αυτό το ταξίδι κρατούσε τώρα
έξι μέρες. 'Ο καπετάνιος, για να
βοήθει λίγο δροσιά, άκούει και στο
δειπνό, είχε διατάξει να σερβί-
νται το τραπέζι των άξιωματικών
στη γέφυρα. Μαζί με τους άξιω-
ματικούς καθόντουσαν κ' οι δυο
Ευρωπαίοι έπιβάτες του «'Ορσέο-
λο»: δυο 'Αγγλοι, που είχαν παρο-
χάσει από τη Μασάχουσας. Οι άλλοι
έπιβάτες, ήταν μερικοί 'Ινδοί που
γύριζαν από τα παράλια της 'Ασ-
ίας στην πατρίδα τους.

Το απόγευμα της έβδομης μέ-
ρας, η εμίσση «'Εβελιν, η μόνη
γυναίκα που βρισκόταν στο καράβι,
έβαλε άξανα τις φωνές:

— Κιτάξτε! Κιτάξτε... 'Ο ή-
λιος βγήκε από την τροχιά του!...
Τραβάει τώρα κατά την πρύμνη!...
Μά τι συμβαίνει λοιπόν; Χαλάει ο
κόσμος!

— Όλοι γύρισαν άπότομα και κί-
ταξαν τόν ήλιο. 'Ο κόκκινος δίσκος
του, αλήθεια, καταρραλόνσε γρή-
γορα προς τόν ορίζοντα.

Χοκακιά — και, μ' ένα τερά-
στιο πήδημα βρόθηκε καθάλλα στο
θηρίο, βυθίζοντας τα σουβιερά δόν-
τια του στον σέρκο του... 'Ο πάν-
θηρ χαλίστηκε, στην άρχη, από την
ξαφνική επίθεση που δέχθηκε... Μά
δεν άρχισε να συνέλθει και γά ά-
μυνθη κατά του σκύλου. Γά κοίτα-
τον δυο ζωόν άρχισαν να κλιών-
ται και να σπαρταρούν χάρη, δαι-
μένα και τα δυο στο αίμα τους, που
έτρεχε από τις πληγές τους...

Μπροστά, στην πλώρη, στεκόταν
ένας 'Ινδός, έτοιμος ν' άρπάξει τη
σκηνένια σκάλα που ξεδιπλώνε για
να του τη οίξει ο λισσοφόρος. Στην
πρύμνη κρατούσε το τιμόνι ένας γέ-
ρος 'Ινδός με το πρόσωπο μου-
σουλμανικό κάτω από ένα φαριό
τουρμάνι.

Ο λισσοφόρος κατέβηκε γρήγο-
ρα, μίλησε λιγάκι με τόν γέρο 'Ιν-
δό κ' ύστερα φώναξε.
— Δέν καταλαβαίνω καλά τι μου
λέει... Μου φαίνεται πως δέν έχω
πει τρόφιμα...

— Χρειάζεται ένας διερμηνέας!
έκανε ένας άξιωματικός, γυρίζον-
τας προς τούς 'Ινδούς έπιβάτες που

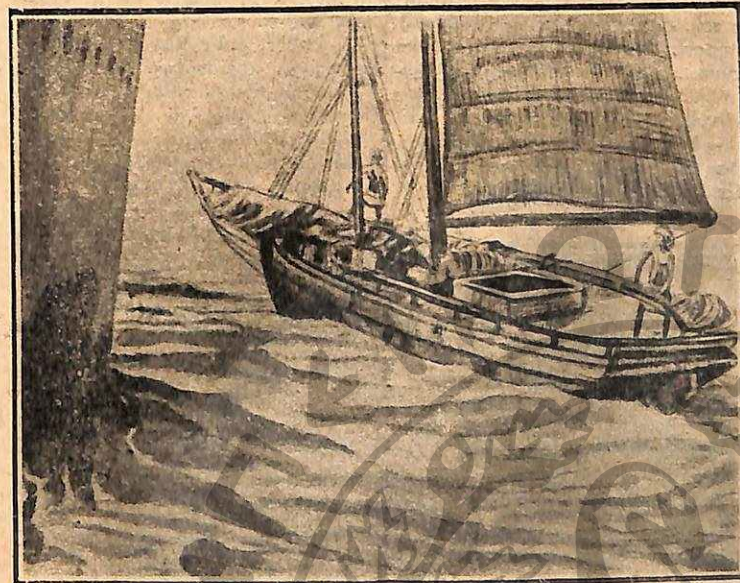
Πρώτος τότε ο καπετάνιος του
«'Ορσέολο» έξέπασε σ' ένα ήχηρο
γέλιο.
— Μη φοβάστε, έμισε... είπε
στην 'Αγγλίδα που είχε παροχάσει
από τη Μασάχουσας. 'Ο ήλιος βρίσκε-
ται στην θέσι του... Ένεις μονάχα
βήγαμε από την... τροχιά μας, για-
τί κάνουμε μια άπότομη στροφή!...
Την ίδια στιγμή, όστόσο το πρό-
σωπο του καπετάνιου σκινδράθηκε:
— Τι διάβολο πάθαμε! φηδύσει.
Δέν φτάσαμε ακόμη κοντά στην
Κεϊλάνη!

— Καπετάνιο! ακούστηκε τότε
η φωνή του άξιωματικού της ύπη-
ρεσίας. Ένα ιστιοφόρο μ' άση-
χη βοήθεια. Έδωσα διαταγή να το
πλησιάσουμε...

— Καλά κάνετε! του άπάντησε
ο καπετάνιος του «'Ορσέολο». Μά
τι ιστιοφόρο είναι αυτό;

— Είναι 'Ινδικό, από εκείνα που
πάνε από την Κεϊλάνη στις Λακκα-
ντάβ...

Ο καπετάνιος σηκώθηκε από την
ανάπαυτη πολυθρόνα του. Τι να
ήθελαν άραγε αυτοί οι 'Ιθαγενείς;

Στην πρύμνη, κρατούσε το τιμόνι ένας γέρος 'Ινδός...

Μακριά, στ' άνοιχτά, φαινόταν
καθώς το 'Ινδικό ιστιοφόρο. 'Ο
ήλιος είχε δώσει κάλας στον ορί-
ζοντα. Το «'Ορσέολο», ύστερα από
λίγη ώρα, βρισκόταν κοντά στο
μυστηριώδες καράβι του Ωκεανού.

Μπροστά, στην πλώρη, στεκόταν
ένας 'Ινδός, έτοιμος ν' άρπάξει τη
σκηνένια σκάλα που ξεδιπλώνε για
να του τη οίξει ο λισσοφόρος. Στην
πρύμνη κρατούσε το τιμόνι ένας γέ-
ρος 'Ινδός με το πρόσωπο μου-
σουλμανικό κάτω από ένα φαριό
τουρμάνι.

Ο λισσοφόρος κατέβηκε γρήγο-
ρα, μίλησε λιγάκι με τόν γέρο 'Ιν-
δό κ' ύστερα φώναξε.
— Δέν καταλαβαίνω καλά τι μου
λέει... Μου φαίνεται πως δέν έχω
πει τρόφιμα...

— Χρειάζεται ένας διερμηνέας!
έκανε ένας άξιωματικός, γυρίζον-
τας προς τούς 'Ινδούς έπιβάτες που

ήσαν μαζεμένη στο κατάστρωμα.
Ένας 'Ιθαγενής τότε, μ' ένα πε-
λώριο τουρμάνι, βγήκε πιο μπρο-
στά από τους άλλους: ήξερε έγ-
γλίσια.

— Τράβα κάτω! του φώναξε ο
καπετάνιος.

Ο μισόγυμνος 'Ινδός, με μια ευ-
κίνησια αλλούρου, γλύστρησε ως το
ιστιοφόρο, μίλησε με τόν γέρο της
πλώρης κ' ύστερα φώναξε από κά-
τω:

— 'Ο σαχιμπ θέλει ρύζι,
«κάφου» και νερό... Μά θέλει το
ρύζι σε σακιά κ' από το χέρι ενός
'Ινδού, γιατί ο σαχιμπ είναι από
άριστοκρατική τάξη, και δέν μπορεί
νάρθη σε συνάρεια με «ειλικούς»...

— Άκούσες; ούρλιαξε ο καπε-
τάνιος στον άξιωματικό της ύπη-
ρεσίας. Χίλιοι κερανοί να πέσουν
κ' να με κάψουν, αν δώσω μια
φράχτα ρύζι σ' αυτούς τους πα-
ληανθρώπους!... Έπρεπε νάρθου-
με δώ κάτω για ν' άκούσουμε αυ-
τές τις προσβολές. 'Ορίστε γάλα!

Είπε ναπαγοί, φράνε της πεινας
και δέν μπορούν, οι διάβολοι, ν' άγ-

— Είπε στη διαθέσι σ' ας... του ά-
πάντησε πάλι ο καπετάνιος του
«'Ορσέολο».

Ο διεθυντής της άστεινομάς
της Καλιφόρνιας, ύστερα από λίγη
ώρα, ξαναγύρισε ταραγμένος μπρο-
στά στον καπετάνιο.

— Ο Λάλ Μπαχαντούρ Σιντ δέν
είναι στο καράβι! του είπε συνθρο-
πός.

— Κι' όμως δέν λείπει κανένας
'Ινδός; φώναξε ο καπετάνιος κα-
τάπληκτος.

— Απτό είναι αλήθεια... παραδέ-
χτηκε ο διεθυντής της άστεινομάς.
Είδα κάποιον 'Ινδό που μοιάζει λι-
γάκι τού Λάλ Μπαχαντούρ Σιντ! Μά
δέν είναι αυτός! 'Ο Μπαχαν-
τούρ Σιντ έγινε άφαντος!...

Ο καπετάνιος του «'Ορσέολο» ά-
κούμινε λίγες στιγμές μ' άνοιχτό
στόμα κ' ύστερα χτύπησε τη γρο-
θιά του πάνω στο τραπέζι φωνά-
ζοντας:

— Α! οι σατανάδες! Με ξεγέ-
λασαν!

— Τι θέλετε να πείτε; τόν ρώ-
τησε ο άστεινομάς.

— Όλοι να πω ότι οι 'Ινδοί έ-
παναστάτες είναι σατανάδες! Όλοι
να πω ακόμη ότι είναι πιο έξυπνοι
από τους άστεινομάς! φώναξε ο
καπετάνιος.

— Ξηγηθήτε, σάς παρακαλώ...
έκανε ο άστεινομάς περαγμένος.

— Ε, νά, τι το θέλετε; Οι έ-
παναστάτες έμειναν ότι θα πνίγαν
την Λάλ Μπαχαντούρ Σιντ και
τόν... άντικατέστησαν!

Κι' ο καπετάνιος του «'Ορσέο-
λο» διηγήθηκε την περιπέτειά του
με το μυστηριώδες ιστιοφόρο που
είχε συναντήσει εδώ και τέσσερες
μέρες στον Ωκεανό. 'Ο άστεινο-
μάς που κατέβηκε στο ιστιοφόρο
του γέρο 'Ινδού ήταν ο Λάλ Μπα-
χαντούρ Σιντ. 'Όσο για εκείνον που
άνέβηκε ύστερα, για να πάρη την
θέσι του στο «'Ορσέολο», ήταν έ-
νας από τους τόσους και τόσους
φανατικούς έπαναστάτες που
έτοιμοι πάντα να διαπύον την
ζωή τους για να έλευθερώσουν την
πατρίδα τους από τους 'Αγγλους.

Η. ΓΚ. ΠΙΑΝΣΕΝ

Κι' ο καπετάνιος του «'Ορσέο-
λο» διηγήθηκε την περιπέτειά του
με το μυστηριώδες ιστιοφόρο που
είχε συναντήσει εδώ και τέσσερες
μέρες στον Ωκεανό. 'Ο άστεινο-
μάς που κατέβηκε στο ιστιοφόρο
του γέρο 'Ινδού ήταν ο Λάλ Μπα-
χαντούρ Σιντ. 'Όσο για εκείνον που
άνέβηκε ύστερα, για να πάρη την
θέσι του στο «'Ορσέολο», ήταν έ-
νας από τους τόσους και τόσους
φανατικούς έπαναστάτες που
έτοιμοι πάντα να διαπύον την
ζωή τους για να έλευθερώσουν την
πατρίδα τους από τους 'Αγγλους.

Η. ΓΚ. ΠΙΑΝΣΕΝ

Το ιστιοφόρο τότε, γύρισε το τι-
μόνι και σε λίγο άνοιχτηκε στον
σκοτεινό ορίζοντα.

Στον 'Ινδικό Ωκεανό απλώθηκε
πάλι η άπειρή κ' άγρια μονα-

ΗΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Οι πέντε αρχηγοί της συμμορίας ήθελαν νάχουν την τιμή, κι' όλο τὸ κέρδος τῆς ἐπιχειρήσεως: Θὰ κέρδιζαν διακόσες χιλιάδες λίρες! «Ὡς τὸ ὅτι πέρυσι αὐτὸ ποσὸ, ὁ Κονσίνι εἶχε ἀνεβασμένη τὴν τιμὴ τοῦ κεφαλοῦ τοῦ Καπεστάν! Κι' ἐξ ἄλλου, εἶχαν, ὅλοι, τέτοιο μῖσος προσωπικό, ἐναντίον τοῦ ἱππότη».

Γύρω ἀπ' τὰ ποτήρια τοῦ κρασιοῦ, σὸ φῶς μιάς λάμπας, ποὺ τρεμοσβύει καὶ κἀπνίζει, κρεμασμένη μ' ἓνα καρφί στὸν τοίχο, ἔκαναν συμβούλιο, κι' οἱ δώδεκα, περιμένοντας τὴν ὥρα γιὰ νὰ δράσουν. Τὰ μάτια τους ἦσαν φλογισμένα, τὰ πρόσωπά τους τρομερά—καὶ γιὰ νὰ κουρδιστοῦν γιὰ τὴ δουλειά τους, διηγόντουσαν διάφορα ἀνέκδοτα κι' ἀνδραγαθίαις τους.

Ὁ καθένας τους εἶχε σκοτώσει, πράγματι, σὸ διίστημα τῶν τριῶν ἐκείνων ἡμερῶν, ἔναν ἢ δυὸ ἀνθρώπων. Ἀπ' αὐτὴ τους τὴ μακάθρια διήγησι, ἀνέβαινε σὸ καθενὸς τῶν τῶν μυαλῶν, ἓνα μεθῶσι ἀνθρωποκτονίας, ἓνας αἰμοβόρος ὄργανος!

Ὅλα, σὴ σάλλα, μύριζαν θάνατο! Τὰ ποτήρια μὲ τὸ κόκκινο κρασί, ἔμοιαζαν, σάν γεμάτα αἷμα! Ἡ μορφὴ τους ἦταν ἔξαλλες, ἀπαίσιες...

Καὶ ἔξαφνικά, χτύπησε ἔντεκα ἡ ὥρα...

—Τὸ νοῦ σας! μούγκρισε ὁ Λουβινιάκ. Τὴ φορὰ αὐτὴ, δὲν πρέπει νὰ ξεφύγῃ! Ἀπ' αὐτὴ τὴ σκάλᾳ, σὸ χαγιάτι, ἡ τρίτη πόρτα δεξιὰ, τ' ἀκούτε; Οἱ τέσσερες θὰ μείνουν σὸ χαγιάτι, καὶ θὰ βαροῦν, ἀδιακρίτως, ὅποιον ἐπιχειρήσει νὰ ἐπέμβῃ. Τέσσερες, γιὰ τὸν κάπελα καὶ τὴν ὑπηρεσία, ἢ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, ταξειδιῶτες, ποὺ θὰ τρέξουν, ἀσφαλῶς, στὴ φασαριά, μὲ φαίνονται πὺς εἶνε ἀρκετοί, κι' ἕκατὸ νὰ εἶνε, αὐτοὶ ὅλοι! Οἱ ὀχτὼ ἄλλοι, γιὰ τὸν Καπεστάν!...

Ρίγησαν ὅλοι. Ὑπόκωφες βλαστήμιες διέτρεξαν ὅλο τὸ τραπέζι...

—Θὰ σπάσουμε τὴν πόρτα, καὶ θὰ μποῦμε! Νὰ τὰ σκεπάρνια, στὴ γωνιά! Θὰ μποῦμε μέσα, κι' οἱ ὀχτὼ μαζὺ, θὰ ριχτοῦμε, ἴσια, σὸ κρεββάτι, μὲ τὰ σπαθιά μας καὶ μὲ τὰ μαχαίρια μας, καὶ θὰ τὸν ξεκοιλιάσουμε, ἀμέσως, θὰ τὸν κάνομε χιλία κομματάκια...

Ψιθύροι, βλαστήμιες, μουγκρητὰ ἐπακολούθησαν... Ἀ-

νάσες, λαχανιάσματα θηρίων, ποὺ σφραίνονται τὴ μυρουδιά τοῦ αἵματος...

—Μιά στιγμὺλα! εἶπε ἓνας ἀπ' τοὺς μπράβους, ἀδειάζοντας γρήγορα τὸ ποτήρι του. Ἐγὼ θέλω νὰ πάρω τὴν καρδιά του! Ὅποιος θελήσει νὰ μοῦ πάρῃ τὴν καρδιά του, σὰς τὸ λέω, θὰ λογαριαστῇ μαζὺ μου...

—Ἐγὼ, πάλι, θέλω τὸ σηκότι του, τὸ σηκότι, νὰ τὸ ρίξω στὰ σκυλιά μου...

—Ἐγὼ θέλω τ' ἄντερά του, νὰ τὰ κρεμάσω στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου μου...

—Ἀμὴ τὸ κεφάλι! Τὸ κεφάλι! Ποιὸς ἀπὸ μᾶς, ποιὸς ἀπ' ὅλους, δὲν μοῦ λέτε, θὰ πάῃ τὸ κεφάλι στὸν Κονσίνι!...

—Ἐγὼ! — ἐγὼ! — ἐγὼ! — ἐγὼ!...

Ὅλοι ἤθελαν νὰ πάρουν τὸ κεφάλι! Ἦταν, ὅλοι τους, ὀρθοί, μ' ἄνοιχτά ρουθούνια, ἔπειλητικοί, ἀναμετρούμενοι...

—Ἀς βάλομε κλῆρο, λοιπόν, ποιὸς ἀπὸ μᾶς, θὰ πάρῃ τὸ κεφάλι! πρότεινε, ἀμέσως, ὁ Σαλάμπρ.

Ἐξαφνικά, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔπεσε κάτι σάν κεραυνὸς ἀπάνω τους! Ἡ πόρτα βούλιαξε, μὲ μιά κλωτσιά! Τρεῖς κυλίστηκαν ἀναίσθητοι σὸ πάτωμα, χτυπημένοι μὲ τὴ λαθετὸν ξίφους... Σχεδὸν ἀμέσως, κι' ὁ

Σαλάμπρ γκρεμίστηκε σὸ πάτωμα, μὲ τὸ λαίμω του ἀνοιχτό, πέρα γιὰ πέρα... Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν γοργά, ἀστραπιαία! Κι' οἱ ὀχτὼ, ποὺ ἔμεναν, ἀκόμα, στὰ ποδιάρια τους, μὲ στὰ λίγα ἐκεῖνα δευτερόλεπτα ἔστεκαν, ὅλοι, ἀποθλακωμένοι, σάν ἀπ' τὸν κλονισμό τοῦ κεραυνοῦ...

—Ἐνα χέρι ἀστράψε, κι' ὑψώθηκε! Ἐνα σπαθί κατέθηκε μὲ δύναμι! Ἐνας ἀκόμα ἀπ' τοὺς μπράβους κυλίστηκε σὸ πάτωμα... Τότε, οἱ ἄλλοι ἑπτὰ, ὅλοι μαζὺ, ἔθγαλαν μιὰν ἄγρια κραυγὴ! Κι' ὁ Καπεστάν, ὀρθὸς ἀναμεσὸ τους, ἀποκρίθηκε μ' ἓνα βρυχηθμό, μ' ἓνα λιονταρίσιο βρυχηθμό:

—Ποιὸς θὰ πάρῃ τὸ κεφάλι μου, γιὰ πέστε μου!...

Δὲν ἦταν πειὰ ἀνθρώπινη ἡ φωνὴ ἐκείνη! Κι' ὅλοι κατάλαθαν, εὐθύς, τὴν ἔννοιά της! Ὁ ἱππότης εἶχε τρελλαθεῖ! Ἦταν φριχτὸς τὴ θέα, ἀπ' τὴ λύσσα του! Τὰ μάτια του, βγαλμένα ἀπ' τίς κόγχες, ἔκαιγαν, τώρα, κι' ἔθγαλαν φωτιές. Ἡ ἀνάσα του ἦταν φλογισμένη, τὰ μαλλιά του ὀρθὰ, ὀνταριασμένα! Μιὰ μανία τὸν τινάζε δλόκληρο...

Εἶχε γίνει ἔτσι, ἔξαλλος, γιὰ αὐτὸ εἶχε ἀκούσει τὸν μπράβο ποὺ εἶπε προηγουμένως:

—Ἀς βάλομε κλῆρο, ποιὸς

—Ποιὸς θὰ πάρῃ τὸ κεφάλι μου;... Γιὰ πέστε μου!... Βρυχήθηκε ὁ Καπεστάν.

ἀπὸ μᾶς θὰ πάρῃ τὸ κεφάλι του! Χωρὶς αὐτὴ τὴ φράσι, μὰ τὴν ἀλήθεια, θάφευγε—θάδινε τόπο τῆς ὀργῆς, καὶ θάφευγε! Τὸ τρομαχτικὸ ἐκεῖνο θέαμα τοῦ φρενιασμένου, ἔξαλλου ἱππότη, φωτίστηκε, γιὰ δυὸ λεπτά, ἀπ' τὸ λυχναρί ποὺ τρεμοσβύει καὶ κἀπνίζει. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπ' ὅλες τίς μεριές, ὑπόκωφοι χτύποι ἀκούγοντο, σάν ἀπ' τὸν κλονισμό τοῦ κεραυνοῦ...

—Ἐνα χέρι ἀστράψε, κι' ὑψώθηκε! Ἐνα σπαθί κατέθηκε μὲ δύναμι! Ἐνας ἀκόμα ἀπ' τοὺς μπράβους κυλίστηκε σὸ πάτωμα... Τότε, οἱ ἄλλοι ἑπτὰ, ὅλοι μαζὺ, ἔθγαλαν μιὰν ἄγρια κραυγὴ! Κι' ὁ Καπεστάν, ὀρθὸς ἀναμεσὸ τους, ἀποκρίθηκε μ' ἓνα βρυχηθμό, μ' ἓνα λιονταρίσιο βρυχηθμό:

—Ποιὸς θὰ πάρῃ τὸ κεφάλι μου, γιὰ πέστε μου!...

Δὲν ἦταν πειὰ ἀνθρώπινη ἡ φωνὴ ἐκείνη! Κι' ὅλοι κατάλαθαν, εὐθύς, τὴν ἔννοιά της! Ὁ ἱππότης εἶχε τρελλαθεῖ! Ἦταν φριχτὸς τὴ θέα, ἀπ' τὴ λύσσα του! Τὰ μάτια του, βγαλμένα ἀπ' τίς κόγχες, ἔκαιγαν, τώρα, κι' ἔθγαλαν φωτιές. Ἡ ἀνάσα του ἦταν φλογισμένη, τὰ μαλλιά του ὀρθὰ, ὀνταριασμένα! Μιὰ μανία τὸν τινάζε δλόκληρο...

Εἶχε γίνει ἔτσι, ἔξαλλος, γιὰ αὐτὸ εἶχε ἀκούσει τὸν μπράβο ποὺ εἶπε προηγουμένως:

—Ἀς βάλομε κλῆρο, ποιὸς

ἀπὸ μᾶς θὰ πάρῃ τὸ κεφάλι του! Χωρὶς αὐτὴ τὴ φράσι, μὰ τὴν ἀλήθεια, θάφευγε—θάδινε τόπο τῆς ὀργῆς, καὶ θάφευγε! Τὸ τρομαχτικὸ ἐκεῖνο θέαμα τοῦ φρενιασμένου, ἔξαλλου ἱππότη, φωτίστηκε, γιὰ δυὸ λεπτά, ἀπ' τὸ λυχναρί ποὺ τρεμοσβύει καὶ κἀπνίζει. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπ' ὅλες τίς μεριές, ὑπόκωφοι χτύποι ἀκούγοντο, σάν ἀπ' τὸν κλονισμό τοῦ κεραυνοῦ...

—Ἐνα χέρι ἀστράψε, κι' ὑψώθηκε! Ἐνα σπαθί κατέθηκε μὲ δύναμι! Ἐνας ἀκόμα ἀπ' τοὺς μπράβους κυλίστηκε σὸ πάτωμα... Τότε, οἱ ἄλλοι ἑπτὰ, ὅλοι μαζὺ, ἔθγαλαν μιὰν ἄγρια κραυγὴ! Κι' ὁ Καπεστάν, ὀρθὸς ἀναμεσὸ τους, ἀποκρίθηκε μ' ἓνα βρυχηθμό, μ' ἓνα λιονταρίσιο βρυχηθμό:

—Ποιὸς θὰ πάρῃ τὸ κεφάλι μου;... Γιὰ πέστε μου!... Βρυχήθηκε ὁ Καπεστάν.

ἀπὸ μᾶς θὰ πάρῃ τὸ κεφάλι του! Χωρὶς αὐτὴ τὴ φράσι, μὰ τὴν ἀλήθεια, θάφευγε—θάδινε τόπο τῆς ὀργῆς, καὶ θάφευγε! Τὸ τρομαχτικὸ ἐκεῖνο θέαμα τοῦ φρενιασμένου, ἔξαλλου ἱππότη, φωτίστηκε, γιὰ δυὸ λεπτά, ἀπ' τὸ λυχναρί ποὺ τρεμοσβύει καὶ κἀπνίζει. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπ' ὅλες τίς μεριές, ὑπόκωφοι χτύποι ἀκούγοντο, σάν ἀπ' τὸν κλονισμό τοῦ κεραυνοῦ...

—Ἐνα χέρι ἀστράψε, κι' ὑψώθηκε! Ἐνα σπαθί κατέθηκε μὲ δύναμι! Ἐνας ἀκόμα ἀπ' τοὺς μπράβους κυλίστηκε σὸ πάτωμα... Τότε, οἱ ἄλλοι ἑπτὰ, ὅλοι μαζὺ, ἔθγαλαν μιὰν ἄγρια κραυγὴ! Κι' ὁ Καπεστάν, ὀρθὸς ἀναμεσὸ τους, ἀποκρίθηκε μ' ἓνα βρυχηθμό, μ' ἓνα λιονταρίσιο βρυχηθμό:

—Ποιὸς θὰ πάρῃ τὸ κεφάλι μου;... Γιὰ πέστε μου!... Βρυχήθηκε ὁ Καπεστάν.

—Ποιὸς θὰ πάρῃ τὸ κεφάλι μου;... Γιὰ πέστε μου!... Βρυχήθηκε ὁ Καπεστάν.

ροῦσαν νὰ τὸν ξεκοιλιάσουν! Κι' ὅμως, δὲν ἔκαναν τὴν κίνησιν αὐτὴ! Ὁ τρόμος τοῦ εἶχε παραλύσει... Τὸς φαίνονταν πὺς δὲν ἦταν δυνατόν νὰ σκοτώσουν τὸν ἀνθρώπο ἐκεῖνο, πὺς τὰ σπαθιά τους θάπαζαν, σάν νάτανε γυαλένια, μόνο ποὺ θὰ τὸν ἄγγιζαν...

—Παραδίδονται! εἶπε ὁ Λουβινιάκ, πετώντας τὸ σπαθί του...

—Μὴ μὲ σκοτώνεις, ἔλεος! εἶπε ὁ Ποντράν, πετώντας, κι' ἔκλεισαν, μὲ μιάς, ἐρημητικά...

—Ἐλεος! εἶπε καὶ ὁ Μονρεθάλ, καὶ πέταξε, κι' ἔκλεισαν, τὸ σπαθί του...

Ἦταν χλωμοί, τρομαχτικοί στὴ θέα! Ἐτρεμαν, τὰ δόντια τους χτυποῦσαν!

Ἦταν ἔτοιμοι, σχεδόν, νὰ γονατίσουν...

Κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ, κάποια καμπάνα, μὲ στὴ νύχτα, μακρὰ, ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τρελά, δαιμονισμένα...

Ὁ κάπελας, ποὺ εἶχε δὴ, ἐμβρόντης, τὴν ἐφιαλτικὴ σκηνὴ ἐκείνη, εἶχε τρέξει ἐκ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ χτυποῦσε, χτυποῦσε τὴν καμπάναν...

Ὁ Καπεστάν δὲν εἶχε οὔτε μιὰ γρατσουνιά, οὔτ' ἓνα σκίσιμο στὴ φορεσιά του, τίποτε! Σκούπισε τὸ μαχαίρι τοῦ ποὺ ἄχνιζε, κόκκινο, ματωμένο, κι' ἔπειτα τὸ ξανάβαλε στὴ θήκη του. Βάδισε πρὶν τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε, καὶ φώναξε:

—Ἐμπρός, φευγάτε! Δρόμο!

Οἱ τρεῖς μπράβοι γλύστρησαν τοῖχο-τοῖχο, σάν σκιές, καὶ βγήκαν ἀπ' τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ βγάλουν λέξι—καὶ μόλις βγήκαν, τῶρα στὰ πόδια, κι' ὁ γόος τῆς τρομάρας τους χάθηκε μὲ στὴ νύχτα...

Τότε βγήκε κι' ὁ ἱππότης ἀπ' τὸ χάνι. Στὸ διάδα του, ἡ ἐξοδόγησά ἔπεσε γονατιστὴ κι' οἱ ὑπέρτερες σκόρπισαν περὶτρομοί...

Ἐξῶ ἦταν γενικός συναγερμός. Ἡ καμπάνα ὅλο καὶ χτυποῦσε. Πυροὶ καὶ δάδες ἔτρεχαν ὀλοθε, ἀστραποβολήματα λογγῶν διασπαρωνόντουσαν στὰ σκότη...

Στὴν αὐλὴ, ὁ Καπεστάν ἄρπαξε, πάλι, τὴ μικρὴ Μαργκό στὴν ἀγκαλιά του, καὶ τὴ φίλησε, ἑνά, καὶ στὰ δυὸ τὰ μάγουλα. Ἐκείνη ἔτρεμε ἀπὸ φόβο κι' ἀπὸ ἔρωτα.

—Φευγάτε! τοῦ ψιθύρισε. Οἱ πολῖτες φτάνουν ὀπισθενόμενοι! Εἶνε καμιά πενηνταριά! Ἀπὸ δὴ! Ἀπ' τὴν πίσω πόρτα!...

—Ἀνοίξε τὴ μεγάλη αὐλόπορτα!...

Τὸ καὶ μὲν τὸ κορίτσι τὸν ὑπάκουσε. Ὁ Καπεστάν, ἀμέσως, καθάλλικε, κι' ὁ φτερωτὸς χλιμίντρισε, σάν νάτανε στὴ μάχη. Μὲ τὸ σπαθί στὴ θήκη, ὁ ἱππότης βγήκε ἄουχα στὸ δρόμο, ἀνάμεσα στὶς λάμψεις δάδες, ἀνάμεσα στὶς λάμψεις τῶν λογγῶν. Ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ, μεγάλῃ σιγῇ—καὶ κατόπιν, μιὰ βαθύτατη σιγῇ—καὶ πλώθηκε.

Πέρασε κορδαμένος μὲ στὸ

πλήθος, χωρὶς νὰ ὑψωθῇ οὔτε μιὰ λόγχη. Τὸ πλήθος παραμέρισε μπροστά του, μπροστά στὸ γαλῆνιο κι' ἀγέρωχο περπάτημα τοῦ ἀφροῦ ἀλόγου του, ποὺ, μὲ στὶς κόκκινες, τίς πορφύρες ἀνταυγίες τῶν πυρσῶν, ἡ ὁποῖες φτίζαν τὴ νύχτα, ἔπαινε τὴν ὄψιν, τὴν ἀπίθανη, κάποιοι ζώου μυθολογικοῦ. Ὅλοι τραβήχτηκαν, στριμώχτηκαν στὸν τοῖχο. Μερικοί, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γονάτισαν. Τὰ παρὰ θύρα, ποὺ εἶχαν ἀνοιχτῇ, ἔκλεισαν, μὲ μιάς, ἐρημητικά...

Ἐνα λεπτὸ πὺς ὕστερα, ἡ περὶ φανὴ τοῦ αἰλουέττα, χαλνῶταν στὰ τρισκόταδα τοῦ μεγάλου δρόμου... Ὁ ἱππότης κάλπαζε μονάχος. Ἦταν ἀκόμα πολὺν ταραγμένος. Τὸ αἷμα τοῦ κόχλαζε στὶς φλέβες. Μούγκρισε φράσεις καὶ φοβέρες διυδιόκριτες. Ποῦ καὶ ποῦ, ἔκανε, στὸν ἄερα, κάποια χειρονομία ἀνεξήγητη. Ποῦ καὶ ποῦ, μιὰ τρομερὴ κραυγὴ φούσκωνε τὸ στήθος τοῦ δλόκληρο—κι' ὁ

πλήθος, χωρὶς νὰ ὑψωθῇ οὔτε μιὰ λόγχη. Τὸ πλήθος παραμέρισε μπροστά του, μπροστά στὸ γαλῆνιο κι' ἀγέρωχο περπάτημα τοῦ ἀφροῦ ἀλόγου του, ποὺ, μὲ στὶς κόκκινες, τίς πορφύρες ἀνταυγίες τῶν πυρσῶν, ἡ ὁποῖες φτίζαν τὴ νύχτα, ἔπαινε τὴν ὄψιν, τὴν ἀπίθανη, κάποιοι ζώου μυθολογικοῦ. Ὅλοι τραβήχτηκαν, στριμώχτηκαν στὸν τοῖχο. Μερικοί, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γονάτισαν. Τὰ παρὰ θύρα, ποὺ εἶχαν ἀνοιχτῇ, ἔκλεισαν, μὲ μιάς, ἐρημητικά...

Ἐνα λεπτὸ πὺς ὕστερα, ἡ περὶ φανὴ τοῦ αἰλουέττα, χαλνῶταν στὰ τρισκόταδα τοῦ μεγάλου δρόμου... Ὁ ἱππότης κάλπαζε μονάχος. Ἦταν ἀκόμα πολὺν ταραγμένος. Τὸ αἷμα τοῦ κόχλαζε στὶς φλέβες. Μούγκρισε φράσεις καὶ φοβέρες διυδιόκριτες. Ποῦ καὶ ποῦ, ἔκανε, στὸν ἄερα, κάποια χειρονομία ἀνεξήγητη. Ποῦ καὶ ποῦ, μιὰ τρομερὴ κραυγὴ φούσκωνε τὸ στήθος τοῦ δλόκληρο—κι' ὁ

πλήθος, χωρὶς νὰ ὑψωθῇ οὔτε μιὰ λόγχη. Τὸ πλήθος παραμέρισε μπροστά του, μπροστά στὸ γαλῆνιο κι' ἀγέρωχο περπάτημα τοῦ ἀφροῦ ἀλόγου του, ποὺ, μὲ στὶς κόκκινες, τίς πορφύρες ἀνταυγίες τῶν πυρσῶν, ἡ ὁποῖες φτίζαν τὴ νύχτα, ἔπαινε τὴν ὄψιν, τὴν ἀπίθανη, κάποιοι ζώου μυθολογικοῦ. Ὅλοι τραβήχτηκαν, στριμώχτηκαν στὸν τοῖχο. Μερικοί, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γονάτισαν. Τὰ παρὰ θύρα, ποὺ εἶχαν ἀνοιχτῇ, ἔκλεισαν, μὲ μιάς, ἐρημητικά...

Ἐνα λεπτὸ πὺς ὕστερα, ἡ περὶ φανὴ τοῦ αἰλουέττα, χαλνῶταν στὰ τρισκόταδα τοῦ μεγάλου δρόμου... Ὁ ἱππότης κάλπαζε μονάχος. Ἦταν ἀκόμα πολὺν ταραγμένος. Τὸ αἷμα τοῦ κόχλαζε στὶς φλέβες. Μούγκρισε φράσεις καὶ φοβέρες διυδιόκριτες. Ποῦ καὶ ποῦ, ἔκανε, στὸν ἄερα, κάποια χειρονομία ἀνεξήγητη. Ποῦ καὶ ποῦ, μιὰ τρομερὴ κραυγὴ φούσκωνε τὸ στήθος τοῦ δλόκληρο—κι' ὁ

πλήθος, χωρὶς νὰ ὑψωθῇ οὔτε μιὰ λόγχη. Τὸ πλήθος παραμέρισε μπροστά του, μπροστά στὸ γαλῆνιο κι' ἀγέρωχο περπάτημα τοῦ ἀφροῦ ἀλόγου του, ποὺ, μὲ στὶς κόκκινες, τίς πορφύρες ἀνταυγίες τῶν πυρσῶν, ἡ ὁποῖες φτίζαν τὴ νύχτα, ἔπαινε τὴν ὄψιν, τὴν ἀπίθανη, κάποιοι ζώου μυθολογικοῦ. Ὅλοι τραβήχτηκαν, στριμώχτηκαν στὸν τοῖχο. Μερικοί, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γονάτισαν. Τὰ παρὰ θύρα, ποὺ εἶχαν ἀνοιχτῇ, ἔκλεισαν, μὲ μιάς, ἐρημητικά...

Ἐνα λεπτὸ πὺς ὕστερα, ἡ περὶ φανὴ τοῦ αἰλουέττα, χαλνῶταν στὰ τρισκόταδα τοῦ μεγάλου δρόμου... Ὁ ἱππότης κάλπαζε μονάχος. Ἦταν ἀκόμα πολὺν ταραγμένος. Τὸ αἷμα τοῦ κόχλαζε στὶς φλέβες. Μούγκρισε φράσεις καὶ φοβέρες διυδιόκριτες. Ποῦ καὶ ποῦ, ἔκανε, στὸν ἄερα, κάποια χειρονομία ἀνεξήγητη. Ποῦ καὶ ποῦ, μιὰ τρομερὴ κραυγὴ φούσκωνε τὸ στήθος τοῦ δλόκληρο—κι' ὁ

πλήθος, χωρὶς νὰ ὑψωθῇ οὔτε μιὰ λόγχη. Τὸ πλήθος παραμέρισε μπροστά του, μπροστά στὸ γαλῆνιο κι' ἀγέρωχο περπάτημα τοῦ ἀφροῦ ἀλόγου του, ποὺ, μὲ στὶς κόκκινες, τίς πορφύρες ἀνταυγίες τῶν πυρσῶν, ἡ ὁποῖες φτίζαν τὴ νύχτα, ἔπαινε τὴν ὄψιν, τὴν ἀπίθανη, κάποιοι ζώου μυθολογικοῦ. Ὅλοι τραβήχτηκαν, στριμώχτηκαν στὸν τοῖχο. Μερικοί, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γονάτισαν. Τὰ παρὰ θύρα, ποὺ εἶχαν ἀνοιχτῇ, ἔκλεισαν, μὲ μιάς, ἐρημητικά...

Ἐνα λεπτὸ πὺς ὕστερα, ἡ περὶ φανὴ τοῦ αἰλουέττα, χαλνῶταν στὰ τρισκόταδα τοῦ μεγάλου δρόμου... Ὁ ἱππότης κάλπαζε μονάχος. Ἦταν ἀκόμα πολὺν ταραγμένος. Τὸ αἷμα τοῦ κόχλαζε στὶς φλέβες. Μούγκρισε φράσεις καὶ φοβέρες διυδιόκριτες. Ποῦ καὶ ποῦ, ἔκανε, στὸν ἄερα, κάποια χειρονομία ἀνεξήγητη. Ποῦ καὶ ποῦ, μιὰ τρομερὴ κραυγὴ φούσκωνε τὸ στήθος τοῦ δλόκληρο—κι' ὁ

πλήθος, χωρὶς νὰ ὑψωθῇ οὔτε μιὰ λόγχη. Τὸ πλήθος παραμέρισε μπροστά του, μπροστά στὸ γαλῆνιο κι' ἀγέρωχο περπάτημα τοῦ ἀφροῦ ἀλόγου του, ποὺ, μὲ στὶς κόκκινες, τίς πορφύρες ἀνταυγίες τῶν πυρσῶν, ἡ ὁποῖες φτίζαν τὴ νύχτα, ἔπαινε τὴν ὄψιν, τὴν ἀπίθανη, κάποιοι ζώου μυθολογικοῦ. Ὅλοι τραβήχτηκαν, στριμώχτηκαν στὸν τοῖχο. Μερικοί, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γονάτισαν. Τὰ παρὰ θύρα, ποὺ εἶχαν ἀνοιχτῇ, ἔκλεισαν, μὲ μιάς, ἐρημητικά...

Ἐνα λεπτὸ πὺς ὕστερα, ἡ περὶ φανὴ τοῦ αἰλουέττα, χαλνῶταν στὰ τρισκόταδα τοῦ μεγάλου δρόμου... Ὁ ἱππότης κάλπαζε μονάχος. Ἦταν ἀκόμα πολὺν ταραγμένος. Τὸ αἷμα τοῦ κόχλαζε στὶς φλέβες. Μούγκρισε φράσεις καὶ φοβέρες διυδιόκριτες. Ποῦ καὶ ποῦ, ἔκανε, στὸν ἄερα, κάποια χειρονομία ἀνεξήγητη. Ποῦ καὶ ποῦ, μιὰ τρομερὴ κραυγὴ φούσκωνε τὸ στήθος τοῦ δλόκληρο—κι' ὁ

πλήθος, χωρὶς νὰ ὑψωθῇ οὔτε μιὰ λόγχη. Τὸ πλήθος παραμέρισε μπροστά του, μπροστά στὸ γαλῆνιο κι' ἀγέρωχο περπάτημα τοῦ ἀφροῦ ἀλόγου του, ποὺ, μὲ στὶς κόκκινες, τίς πορφύρες ἀνταυγίες τῶν πυρσῶν, ἡ ὁποῖες φτίζαν τὴ νύχτα, ἔπαινε τὴν ὄψιν, τὴν ἀπίθανη, κάποιοι ζώου μυθολογικοῦ. Ὅλοι τραβήχτηκαν, στριμώχτηκαν στὸν τοῖχο. Μερικοί, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γονάτισαν. Τὰ παρὰ θύρα, ποὺ εἶχαν ἀνοιχτῇ, ἔκλεισαν, μὲ μιάς, ἐρημητικά...

Ἐνα λεπτὸ πὺς ὕστερα, ἡ περὶ φανὴ τοῦ αἰλουέττα, χαλνῶταν στὰ τρισκόταδα τοῦ μεγάλου δρόμου... Ὁ ἱππότης κάλπαζε μονάχος. Ἦταν ἀκόμα πολὺν ταραγμένος. Τὸ αἷμα τοῦ κόχλαζε στὶς φλέβες. Μούγκρισε φράσεις καὶ φοβέρες διυδιόκριτες. Ποῦ καὶ ποῦ, ἔκανε, στὸν ἄερα, κάποια χειρονομία ἀνεξήγητη. Ποῦ καὶ ποῦ, μιὰ τρομερὴ κραυγὴ φούσκωνε τὸ στήθος τοῦ δλόκληρο—κι' ὁ

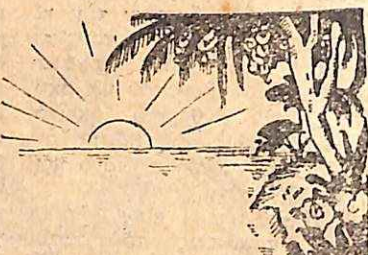
πλήθος, χωρὶς νὰ ὑψωθῇ οὔτε μιὰ λόγχη. Τὸ πλήθος παραμέρισε μπροστά του, μπροστά στὸ γαλῆνιο κι' ἀγέρωχο περπάτημα τοῦ ἀφροῦ ἀλόγου του, ποὺ, μὲ στὶς κόκκινες, τίς πορφύρες

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΕΙΚΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Η ΕΙΚΛΗΜΑΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Πώς σχετίζονται τα θύματά τους οι «άνθρωποι-λεοπαρδάλες». Τα φρικιαστικά εγκλήματα των Μπαζέσι. Πώς σχετίζονται τέσσερες Εύρωπαιους. Τι ανέκαυσε ένας Γάλλος δημοσιογράφος. Πώς εξαφανίστηκε μια ελληνική οικογένεια. «Οι νεκροί χορεύουν!» Τα δυο σφιχτοδεμένα σώματα! Πώς ο ζωντανός έτρωγε από την πεθαιμένη, κτλ. κτλ.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ανέκαθεν στην 'Αφρική μυστικές εγκληματικές οργανώσεις, των οποίων τα μέλη θεωρούσαν και θεωρούν ακόμα, την ανθρωποκτονία ως πράξη ευχάριστη στους σκοτεινούς θεούς που λατρεύουν. Μεταξύ αυτών, συμπεριλαμβάνονται και οι άνθρωποι-λεοπαρδάλες, οι «Μαστονώσιες», όπως τους ονομάζουν οι Ιθαγενείς, που εξακολουθούν μέχρι σήμερα να τρομοκρατούν τους πληθυσμούς του Κονγκό. Άλλοι όμως σ' αυτόν τον δέν θα υποκύψουν στις αξιώσεις τους, όσο παράλογες κι' αν είναι! Διατρέχει κίνδυνο η ζωή σου μονάχα ή δική του, αλλά και όλων των συγγενών του!

Υπολογίζεται ότι οι Μαστονώσιες αυτοί έκαναν περισσότερους από είκοσι φόνους στο δεύτερο εξάμηνο του 1933, χωρίς όμως και να μισή κανείς να εξακριβώσει τον πραγματικό αριθμό των θύματων τους. Τ' ανθρωπομόρφα αυτά τέρατα συνήθως ν' σκοτώνουν τα θύματά τους κι' ένα άλλο, που αφήνει τα ίδια ίχνη με τα νύχια της λεοπαρδάλεως, κι' ένα μαχαίρι δηλαδή οδοντωτό, του οποίου τα δόντια έχουν το σχήμα των νυχιών του θηρίου.

Οι Μαστονώσιες είναι τόσο καλά οργανωμένοι, τόσο περίτεχνοι, ώστε κι' Αγγλικά αρχές, κάθε φορά που αναλαμβάνουν μελέτη της δραστηριότητας αυτής, δεν μπορούν να αποσπάσουν ούτε λέξη από τα στόματα τους σχετικά με την ταυτότητα των δολοφόνων, που βάσανο κάθε τόσο με αμια την αφρικανική ζούγκλα...

Όστόσο, υπάρχουν στην 'Αφρική Ιθαγενείς από αριστοκράτη και από τους «άνθρώπους-λεοπαρδάλες». Και αυτοί είναι οι Μπαζέσι. 'Αν οι πρώτοι αποφεύγουν να επιδεικνύουν θανάτιον των λευκών — διαλέγονται πάντοτε τα θύματά τους μεταξύ των άμορφων τους — οι τελευταίοι σκοτώνουν τον περυσμένο χρόνο τέσσερες Εύρωπαιους.

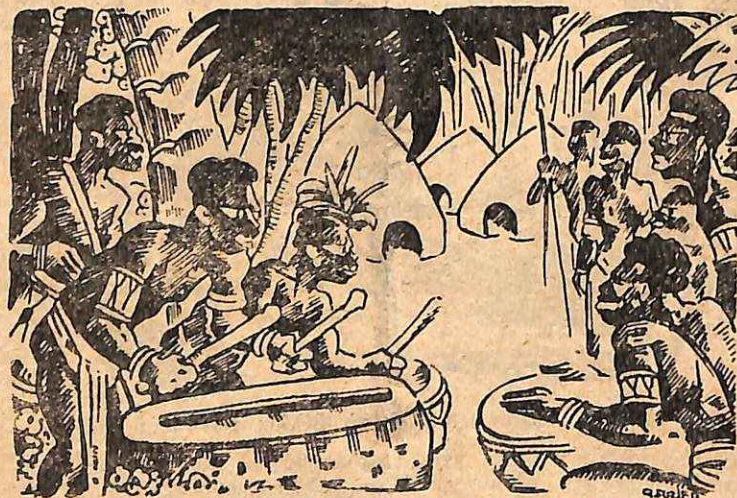
Πρώτος δολοφονήθηκε ένας 'Αγγλος ιεροσολογιστής, που έβρισε σ' ένα χωριό φαραόν, κοντά στην λίμνη Τανγκανίκα. 'Ο λευκός αυτός ήταν βαρεύ άρρωστος στην καλύβα του και στην άσχημη κατάσταση του κατασπάρωναν κι' οι 'Αγγλικές δυνάμεις, ύστερα από λίγες μέρες, βοήθησε κατασκευασμένης και ο ιατρός της, κι' οι 'Αγγλικές αρχές κατάλαβαν ότι και οι δυο είχαν πέσει θύματα των Μπαζέσι.

Κατόπιν ήθελε η σειρά ενός 'Ολλανδού άποικου. Και, λίγες εβδομάδες αργότερα, ο Πάτερσον, ένας κτηνός έλεφαντών, βρήκε στο δάσος που άνηκε στη φυλή των Μπάσι, μια νέα Ιθαγενή που είχε φοιτήσει άσχετα χρόνια σε μια σχολή ιεροσολογιστών, και που την θεωρούσαν δίο Εύρωπαία.

Η κοπέλλα αυτή φαινόταν τεράστια. 'Ο Μαύρος γιατρός που την εξέτασε, είπε ότι ήταν εβραϊκού σώματος, ότι δηλαδή της έδωσαν και ήπια από το τρομερό ποτό κα-

δα, που έχει την ιδιότητα να θολώνει το λογικό!... 'Από το ρεπορτάζ ενός Γάλλου δημοσιογράφου, που έκανε, τελευταία, μια μεγάλη περιόδεση, στην 'Αφρική, παραλαμβάνουμε την παρακάτω δραματική ιστορία που συνέβη στη ζούγκλα και που δείχνει παραστατικά σε ποιά βαθιά θρησκείας έχουν φτάσει οι κάτοικοι της μυστηριώδους αυτής περιοχής.

Πέρουσι, είχαν συλλάβει, στο Κονγκό, έντεκα πυγμαίους, που φαινόταν ότι διατηρούσαν σχέσεις με τους Μαστονώσιες. 'Η ανάκρισις βάσταξε δέκα μέρες και, τέλος, τους καταδίκασαν και τους ένευσε εις θάνατον — αν και δεν μπορούσαν οι δικαστές να αποδείξουν την ένοχη τους. Την τελευταία στιγμή, οι Μαστονώσιες βόηχαν το μέσον να εδωκοίτο τους λευκούς δικαστές πως οι πυγμαίοι ήταν άθωποι. Το διάδικό τους όμως, δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα.

Το θλιβερό άγγελμα έγινε γνωστό σ' όλη την περιφέρεια, με τις τυμπανοκρουσίες των τάμ-τάμ...

Οι έντεκα κατάδικτοι εξετέλεσθησαν στην κεντρική πλατεία του χωριού επόχης παραδειγματισμού!... 'Υστερα από λίγες μέρες, εξαφανίστηκαν από ένα σπίτι ο πατέρας, η κόρη του κι' οι δυο γιοι του, χωρίς να μπορούσαν κανείς να μάθει τι άποιναν... Μια δολιχική οικογένεια χάθηκε από τον κόσμο, σάν κι' άνοιξε η γη και να την κατάπιε!...

Το θλιβερό αυτό άγγελμα έγινε γνωστό σ' όλη την περιφέρειαν των τάμ-τάμ. 'Η σάλαγγες αντιχρόνισαν σάν σάλαγγες έλεφαντες και το δάσος δολιχόσκη αντιχρόνισαν από γόους και όδοιους... Πρίν ακόμα οι Ιθαγενείς συνέλθουν από την κατάληψη, στην όποια τους έφαινε η μυστηριώδης εξαφάνισις μιας δολιχικής οικογένειας, μαθεύτηκε, ότι, ξαφνικά, τρελλάθηκε ένας νέος.

Οι 'Αγγλοι άστυνομικοί ζήτησαν πληροφορίες από τον άρχηγό του χωριού σχετικά με τα αίτια

που προκάλεσαν την παραρροσύνη του παλληκαριού. 'Είπε, πρίν από λίγες μέρες, ένα χορό νεκρών και τρελλάθηκε από τον τρόμο του! 'Αποκρίθηκε σοβαρώτατα ο άρχηγός.

Έννοείται ότι οι 'Αγγλοι άστυνομικοί γέλασαν όταν άκουσαν αυτήν την εξήγησι. Και ζήτησαν να δοϊν τον τρελλό. 'Αδίκησαν το παλληκαράκι μπράστα τους. 'Ο τρελλός αυτός έκανε νευρικές, σπασμωδικές κινήσεις και ψιθύριζε λόγια ακατάληπτα, από τα οποία τα μόνα που μπόρεσαν να καταλάβουν οι άστυνομικοί ήταν τα εξής:

—Οι νεκροί χορεύουν! Οι νεκροί χορεύουν!...

Και ο τρελλός, λέγοντας τα λόγια αυτά, έδειχνε ένα μονοπάτι που χανόταν στο δάσος... Μήπως είδε εκεί μέσα τον χορό των νεκρών, που έκανε το μυαλό του να σαλεύει; Οι άστυνομικοί άποφάσισαν να τον ακολουθήσουν, για να δουν με τα μάτια τους, τι γινόταν στο

που φαινόταν σάν να είχε πεθάνει από καιρό... Το δεύτερο ήταν ένας Μαύρος ζωντανός.

Ένας γέρος καθόταν μπρός στα δυο σώματα. Φορούσε στο κεφάλι μια ξυλένια κάσκα στολισμένη με κέρατα θουβάδων. Σε λίγο, σηκώθηκε, πλησίασε στο τζάκι, όπου έκαψε μια καλή φωτιά, πήρε ένα κοκκαλινο κοτάκι, το βύθισε σε μια χύτρα, που έβραζε στη φωτιά, και ύστερα το έβαλε στο στόμα του. Κατόπιν, έκανε λίγο φαί στο παγώνι με το χέρι της νεαρής κοπέλλας, ψιθυρίζοντας ακατάληπτα λόγια. Και ο άντρας, που ήταν δεμένος μαζί με τη νέα, έφαγε από το φαί που είχε βάλει ο γέρος στο χέρι της πεθαμένης... 'Επαινε το άρτοχο γέρι και το πλησίασε στο στόμα του, για να πάρη το φαί από τη χούφτα της νεκρής.

Στο μεταξύ, οι 'Αγγλοι άστυνομικοί είχαν έλθει καλά την καλύβα κι' έτοιμαζόντουσαν να δομησουν μέσα. Μα ο τρελλός τους έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν. 'Υστερα από λίγο, βρισκόντουσαν σε ένα άδενδρο μέρος του δάσους, φορημένο από τις άχτιδες του ήλιου... 'Εκεί, μια φωτιά έκαψε άκαμα κάτω από στάχτη, ανακαυμένη με κόκκαλα. Λίγο παραπέρα, ένα κουτσουφένιο δέντρο είχε μεταβληθή σε θωιά, γύρω από τον οποίο ήταν συμμετρικά τοποθετημένα μικρά δοχεία από ζωντανό γάλα, γεμάτα αίμα...

Οι άστυνομικοί κατάλαβαν ότι εκεί είχε γίνει ο φρικαλέος χορός των νεκρών! 'Απλά στον θωιά ήταν, νεοσκαμμένος, ένας άδειανός τάφος!... 'Υστερα από μια μακρά κι' επίπονη άνάκρισι, ο γιατρός του χωριού — γιατί αυτός ήταν ο γέρος — φανέθηκε στους 'Αγγλους όλη την αλήθεια, μια αλήθεια τρομακτική, φοβεριστική, άφάνταστη. 'Ο Μαύρος, που βοήθησε δεμένος μαζί με το πτώμα της νέας, ήταν ένας από τους δυο γιους του γέρου, που είχε εξαφανιστεί από την καλύβα του, όπως αναφέραμε παραπάνω. Αυτός είχε ξεκληρίσει το σπίτι του, σκοτώνοντας και τον πατέρα του, και τον αδελφό του. Το πτώμα, ή κοπέλλα δηλαδή, με την τέλεια ανθρωπότητα τις είχε κάνει πού λόγου διέπραξε τους αλλεπάλληλους αυτούς φόνους! 'Απολύτως μυστικές οργανώσεις της 'Αφρικής Μπαζέσι — πρέπει να σκοτώσει ένα στενόν συγγενή του για να αποδείξη πως δεν έχει εδωσθήκη καρδιά και για ν' αποκτήση την

Οι άστυνομικοί, χωρίς να χάνουν καιρό, γύρισαν πίσω, ώρμησαν στην καλύβα και συνέλαβαν τών γέροντα που καθόταν δίπλα στα δύο σώματα.

«'Υστερα από μια μακρά κι' επίπονη άνάκρισι, ο γιατρός του χωριού — γιατί αυτός ήταν ο γέρος — φανέθηκε στους 'Αγγλους όλη την αλήθεια, μια αλήθεια τρομακτική, φοβεριστική, άφάνταστη. 'Ο Μαύρος, που βοήθησε δεμένος μαζί με το πτώμα της νέας, ήταν ένας από τους δυο γιους του γέρου, που είχε εξαφανιστεί από την καλύβα του, όπως αναφέραμε παραπάνω. Αυτός είχε ξεκληρίσει το σπίτι του, σκοτώνοντας και τον πατέρα του, και τον αδελφό του. Το πτώμα, ή κοπέλλα δηλαδή, με την τέλεια ανθρωπότητα τις είχε κάνει πού λόγου διέπραξε τους αλλεπάλληλους αυτούς φόνους! 'Απολύτως μυστικές οργανώσεις της 'Αφρικής Μπαζέσι — πρέπει να σκοτώσει ένα στενόν συγγενή του για να αποδείξη πως δεν έχει εδωσθήκη καρδιά και για ν' αποκτήση την

Κι' ανεκλήθησαν τότε ένα άπορροπαίο εγκλημα, ένα εγκλημα που θα παρέμενε άγνωστο αν δεν βοηθούσαν ένας τρελλός για να βοηθήσει τους άστυνομικούς!...

Όταν μπήκανε στο ήμερος του περυσμένου δάσους, ο τρελλός ήσυχασε κάπως. Φάνηκε σάν να ξαναβρήκε την ανειμική του διαβίωσι. Προχωρούσε, σιγά-σιγά, έρποντας σχεδόν σάν φίδι, άδιαφορώντας αν 'ι' αγκαθίστα τον άκρον του έχοιζαν ή τις άστρος. Κάποι-κάποι, γνωστός με πού το κεφάλι του κι' έβγαζε ένα βουχισμό, σάν πλεγμένο ξύλο...

Ξαφνικά, οι άστυνομικοί βοήθησαν μπρός σε μια χορταρόελη καλύβα. Πλησίασαν, σιγά και άθρονα κι' έφαιναν, από τις χαλαρώσεις, μια ματιά στο εσωτερικό της. 'Ενα λυχνάρι, που έκαψε με λίπος, φώτιζε δυο σώματα, δεμένα μαζί με σχοινιά και ξεπλωμένα σε ένα δέντρο αγέλαδας. 'Από τα δυο αυτά άτομα, το ένα ήταν μια νέα,

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΜΟΥ

ΠΕΡΑΣΑ με μεγάλη δυσκολία, από το ένα πεζοδρόμιο της λεωφόρου, στο άλλο, κι' ο στίς Κάτο-Σαζόν. Έβλεπε το σταυροδρόμι του θανάτου για τους πεζούς. Τα πελώρια λεωφορεία, σάν πολύχρωμα μυθικά τέρατα, διαταράσσονταν εκεί με τα τράμ, τα αυτοκίνητα, τις μοτοσυκλέτες, τα φορτηγά, χωρίς διόλου να σκοτίζονται για τους πεζούς, τους οποίους όλοι οι σφύρες κινούν με βρος όποιου και περιπορείας. Δόξα νάχη ο Θεός! Πέρασα γέρως...

Μια μοτοσυκλέτα κι' άγγιξε βέβαια λιγάκι με την μπροστινή της ρόδα και μόλις πρόλαβα να ξεφύγω από το αυτοκίνητο κάποιον μεγάλο καταστήματος... Πέρασα όμως γέρως, κι' αυτό είναι το σπουδαιότερο.

Υπ' αυτούς τους όρους, για να περάσω κανείς στο αντίκρυνο πεζοδρόμιο χρειάζεται μεγάλη τύχη κι' όταν φτάσει καμιά φορά εκεί, ρίχνει πίσω του μια ματιά, ανατριχιάζει για τον κίνδυνο, από τον οποίο ξεφυγε κι' η ζωή του παρουσιάζει καινούριες χαρές. Χαίρεται βλέποντας τις διτρίνες των μαγαζιών κι' όλη την κίνησι γύρω του.

Είπε ν' απορή κανείς που δεν συμβαίνουν περισσότερα δυστυχήματα! Σε λίγο καιρό θα είναι άδυνατο να κυκλοφορή κανείς πεζός.

έμπιστοσύνη του άρχηγού του!...

Ο κακοήγος, λοιπόν, αυτός παρέσυρε στο δάσος τών πατέρων, τον αδελφό του και την αδελφή του και τους σκότωσε και τους τρεις! 'Υστερα, οι Μπαζέσι τον έδεσαν στο πτώμα της κοπέλλας και τον άφησαν, μαζί με τον γιατρό, στην καλύβα του δάσους. Τρεις δολιχικές μέρες ήταν υποχρεωμένος ο Μαύρος να πάρη φαί από το χέρι της πεθαμένης... Και αυτή θα ήταν η τελευταία του δοκιμασία. Κατόπιν, θα μπορούσε και αυτός να γίνει μέλος της τρομερής οργανώσεως των Μπαζέσι!...

Όσο γιν' τον τρελλό, που άδηγησησε τους 'Αγγλους άστυνομικούς στο δάσος, οι Μπαζέσι οι όποιοι δεν του είχαν μεγάλη έμπιστοσύνη και φοβόντουσαν μήπως προδοσει τα μυστικά τους, προτίμησαν, αντί να τον σκοτώσουν, να του επιβάλουν άλλον είδους τιμωρία: έβαλαν μερικές γυναίκες του να του δάσουν να πιη καλά, από το τρομερό δηλαδή ποτό που έχει την ιδιότητα να σκοτίζει το λογικό του ανθρώπου.

Μα είτε, επειδή ή δόσις του ποτού δεν ήταν άσχετη, είτε, επειδή ο νέος αυτός είχε άντοχη, ή τρελλό του δεν στάθηκε τόσο μεγάλη, ώστε να τον κάνει να μη ξέρη πια τί του γίνεται. Και ο Μαύρος αυτός μπόρεσε, ακόμα, να βοηθήσει τους 'Αγγλους άστυνομικούς να ανακαλύψουν ένα ανατριχιαστικό εγκλημα — ένα από τ' άπειρα εγκλήματα που συμβαίνουν κάθε τόσο στην 'Αφρικανική ζούγκλα!

Καθώς θέλησα να προχωρήσω, ενώ έκανα τις σκέψεις αυτές, άκουσα μια δειλή κι' άδύνατη φωνή πίσω μου να μου λέη:

—Κύριε, βοηθήστε με, σάς παρακαλώ να περάσω στο αντίκρυνο πεζοδρόμιο...

Μια ήλικωμένη γυναίκα, τρομαγμένη στεκότανε πλάι μου. Άνσκολα θα μπορούσα να καθορίσω την κοινωνική της τάξη. Φορούσε φουστάνι νοικοκυράς και καπέλλο κυριακάτικο μαγειρίσας. Είχε πρόσωπο γεμάτο κόκκινο, μαλλιά γκριζά, μια διπρόελλα και μια τσάντα. 'Ηταν φορτωμένη κι' ένα σωρό πακέτα, μέσ' από τα οποία έξερχε κάποιον σκάλια.

Να περάσω αντίκρυ; Καλό κι' αυτό! Μόλις τα κατάφερα να τα βάλω πέρα μοναχός μου και τώρα, να δοκιμάσω, άλλη μια φορά, τον ίδιο κίνδυνο και κι' αυτό τον πόνο; Τι να κάνω; Μπορούσα να κάνω και διαφορετικά; Μ' έφραγε το φιλότιμο. Μια και μου ζήτησε βοήθεια αυτή ή ήλικωμένη γυναίκα, πώς να ξεφύγω; Θα προτιμούσα βέβαια να διασυνδυνεύω άλλη μια την ζωή μου για μια νέα κι' άμορφη κοπέλλα. Αυτό ν' ακούγατε. Και σεις το ίδιο θα κάνατε. Να πάρη ή ειρήνη! Στενοχω-

—'Οχι δά, άς αφήσουμε πρώτα να περάση αυτό το φορτηγό. —Κυρία μου, πιάστε το μπράτσο μου.

Μα πώς να με πιάση; 'Ερχετο να παρατήση το σκάλιο της ή μερικά από τα βιβλία της πακέτα. 'Ετσι αναγκάστηκε να την πιάσω έχω από το χέρι, όπως κι' έχω φορτωμένης κοταίνης κι' οδηγούν, στο τιμμά, τους λοποδύτες. Να πάω ή ειρήνη, μπλέξω! Καλά να βοηθήση κανείς μια γυναίκα, αυτό το καταλαβαίνω, όμ' όμως και να γίνη γελοῖος. Τη βάλε, αν κι' έβλεπε, κανένας γνωστός; Θα την έπαιρνε, βέβαια, για θιμά μου, για καμιά συγγενή μου. Αυτό υποβλήθηκε! Κι' έπειτα, έρχετο να ξαναπεράσω. Άλλη μια φορά, για να πάω κι' έχω στη δουλειά μου. Καλά μπλέξω!

—'Εμπερ, κυρία μου, περνάμε...

Πού ν' ξεκινήσει όμως το σαράβαλο! Κόλλησε

στο πεζοδρόμιο για καλά. Και συγχρόνως ψιθύρισε τρομαγμένη:

—Περίμενε, σάς παρακαλώ, να περάση αυτή ή νεκροφόρα... Κι' αυτό το λεωφορείο... 'Ο Μπαζόν θα μου ξεφύγη. Παναγία μου! Λύθηκε κι' αυτό το πακέτο! 'Οχι, όχι, περιμένετε λιγάκι ακόμα!...

Μα επί τέλους, έρχετο κάποτε να τελειώνουμε. Θα περνούσε, επί τέλους ή θα βραδείαζόμαστε εκεί; Της είπα να διαστή. 'Η στιγμή ήταν κατάλληλη, το μέρος έλεύτερο, έρχετο να περάσουμε. Δεν θαρρένα! Κρεμάστηκε πάνω μου και της ξεφύγαν δυο πακέτα. Μια πελώρια καντίλια με περιηγητάς δέμας πάνω μας. Χαθήκαμε! Γλυτώσαμε!

Μαζεύω γρήγορα τα πακέτα. Θεέ και Κύριε. 'Εσπασε ένα βαζάκι μαριελάδα φράουλα και μου πασάλεψε τα χέρια.

Θα περάσουμε, επί τέλους; —'Οχι! 'Οχι! φώναξε ή γρηά. —Βασίστες σε μένα, της είπα, θα τα καταφέρουμε.

—'Οχι, όμ'! Φοβάμαι. Πάμε πίσω, φοβάμαι! Και κρεμίστηκε πάνω μου, ενώ ένα αμάξι περνούσε ξυστά πλάι μου. Κάνω μια τελευταία προσπάθεια. Την τραβά πια

διὰ της δίαις, στρέβουμε πίσω από ένα ήμιά, γλιτώνουμε από ένα αυτοκίνητο γαλατάδιο βρέζω ένα χαλαρόπουλο που περνάει κι' αυτό με τη μοτοσυκλέτα του, κατακίω κι' ο σ, λαχανιασμένος, με τα μάτια πεταμένα έξω, την σκουτιά σάν να ήτανε κανένας μπασούλο, για να τελειώνουμε.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

Μου φάνηκε πως γκρεμίστηκε ένα σπίτι πάνω στο κεφάλι μου και χιλιάδες παντοκί ρίχτηκαν λυσσασμένοι και με κατάρτωναν με τα σουβλερά τους τα δόντια. Ξυπνάω — ύστερα από πόσον καιρό; — μέσα σ' ένα κρεβάτι φασμασμένος όπως ή μοίμης. Τι είνε αυτή ή ούρανα εμφάνισι; Ποιά είνε αυτή ή λυγρή κοπέλλα, που γέρονε στο προσέφαλό μου και με κιντάει χαμογελώντας με τόσο γλυκεία καλωσύνη;

—Σιωπή! Μη μιλάτε διόλου... 'Αν καθήσετε φρόνιμα, θα γίνετε γρήγορα καλά.

Μήπως όνειρεύομαι ακόμα;

—'Εχει μαλλιά μαύρα, μάτια γαλάνα, με μια θαυρία έκφρασι, είνε σοβαρά και τρυφερά. Μου φανταίνεται πως είμαστε παλιοί φίλοι, πως την γνωρίζω από καιρό...

Λιγάκι πίσω της, ένα κοκκιναπό πρόσωπο, κάτω από γκριζά μαλλιά, μια εύχρηστη μορφή ήλικωμένης γυναίκας, κάπως περιέργη, μου μισοκλείνει το μάτι, χαμογελώντας. Αφήνη όμως την αναγνωρίσω. Τι γυρνεί όμως εδώ μέσα; 'Η καλύτερα, που βρίσκομαι εδώ; Αυτό το δωμάτιο, τα έπιπλα, μου είνε έντελως άγνωστα.

—'Αλήθεια, μου έχει σπάσει τίποτα; Το χέρι μου; Το πόδι μου; Το κεφάλι; Τα πλευρά μου; 'Ελπίζω πως δεν είνε πολύ σοβαρό...

Ξανακλείνω τα μάτια μου και βλέπω, από το κέντρο της κεφαλής μου, να έρχεται μια σκιά, σαν να ήτανε κανένας μπασούλο, για να τελειώνουμε.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

—'Αχ! 'Θεέ μου! 'Ι φωνάζει κλαμάρικα. Και τώρα, κάθε μέρα προχωρεί ή άναρχοσύνη των 'Ελλήνων κι' άγασα κι' έμω την λατρεία. Τον άλλο μήνα παντρεύομαι και σάς καλώ στους γάμους μας.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ν' Ἀργκό

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὁ βαρὼν ντὲ Βιλ ἦταν πειὰ βέβαιος, ὅτι, ὕστερ' ἀπὸ τὰ μέτρα πού εἶχε, δὲν θὰ εἶχε πειὰ νὰ φοβᾶται τίποτα ἀπὸ τὸν τρομερὸ αὐτὸν ἀντίζηλό του.

—Μπορεῖτε νὰ μένετε ἡσυχοὶ! εἶπε στοὺς ἀνθρώπους του. Ὁ Μοντωμπὰν δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσῃ διόλου στὴ δουλειά σας!

Ἐβγαλε ἓνα πουγγὶ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἔδωσε στοὺς μπράβους του.

—Αὐτὸ εἶνε γιὰ τὰ μικροῦξοδά σας! τοὺς εἶπε. Ἐννοεῖται ἐπὶ αὐτὰ πού σὰς δίνω τώρα, δὲν θὰ τὰ κόψω ἀργότερα ἀπ' τὴν ἀμοιβή σας...

Ὁ Μπουκασὲν κι' ὁ Κεντενὰς ἀρχισαν τὶς εὐχαριστίες, τὶς ὑποκλίσεις καὶ τὰ κομπλιμέντα.

—Εἶνε ζήτημα ἂν θὰ ὑπάρχῃ στὸν κόσμο πὺδ γενναῖος ἀνθρώπος ἀπὸ τὸ βαρὼν!

—Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη εὐχαριστία ἀπὸ τὸ νὰ ὑπηρετῇ κανεὶς τὸ βαρὼν!

Ὁ ντὲ Βιλ, χωρὶς νὰ δώσῃ σημασία στὰ λόγια τῶν σωματοφυλάκων του, ἀνέβηκε στὸ ἀλὸγό του. Ἐνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο ἦταν ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπό του. Μιὰ ἄγρια χαρὰ ἔλαμπε στὰ μάτια του. Κύτταξε πρὸς τὸ χωριὸ Μπανιολὲ κι' εἶπε μὲ τὸ νοῦ του:

—Πήγαμε, καταραμένε τρυάνδε, νὰ ζητήσῃς σὲ γάμο τὴν ἀγαπημένη σου! Δὲν ὑποπτεύεσαι ὅτι ἀπὸψε τὸ βράδυ, ἡ μνηστὴ σου θὰ μοῦ ἀνήκῃ!... Πόσο θὰ ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα νὰ πεθαίνῃς ἀπὸ τὴ λύσσα καὶ τὴν ἀπελπισία σου!...

Καὶ ὁ βαρὼν, κάνοντας ἓνα τελευταῖο νόημα στὸν Μπουκασὲν καὶ στὸν Κεντενὰς νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὶς ἐντολές του, ὤρμησε πρὸς τὸν Μπελβίλ, ἀκολουθώντας τὸν ἴδιον δρόμο πού εἶχε πάρει πρὶν ἀπὸ λίγο καὶ ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης.

ΜΖ'.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΡΙΜΕΡΟΖΑ...

Μόλις ὁ βαρὼν ντὲ Βιλ ἀπομακρύνθηκε, ὁ Μπουκασὲν εἶπε ἀποφθεγματικὰ:

—Ἐχω μιὰ ιδέα... ὅτι ὁ βαρὼν μας δὲν εἶνε διόλου καλά!

—Δὲν λές καλύτερα πὺς εἶνε τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη! τὸν διώρωθε ὁ Κεντενὰς, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους μὲ ὕψος ὕπερ-

τάτης ἀδιαφορίας. Ἐξ ἄλλου, τί τρελλός, τί ἐρωτευμένος. Ἐνα πρᾶγμα εἶνε καὶ τὰ δύο!

—Ἀς κάνουμε τώρα τὴ μοιρασιά! φώναξε ὁ Μπουκασὲν.

—Ποιὰ μοιρασιά; ρώτησε ὁ Κεντενὰς, κάνοντας πὺς δὲν καταλαβαίνει.

—Νά, ἄς μοιραστοῦμε τὸ πουγγὶ πού σοῦ ἔδωσε ὁ βαρὼν! βρυχήθηκε ὁ Μπουκασὲν, μ' ἀπειλητικὸ ὕψος.

—Ναί, εἶνε ἀλήθεια πὺς ὁ βαρὼν μας ἔδωσε ἓνα πουγγὶ... Εἶσαι, ὅμως, βέβαιος ὅτι τὸ πήρα ἐγώ; Δὲν θυμᾶμαι τέτοιο πρᾶγμα!...

Ὁ Κεντενὰς εἶχε κάθε λόγο νὰ θυμᾶται ὅτι πῆρε τὸ πουγγὶ... ἀφοῦ τὸ εἶχε στὴν τσέπη του. Ζητοῦσε, ὅμως, ν' ἀποφύγῃ τὴ μοιρασιά... Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἄνθρωπο πού δὲν ἀφήνει νὰ τοῦ φανῇ τὸ δίκιο του! Καὶ ὁ Μπουκασὲν ἐπανέλαβε, πὺδ ἀπειλητικὰ αὐτὴ τὴ φορά:

—Ἐγὼ θυμᾶμαι πολὺ καλά ὅτι ἐσὺ πήρες τὸ πουγγὶ... Τὸ βλέπω μάλιστα ἀπὸ δό!

Κι' ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλό τὴν τσέπη, στὴν ὁποία ὁ Κεντενὰς εἶχε βάλει τὸ πουγγὶ.

Ὁ Κεντενὰς κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή... Πρέπει τώρα ν' ἀναγνωρίσουμε πὺς ἡ ἐπιθυ-

μία του ἦταν ὅχι νὰ κατακρατῇ τὸ μερίδιό τοῦ Μπουκασὲν ἀπὸ τὸ πουγγὶ, μὰ νὰ κάνῃ τὸ σύντροφό του νὰ φρυάξη ἀπὸ τὸ κακὸ του, νὰ τὸν προκαλέσῃ καὶ... νὰ κανονίσουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἓνα παλὴ λογαριασμό τους!...

Ὡστόσο, ὁ Κεντενὰς ἄκουσε καὶ τὴ φωνὴ τῆς φρονήσεως.

—Δὲν εἶνε ἀκόμα ὥρα νὰ τιμωρήσω τὸν Μπουκασὲν! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Ὁ βαρὼν θὰ θυμώσῃ ὅταν μάθει ὅτι, ἀντὶ νὰ φροντίζουμε γιὰ τὶς δικές του τίς δουλειές, ἐνδιαφερόμαστε μονάχα γιὰ τὰ προσωπικά μας ζητήματα... Καὶ μὲ τὰ νεύ-

ρα πού ἔχει τώρα, θὰ τὴν πληρώσουμε πολὺ ἀκριβὰ καὶ οἱ δύο... Ἀς δώσω, λοιπόν, τόπο τῆς ὀργῆς καὶ ἄς συνεργασθῶ μ' αὐτὸ τὸ κάθαρμα... ὥσπου νὰ πάρω τὶς πέντε μου χιλιάδες λίρες, πού μὰς ὑποσχέθηκε ὁ βαρὼν!

Κι' ὁ Κεντενὰς, δίνοντας στὸ πρόσωπό του ἔκφρασι ἀφελείας καὶ ἀπορίας, ἄρχισε νὰ ψάχνεται γιὰ νὰ βρῇ τὸ πουγγὶ.

—Καλὰ λές! εἶπε μὲ προσποιητὴ κατὰπληξι στὸν Μπουκασὲν. Φαίνεται ὅτι ἐγὼ τὸ ἔχω τὸ πουγγὶ! Θαυμάζω τὸ μνημονικό σου! Ἐγώ, δυστυχῶς, ἔχω μνήμη πολὺ ἀδύνατη... Δὲν φαν-

—Ἐάντιναμε καλοὶ φίλοι καὶ σύντροφοι! εἶπε ξαφνικὰ ὁ Κεντενὰς.

—Ἐκεῖνο πού μὰς ἔκανε νὰ τὰ χαλάσουμε, ἦταν ἡ προαγωγή πού ὑποσχέθηκε ὁ βαρὼν σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο μας... Τώρα, ὅμως, πού ξέρουμε ὅτι θὰ μείνουμε καὶ οἱ δύο στὸν ἴδιο βαθμὸ, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τραγώμαστε μεταξύ μας...

Ἐνῶ ὅμως ὁ Μπουκασὲν καὶ ὁ Κεντενὰς ἀνταλλάσσαν λόγια γεμάτα τρυφερότητα, ὁ καρδινάλιος ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του:

—Ἀς ξευπερδέσουμε ποῶτα μὲ τὴν κοπέλλα πού μὰς ἔβαλε ὁ βαρὼν νὰ κλέψουμε, καὶ ὕστερα θὰ σὲ κανονίσω καλὰ ἐγώ!...

Μόλις οἱ δύο ἀποπνδοὶ φίλοι χάθηκαν στὴν στροφή τοῦ δρόμου, παρουσιάστηκε καὶ πάλι ὁ Πονταλαί, ὁ δὲν εἶχε ξεουπώσει μὲσα ἀπὸ τὴ γῆ. Κάθισε στὴν ἄκρη τοῦ χατακιού, στυάωσε τὰ χέρια του καὶ τὰ μακρυὰ, ἀτέλειωτα πόδια του καὶ γρύλλισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

—Πόσα κοράκια πετᾶνε γύρω ἀπὸ τοὺς ἐρωτευμένους, ἔτοιμα νὰ κατασπαράξουν τὴν ἀθάνατη εὐτυχία τους! Ἔξω κι-όλας ἀπὸ αὐτὰ: τὸν καρδινάλιο τῆς Λωρραίνης καὶ τὸν διδάδοιο Ἐρρίκο... Τώρα, ὅμως, φάνηκε στὸν δριζόντα καὶ ἓνα κοράκι, ὁ βαρὼν ντὲ

—Τὴ βρωμοδουλειὰ αὐτὴ θὰ τὴν πάθῃς τώρα ἀμέσως, ἂν δὲν βρῇς τὸ πουγγὶ! οὐρλιαξε ὁ Μπουκασὲν.

Βιλ, πού μοῦ φαίνεται πὺδ ἐπικίνδυνον καὶ ἀπὸ τ' ἄλλα δύο... Μά, ἔχασα ν' ἀναφέρω καὶ τὸ τέταρτο κοράκι... τὸ κοράκι αὐτὸ πού τὸ ξέρουμε μονάχα ἐγὼ καὶ ἡ Ἀλκιντόρ Α'...

Ὁ Πονταλαί ἔμεινε λίγο σκεπτικὸς.

—Ἀφοῦ, συνέχισε, ἔκανα τὴν ἀνοησία νὰ μερδεύω σ' ἄλην αὐτὴν τὴ σκοτεινὴ ὑπόθεσι, δὲν πρέπει νὰ ἀπισθοχωρήσω τώρα... Ὑπάρχουν μερικοὶ ἄνθρωποι, στοὺς ὁποίους μπορῶ ἀποσπῆσαι νὰ φανῶ χρησιμὸς... Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσω ἔτσι...

Καὶ ὁ Πονταλαί, ἀφοῦ μέτρησε τὰ νομίσματα πού βρῆκε στὸ πουγγὶ—γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ὅτι μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ ζήσῃ ἄνετα τρεῖς μῆνες—σηκώθηκε κι' ἔκανε μερικά βήματα κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. Σ' ἓνα κορμὸ, ἦσαν δεμένα τὰ μούλια τοῦ Λουμπέν καὶ τοῦ Τιμπώ, τὰ ὁποῖα οἱ καλόγηροι εἶχαν λησμονήσει ἐκεῖ ἀπὸ τὴν παραζάλη τους. Ὁ Πονταλαί τὰ πλησίασε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρατῇ μιὰ ἀναφώνησι χαρὰς, ὅταν εἶδε πὺς ἀπὸ κάθε ὑποζύγιο κρεμόντουσαν δύο ντορβάδες, γεμάτοι ὀρεκτικὰ τρόφιμα καὶ μπουκάλια ἐκλεκτοῦ κρασί! Μετέφερε δλους τοὺς σάκκους στὸ μούλιαρι πού τοῦ φάνηκε καλύτερο ἀπὸ τὰ δύο, καβάλλησε τὸ ζῶο καὶ ξεκίνησε ἀμέσως πρὸς τὸ Μπανιολέ, γεμάτος χαρὰ κι' ἐλπίδα...

—Ἐχω χρήματα, ἓνα μούλιαρι καὶ ἄφθονα τρόφιμα! ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Τί περισσότερο μοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ μαὶ εὐτυχής! Φαίνεται πὺς ὁ καλὸς Θεὸς ἀρχισε καὶ πάλι νὰ μὲ ὑποστηρίξῃ καὶ νὰ μὲ προστατεύῃ!...

Μετά τὴν ἀναχώρησι τοῦ Πονταλαί, ὁ δρόμος ἔμεινε ἔρημος γιὰ λίγες στιγμές.

Ξαφνικὰ, ὅμως, πίσω ἀπὸ ἓνα φράχτη, πρόσβλαν, μὲ μεγάλη προφύλαξι, δύο κεφάλια. Τέσσερα μικρὰ καὶ ἀνήσυχτα μάτια στράφηκαν πρὸς ὅλους τὶς διευθύνσεις.

—Δὲν βλέπετε πειὰ κανένα; ρώτησε μιὰ φωνὴ τρομαγμένη.

—Ὅχι! ἀποκρίθηκε μιὰ ἄλλη φωνή. Μοῦ φαίνεται ὅτι μποροῦμε νὰ ριψοκινδυνεύουμε καὶ νὰ κάνουμε μερικά βήματα!

—Ὑστερ' ἀπὸ λίνο, παρουσιάσαντο στὴν ἄκρη τοῦ χατακιού ὁ Τιμπώ καὶ ὁ Λουμπέν. Ἐξακολουθώντας νὰ ρίχνουν γύρω τους περίτρομα βλέμματα... Προχώρησαν, μὲ μεγάλη σύνεσι, καὶ στάθηκαν στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ἀπερίγραπτη ἔκφρασι φόβου ἦταν ζωγραφισμένη στὸ ὄλοστρογγυλὸ πρόσωπό τους.

—Μοῦ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι εἶχε σημάει ἡ τελευταία μας ὥρα! ὠλόλυξε ὁ Τιμπώ.

—Μόλις γλυτώσαμε ἀπὸ τὸν καταραμένο τὸν Μοντωμπὰν, παρουσιάστηκαν μπροστά μας ἐκεῖνοι οἱ ἀλιτῆροι, ὁ Μπουκασὲν καὶ ὁ Κεντενὰς! τραύ-

λισε ὁ Λουμπέν. Εἶνε θαύμα πὺς βγήκαζε ζωντανὸς ἀπ' αὐτὴν τὴν περιπέτεια! Οἱ μεγάλοι μάρτυρες τοῦ χριστιανισμοῦ δὲν θὰ ὑποφέρανε τόσο, ὅσο ἐμεῖς, ἀδελφε Τιμπώ!

—Συμφωνῶ ἀπολύτως μὲ τὴ γνώμη σου, ἀδελφε Λουμπέν! Ὁ Θεός, ὅμως, προστατεύει πάντοτε τοὺς πιστοὺς του! Εἶδαμε ἐγκαίρως δλους τοὺς ἐχθρούς μας καὶ προφτάσαμε νὰ κρυφτοῦμε σ' αὐτὸ τὸ χατακι... ἀπὸ τὸ ὁποῖο παρακολούθησαμε τὴ μάχη, χωρὶς νὰ διατρέξουμε τὸν παραμικρὸ κίνδυνον...

Κι' οἱ δύο μοναχοὶ ἀντρίχισαν, ἀναλογιζόμενοι ποῖα τύχη τοὺς περιμένει, ἂν βρισκόντουσαν μερδεμένοι στὴ μάχη πού εἶχε δοθῇ πρὶν ἀπὸ λίγο στὸ δρόμο.

—Καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ, ἔξακολούθησε ὁ Λουμπέν, φταίει ἡ καταραμένη ἡ πολιτικὴ ἔξ αιτίας αὐτῆς, μὰς κατατρέχουν τόσο οἱ ἄνθρωποι! Ἐν-μήσου, ἀδελφε μου, τί μὰς εἶπε ὁ ἐκλαμπρότατος καρδινάλιος...

—Καὶ ποῖο εἶνε αὐτὸ τὸ μέσον;

—Νὰ πάσουμε ν' ἀσυχλοῦμε μὲ τὸς συνωμότες! Ἐτσι, δὲν θὰ μὰς θεωροῦν πεῖ ἀπικίνδυνους καὶ δὲν θὰ θέλουν νὰ μὰς ἐξαφανίσουν ἀπὸ τὴ μέση!...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Λουμπέν φωτίστηκε ἀπὸ ἓνα χαμόγελο χαρὰς. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἡ πρότασις αὐ-

τῆ τοῦ Τιμπώ τοῦ φάνηκε λαμπρὴ, ἐξαιρετικὴ... Ὡστόσο, ὅταν συλλογιζόταν καλύτερα τὸ πρᾶγμα, ἄρχισε νὰ ἔχῃ σοβαροὺς δισταγμούς.

—Τί εἶνε αὐτὰ πού μοῦ λές, ἀδελφε Τιμπώ!... Μοῦ προτείνεις νὰ ἐγκαταλείψω τὴ μάχη, νὰ παραμελήσω τὸ καθεῖνός μας;...

—Νομίζω, ὅμως, τραυλίσαι ὁ Τιμπώ.

—Θέλεις, λοιπόν, ν' ἀτιμωτοῦμε καὶ μαζί μὲ μὰς ν' ἀτιμωτοῦμε καὶ ὁλόκληρος ἡ ἐκκλησία; Ἀ! Ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ ἀνοσιούργημα!...

—Σὲ παρακαλῶ, ἀδελφε μου...

—Χωρὶς νὰ λογαριασσομε ὅτι ἂν μαθευθῇ αὐτὴ ἡ πράξις, μὰς ὁ καρδινάλιος, θὰ μὰς καταζητήσῃ σ' ἓνα μοναστήρι...

—Ὁ! μὴ μοῦ τὸ λές αὐτό!... Ἐλπίστε, λοιπόν, νὰ πεθάν-

μας ἐξακύνδον, ἐπειδὴ μὰς θεωροῦν ἐπικίνδυνους... Κατάλαβε τώρα;

—Ἄν κατάλαβα! φώναξε ὁ Τιμπώ, μὲ ἀνυπόκριτο θαυμασμό. Μένω κατὰπληκτος, ἀδελφε μου, πρὸ τῆς σοφίας σου! Ἡ λογικὴ καὶ ἡ κρίσις σου μ' ἀφήνουν ἐκστατικό!...

—Ναί, εἶνε ἓνα δῶρο τοῦ Θεοῦ! ψιθύρισε ὁ Λουμπέν μὲ μεγάλη μετριοφροσύνη.

—Ἀφοῦ ὅμως εἶνε ἔτσι, ἔξακολούθησε ὁ Τιμπώ, θέλοντας ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἶχε καὶ αὐτὸς λογικὴ καὶ κρίσι, ὑπάρχει ἓνα μέσον νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴ δύσκολη αὐτὴ θέσι!

—Καὶ ποῖο εἶνε αὐτὸ τὸ μέσον;

—Μά, κάνεις λάθος, ἀδελφε μου, στὸ δρόμο! Δὲν ἔχουμε τώρα καμμιὰ δουλειὰ στὸ Παρίσι!...

—Πῶς!... φώναξε ὁ Τιμπώ, ἔξακολουθώντας νὰ τρέχῃ. Ἡ καταραμένη αὐτὴ κοπέλλα δὲν τράβηξε πρὸς τὸ Παρίσι;

—Στὸ μεταξὺ, ὁ Λουμπέν τὸν εἶχε προφτάσει καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ ράσου.

—Κάνεις λάθος, ἀδελφε μου! ἐπανέλαβε στὸν Τιμπώ. Ἡ κοπέλλα τράβηξε κατὰ τὸ χωριό!

—Εἶσαι βέβαιος;

—Βεβαίωτατος!

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι... ἄς τὴν ἀκολουθήσουμε! ψιθύρισε, ἀναστενάσσοντας ὁ Τιμπώ.

Καὶ οἱ δύο μοναχοὶ, καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν θὰ μπορούσαν ν' ἀποφύγουν τὸ περνωμένο τους, πήραν τὸ δρόμο πρὸς τὸ Μπανιολέ...

νομε μέσα σ' ἓνα μοναστήρι;

—Ἀ! ἄ!... Ἀφοῦ, λοιπόν, συμφωνεῖς μαζί μου ὅτι δὲν πρέπει νὰ προδώσουμε τὸν καρδινάλιο, συνέχισε συμπερασματικὰ ὁ Λουμπέν, ἄς τρέξουμε νὰ παρακολουθήσουμε αὐτὴν τὴν κοπέλλα, πρὶν χάσουμε τὰ ἴχνη της!...

Καὶ ξεκίνησε ἀμέσως μὲ γοργὰ βήματα... διευθυνόμενος πρὸς τὸ Παρίσι!

—Ποῦ πάς, ἀδελφε Τιμπώ; τὸν ρώτησε ὁ Λουμπέν.

—Πηγαῖν νὰ παρακολουθήσω τὴν κοπέλλα! ἀποκρίθηκε ὁ Τιμπώ, χωρὶς ὅμως νὰ σταματήσει.

—Μά, κάνεις λάθος, ἀδελφε μου, στὸ δρόμο! Δὲν ἔχουμε τώρα καμμιὰ δουλειὰ στὸ Παρίσι!...

—Πῶς!... φώναξε ὁ Τιμπώ, ἔξακολουθώντας νὰ τρέχῃ. Ἡ καταραμένη αὐτὴ κοπέλλα δὲν τράβηξε πρὸς τὸ Παρίσι;

—Στὸ μεταξὺ, ὁ Λουμπέν τὸν εἶχε προφτάσει καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ ράσου.

—Κάνεις λάθος, ἀδελφε μου! ἐπανέλαβε στὸν Τιμπώ. Ἡ κοπέλλα τράβηξε κατὰ τὸ χωριό!

—Εἶσαι βέβαιος;

—Βεβαίωτατος!

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι... ἄς τὴν ἀκολουθήσουμε! ψιθύρισε, ἀναστενάσσοντας ὁ Τιμπώ.

Καὶ οἱ δύο μοναχοὶ, καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν θὰ μπορούσαν ν' ἀποφύγουν τὸ περνωμένο τους, πήραν τὸ δρόμο πρὸς τὸ Μπανιολέ...

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Μοντωμπὰν καὶ ἡ Πριμερόζα διευθύνοντουσαν πρὸς τὸν πύργο τῆς κυρίας Μπανιολέ. Ὁ ἀναγνώστης μας θὰ θυμᾶται ὅπως πὺς ἡ Πριμερόζα εἶπε στὸ φίλο της ὅτι βιαζότανε νὰ πάῃ στὸν πύργο, γιατί εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ κυρία ντὲ Μπανιολέ θὰ τῆς ἔλεγε εὐχάριστα νέα, σχετικὰ μὲ τὴν καταγωγή της καὶ μὲ τὴν οἰκονομεία της.

Μὰ καὶ ὁ Μοντωμπὰν ἀνυπομονοῦσε νὰ διὰ ἀπὸ κοντὰ τὴν κυρία ντὲ Μπανιολέ καὶ τὴν κόρη της. Ἡ δὴ αὐτὴς κυρίαε τὸν σκανδαλισμὸν πού ἡ διαγωγή της εἶχε κατὰ τὸ ἔπος, ἔξ ἄλλου, ὁ ἱππότης ἤθελε νὰ μάθῃ μιὰ ὥρα ἀσχημάτη ἂν θὰ τοῦ ἔδιναν τὴν Πριμερόζα γυναῖκα. Εἶχε τὸ προαίσθημα, χωρὶς νὰ ἔξῃ οὕτως ὁ ἴδιος τὸ γιατί, ὅτι ἡ κυρία ντὲ Μπανιολέ δὲν ἔκουγε μ' εὐχαρίστησι τὴν αἰτησί του.

Ἡ σκέψις ὅμως αὐτὴ, δὲν ἐμποδίζαν τὸν Μοντωμπὰν νὰ φλυαρῇ εὐθυσί μὲ τὴν Πριμερόζα. Μέσα σ' ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, εἶχε μάθει καλὰ τὸ χαρὰ κτήρη καὶ τὶς ἀντιλήψεις τῆς φίλης του, ὅταν νὰ τὴν γνώριζε ὁλόκληρη χρόνια... Ἡ τρυφερὴ αὐτὴ συνομιλία ἔκανε

Δυὸ κεφάλια πρόσβλαν ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς θάμνους...

και τους δυο να λησμονήσουν ότι βιάζονταν να πάνε στο Μπανιολέ και να καθυστερήσουν τόσο, ώστε να τους προφτάσουν ο Μπουκασέν και ο Κεντενάς. Έννοείται ότι οι δυο ακόλουθοι του βαρβάρου ντε Βιλ απέφυγαν, για πολλούς και διαφόρους λόγους, που δεν είναι δύσκολο να τους μαντέψετε, να βρεθούν αντιμέτωποι με τον επικίνδυνο Ιππότη. Σκέπασαν το πρόσωπό τους με τον μανδύα τους και πέρασαν τρέχοντας μπροστά από το ζευγάρι, χωρίς να τους προσέξει ο Μοντωμπάν.

“Υστερ” από λίγο, παρουσιάζονταν στον ορίζοντα κι’ ο Ζάν ντε Πονταλαί, ο οποίος προχωρούσε σιγά-σιγά, καθάλα στο μουλάρι του. “Ο ήθοποιός, χαμογέλασε τονηρά, βλέποντας πως οι δυο νέοι είχαν σταματήσει στη μέση του δρόμου, άφοσιωμένοι εξ ολοκλήρου στη συζήτησή τους... Για μία στιγμή, σκέφτηκε ότι δεν έπρεπε να τους ενοχλήσει. Μά ήταν ανάγκη να ειδοποιηθεί τον Μοντωμπάν, για ένα κίνδυνο που απειλούσε την ευτυχία του. Δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά...”

Και ο Πονταλαί, φτάνοντας τους δυο νέους, πέρασε από κοντά τους σιγά-σιγά, έβγαλε το καπέλλο του και τους χαιρέτησε με μεγάλη ειγένεια. Συγχρόνως όμως είπε στον Μοντωμπάν, αποφεύγοντας να τον κυττάξει στα μάτια:

—Παρακολουθήστε με, χωρίς να σας αντιληφθεί κανείς... Είπε ανάγκη να σας πω κάτι... “Ο Μοντωμπάν δεν υπόφερε να συγκράτηση ένα κίνημα άπορίας, όταν είδε ξαφνικά μπροστά του τον ήθοποιό. “Ωστόσο, κατάλαβε από το ύψος του Πονταλαί ότι κάτι σοβαρό συνέβαινε. Το αντίπαδό του το χαιρετισμό του με αδιαφορία κι’ ύστερα έπαψε, φανεμένα, ν’ άσπασχολείται με τον καθολάρο, ο οποίος συνέχιζε στο μεταξύ το δρόμο του. Παρακολουθούσε, όμως, με την έγκρη του ματιού του τη διεύθυνση που έπαιρνε ο Πονταλαί.

“Αριστέρα στο δρόμο, υπήρχαν μερικοί θάμνοι αρκετά πυκνοί. “Εκεί πήγε και στάθηκε ο ήθοποιός. “Ο Μοντωμπάν και η Πριμερόζα τον ακολούθησαν, σκανδαλισμένοι από τους μυστηριώδεις τρόπους του. Το πρώτο πράγμα που πρόσεξε ο Ιππότης, όταν βρέθηκε κοντά στον ήθοποιό, ήταν ότι από εκείνο το σημείο μπορούσε κανείς να δει, αθάνατος, τι γινότανε σ’ όλο το μήκος του δρόμου, ο οποίος χωριζόταν εκεί στα δύο...”

“Ο Πονταλαί ξανάβγαλε το καπέλλο, έκανε μία υπόκλιση πάνω στο μουλάρι του και είπε στην Πριμερόζα με φωνή που έτρεμε ελαφρά από συγκίνηση:

—Με συγχωρείτε για την τόλμη μου, δέσποινα μου, μα είναι ανάγκη να σας παρακαλέσω να μās αφήσετε για μία στιγμή—ώ! για μία μονάχα στιγμή!

γμή!—μόνους με τον Ιππότη ντε Μοντωμπάν... Πρέπει να του ανακοινώσω κάτι ξαιρετικά σοβαρό...”

“Ο Πονταλαί είχε κοκκινήσει, ο δυστυχής, από την άμνηστία του. “Ο Μοντωμπάν πρόσεξε την ταραχή του, χαμογέλασε τονηρά και τον συνέστησε στην Πριμερόζα:

—Ο κύριος ντε Πονταλαί, για τον όποιον σας έκανα λόγο πρό ολίγου...”

“Ο κύριος ντε Πονταλαί φώναξε η Πριμερόζα. “Ω! δεν ξέρω πως να σας ευχαριστήσω, επειδή κινδυνεύσατε για να βοηθήσετε εκείνον που αγαπώ!...”

Και άπλωσε το χέρι της στον ήθοποιό με γοητευτική, αυθόρμητη κίνηση.

“Ο Πονταλαί έσκυψε και αγύγισε με την άκρη των χειλιών

—Το «Γουρούι που Κοιμάται», δεν μου κάνει καμμία εντύπωση, είπε ο Πονταλαί.

“Ο Πονταλαί έριξε μία πλάγια ματιά στον Μοντωμπάν, σαν να τον παρακαλούσε να προσπαθήσει και αυτός να μεταπείσει την Πριμερόζα. Μά ο Ιππότης δεν ήξερε ούτε και αυτός τι έπρεπε να κάνει. “Όσο για την Πριμερόζα, ήταν άμεταπειστη.

—Μιλήστε άφοβα! εξακολουθώ να είμαι χαμογελώντας. Μεγάλας κοντά σε μία γυναίκα, η οποία δεν ξέρει τί θα τη ή λέξεις φόβος...”

—Πράγματι! ψιθύρισε ο Πονταλαί. Θά μου φαινότανε πολύ παράξενο να μην είστε γενναία και τολμηρή, αφού σας ανάθρεψε η κυρία ντε Μπανιολέ...

Και ο ήθοποιός, παίρνοντας ξαφνικά την απόφαση να μιλήσει, συνέχισε:

—Απόψε το βράδυ, δέσποινα μου, πρόκειται να σας κλέψουν, ενώ θα έπιστρέφετε από το Μπανιολέ!...

—Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε ο Μοντω-

Μπα!... φώναξε

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΗΣΙΟΥ ΝΤΕ ΣΑΝΤ

Ζακελίν

Η ζωή του μαρκησίου Ντέ Σάντ στάθηκε γεμάτη εξωφρενικές περιπέτειες, αλλεπάλληλα σκάνδαλα και ακατανόμαστα όργια. Ο μαρκήσιος αυτός δεν είχε άγνωστος στους αναγνώστες μας. Έχουμε γράψει πολλές φορές ως τώρα για τη ζωή του καταλαλητού αυτού ανθρώπου, ο οποίος έγινε άφορη με τη δημοφιλία του όρος «σαδισμός», που χαρακτηρίζει όσους αισθάνονται έντατική ηδονή, βασανίζοντας ένα πρόσωπο. Σήμερα θα σας εξιστοήσουμε μία άγνωστη περιπέτεια του μαρκησίου Ντέ Σάντ, μία περιπέτεια του, που χαρακτηρίζει παρυσιαστικά τον παράξενο αυτόν και αλλοπρόσωπο τύπο.

Ο μαρκήσιος Ντέ Σάντ, ο άνθρωπος που γνώρισε στη ζωή του περισσότερες γυναίκες και από τον Δόν Ζουάν και τον Καζανόβα, αναγκάστηκε σε ηλικία είκοσι δύο μονάχα χρόνων, να παντρευτεί, υποκούοντας στην θέληση του αυταρχικού πατέρα του.

Ένα πρωί, ο πατέρας του τον παρουσίασε στο δικαστή κύριο Ντέ Μουρέι και στις δύο χαριτωμένες κόρες του, αφού προσηγορεύοντας τον ανέκοιωσε ότι θα έπαιρνε γυναίκα την μεγαλύτερη από αυτές, θέλοντας και μή. Ο νεαρός μαρκήσιος, ο οποίος δεν είχε ακόμα αποκτήσει την ανεξαρτησία του και ο οποίος δεν ήθελε να τα χαλάσει με τον πατέρα - χρηματοδότη του, υποχρεώθηκε να υποταχθεί καρτερικά στο πεπρωμένο του. Και πήρε γυναίκα τη μεγάλη κόρη του δικαστού, την Ερμάν - μία νέα δειλή, σεμνή κι επιφυλακτική - αν και ο ίδιος θα προτιμούσε να πάρει την αδελφή της, την Ζακελίν, μία τετραπέρατη και χαριτωμένη κοπέλα...

Ο μαρκήσιος δεν στάθηκε διόλου ευτυχισμένος από το γάμο του. Ζωηρός, καθώς ήταν, δεν μπορούσε να βρει καμιά ευχαρίστηση κοντά στην ψυχρή γυναίκα του. Και ζητούσε να παρηγορηθεί με τη συντροφιά άλλων γυναικών, περισσότερο θεομύων από την Ερμάν. Η πρόοδα που πήρε από τη σύζυγό του και η περιουσία που του άφησε ο πατέρας του, ο οποίος είχε πεθάνει στο μεταξύ, του επέτρεπαν τώρα να εκμεταλλευθούν ελεύθερα όλα τα κακά

Ο γάμος του διεφθαρμένου μαρκησίου. Πώς αγάπησε την αδελφή της συζύγου του. Η αιτία των βασανιστηρίων. Πώς τυραννούν τα δικά του. Μία έρωτική εξομολόγηση. Ένα φρικιαστικό έγκλημα στη Μασσαλία. Πώς γλύτωσε ο Σάντ από την κρεμάλα. Η φυγή του μαζί με τον Σάντ, κτλ.

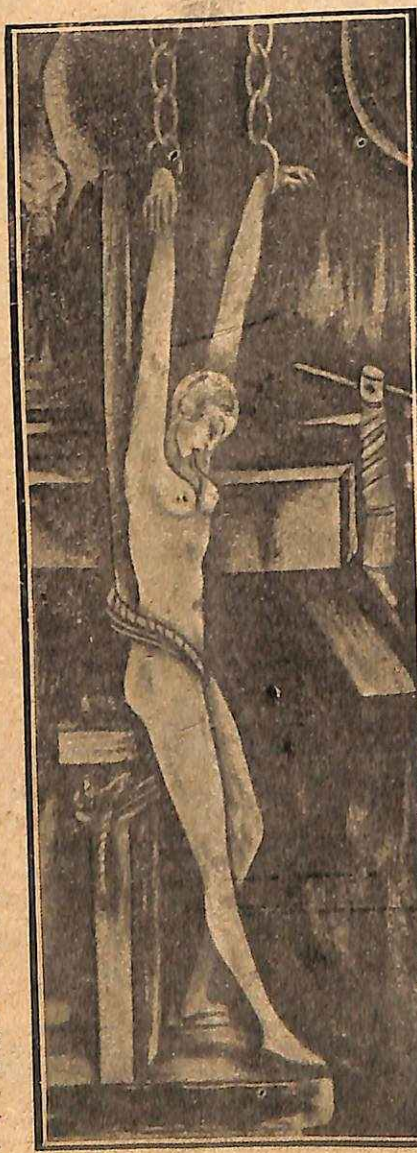
ένστικτά του, που συγκρατούσε ως τότε κλεισμένα βαθιά στην ψυχή του. Η ζωή του μετεβλήθη σ' ένα διαρκές γλέντι. Είχε σχηματίσει μια ακολουθία από φίλους διεφθαρμένους σαν κι αυτόν, και, μαζί τους, περνούσε νύχτες ολόκληρες, διασκεδάζοντας με γυναίκες του υποκόμου. Τότε άρχισε να ζωηρεύει μέσα του κι η τρομακτική εκείνη διαστροφή του, στην οποία όφειλε τη...δόξα του. Σ' ένα δωμάτιο του μεγάρου του, ο μαρκήσιος Ντέ Σάντ είχε εγκαταστήσει όλα τα όργανα που μεταχειρίζονταν στον Μεσαίωνα ως βασανιστήρια. Και όλες τις γυναίκες, με τις οποίες σχετιζόταν, τις πήγαινε σ' αυτό το δωμάτιο και τις υπέβαλε σ' ανομολόγητα μαρτύρια, απολαμβάνοντας το θέαμα της αγωνίας και των πόνων τους!... Η μεγαλύτερη ηδονή που δοκίμαζε ο άνθρωπος αυτός, ήταν να βασανίζει τις γυναίκες. Απ' αυτόν, εξ άλλου, δημιώσας είπαμε και παραπάνω, δημιουργήθηκε ο όρος «σαδισμός».

Τώρα να σάς φανή παράξενο πώς δεν βρέθηκε κανένα θύμα του να καταδίκη τον μισόστορλο αυτόν μαρκήσιο στην αστυνομία. Μα ο Σάντ λάβαινε όλα τα κατάλληλα προφυλακτικά μέτρα. Πλήρωνε τόσο καλά τις γυναίκες που βασάνιζε, ώστε, όπως έλεγαν, «δεν έβλεπε κανένα θύμα του να καταδίκη τον μισόστορλο αυτόν μαρκήσιο στην αστυνομία. Μα ο Σάντ λάβαινε όλα τα κατάλληλα προφυλακτικά μέτρα. Πλήρωνε τόσο καλά τις γυναίκες που βασάνιζε, ώστε, όπως έλεγαν, «δεν έβλεπε κανένα θύμα του να καταδίκη τον μισόστορλο αυτόν μαρκήσιο στην αστυνομία».

Τώρα να σάς φανή παράξενο πώς δεν βρέθηκε κανένα θύμα του να καταδίκη τον μισόστορλο αυτόν μαρκήσιο στην αστυνομία. Μα ο Σάντ λάβαινε όλα τα κατάλληλα προφυλακτικά μέτρα. Πλήρωνε τόσο καλά τις γυναίκες που βασάνιζε, ώστε, όπως έλεγαν, «δεν έβλεπε κανένα θύμα του να καταδίκη τον μισόστορλο αυτόν μαρκήσιο στην αστυνομία».

Το παρτίο όμως με τον μαρκήσιο Ντέ Σάντ έφυγε από το Παρίσι και πήγε κι' εκεί καταστάθηκε στη Μασσαλία. Την μετοίκισή αυτή αναγκάστηκε να την κάνει επειδή τα κατ' ορθόματά του είχαν γίνει γνωστά στην Παρισινή κοινωνία κι' η αστυνομία άρχισε να τον παρακολουθεί σαν επικίνδυνο κακοποιό.

Μία μέρα ο Ντέ Σάντ την έδεσε σ' ένα στύλο

Ο Ντέ Σάντ την έδεσε σ' ένα στύλο

αποφάσισε και της εξομολογήθηκε τον έρωτά του. Εκείνη σοβάρεψε ξαφνικά και του αποκρίθηκε, με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση: —Κι' εγώ σ' αγαπώ... Σ' αγαπώ από την πρώτη στιγμή που σε είδα... Έχω άνοιξε, βέβαια, να λένε πολλά κακά για σένα... Όστόσο, δεν μπορώ να σε βγάλω απ' την καρδιά μου, και θα ήμουν έτοιμη να γίνω δική σου, να σ' ακολουθήσω και στην άλλη όχθη του κόσμου, αν δεν ανήκες ήδη στην αδελφή μου...

Μα εγώ δεν την αγαπώ την Ερμάν! φώναξε ο μαρκήσιος. Την πήρα παρά τη θέλησή μου, την πήρα για να μη δυσαρεστήσω τον πατέρα μου!...

—Όπως κι' αν έχει το πράγμα, σήμερα είνε γυναίκα σου... Και δεν μπορώ να λησμονήσω πώς η γυναίκα σου είνε και αδελφή μου... Μη μου ζητάς τίποτε περισσότερο. Το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε, είνε να προσπαθήσουμε να ξεχάσουμε ο ένας τον άλλο...

Ο μαρκήσιος κατάλαβε ότι δεν έπρεπε να επιμένει περισσότερο. «Υστερα όμως από λίγο καιρό του δόθηκε η ευκαιρία να κατακτήσει τη Ζακελίν. Με τη διαφορά ότι προ η γυναικός μεσολάβησε μία περιπέτεια εξαιρετικά διασκεδαστική για τον μαρκήσιο, μία περιπέτεια, η οποία λίγο έλειψε να του στοιχίσει το κεφάλι...»

Ένα πρωί ο μαρκήσιος Ντέ Σάντ έφυγε από το Παρίσι και πήγε κι' εκεί καταστάθηκε στη Μασσαλία. Την μετοίκισή αυτή αναγκάστηκε να την κάνει επειδή τα κατ' ορθόματά του είχαν γίνει γνωστά στην Παρισινή κοινωνία κι' η αστυνομία άρχισε να τον παρακολουθεί σαν επικίνδυνο κακοποιό.

Σ' όλη τη Μασσαλία είχε διαδοθεί η φήμη πως ο μαρκήσιος Ντέ Σάντ, ο οποίος ήταν τότε στην προφυλακή, είχε αποδράσει από το Παρίσι. Ο Σάντ, βλέποντας ότι κινδυνεύει πραγματικά το κεφάλι του στη Μασσαλία, παράτησε το μέγαρο του και γύρισε κρυφά στο Παρίσι.

Το πρώτο πρόσωπο που πήγε να συναντήσει, όταν έφτασε στην προφυλακή, ήταν η Ζακελίν, η αδελφή της γυναίκας του. Ήταν βέβαιος πως αυτή μονάχα θα μπορούσε να τον συγχωρήσει για το έγκλημά του, να τον προστατεύσει...

Πραγματικά, όμως, η Ζακελίν, όταν τον είδε, δεν τον αναγνώρισε. Ήταν τόσο διαφορετικός από τον που τον είχε γνωρίσει...

Ο μαρκήσιος Ντέ Σάντ την έδεσε σ' ένα στύλο

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΛΥΣΙΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΠΕΡΙΕ

Τα ψηλά κυπαρίσσια να λυγίζουν μελαγχολικά τις κορυφές των, πάνω να περνούσε η ψευδαίσθηση: Νόμιζε πως έβλεπε να βγαίνουν από τους άμετροτους εκείνους τάφους άντρες κι' ελαφρές, σαν άχνοι, σκιές!

Με τραβούσαν τόσο η περιπλάνησής αυτές των ψυχών έξω από τους τάφους των — έτσι, όπως τις δεινόμοι της μυστικής απεργίας — όσο και η λογική, αλλά κι' ο φόβος, δεν μ' έδιωχναν από το κενό, θά ήμουν βέβαιος να περάσω τη νύχτα μου στο κοιμητήριο.

Εδώ και μερικές Κυριακές όμως είχα προσέξει πως κι' η περίφημη

θανοίχτα από τρόπο. Ήξερε πως ο μαρκήσιος ήταν φιλήδονος, γλεντζές. Ποτέ της όμως δεν τον φανταζότανε τόσο διεφθαρμένο!

Το μόνο που μου μένει να κάνω τώρα, είνε να σκοτωθώ! είπε ο μαρκήσιος, τελειώνοντας.

—Όχι! όχι! φώναξε αλλόφρων η μικρή Ζακελίν. Μη το κάνεις αυτό!... Ζήσε για μένα!

Μία σατανική έμπνευσις πέρασε τότε από τον νου του μαρκησίου.

Δεν μπορού να ζήσω χωρίς σένα! φώναξε. Αν θέλεις να ζήσω... Έλα να φύγουμε μαζί για την Ιταλία...

Μα, πώς ν' αφήσω τον πατέρα μου! τραυλίζει η Ζακελίν. Δεν συλλογίζεσαι πως η γυναίκα σου είνε αδελφή μου;...

Δεν θέλω να συλλογιστώ τίποτα! Αφού δεν θέλεις να μ' ακολουθήσεις, θα σκοτωθώ!

Ο μαρκήσιος πρόφερε τα λόγια αυτά με τέτοιο ύφος, ώστε η Ζακελίν βεβαίως πως ήταν βέβαιος να πραγματοποιήσει την απειλή του.

Και η ερωτευμένη νέα, λησμονώντας τα πάντα, ακολούθησε τον αγαπημένο της στην Ιταλία!

Πήγανε μαζί στη Βενετία, την μελαγχολική πολιτεία με τα κανάλια... Μα η τύχη της συνειδήσεώς της σκότωσαν την παράφορη παιδούλα...

Και η Ζακελίν πέθανε στη Βενετία, στην αγκαλιά του αγαπημένου της, από μία ανεξήγητη νόσο, ανησυχώντας ως την τελευταία στιγμή για το μέλλον του φίλου της, χωρίς να μάθει ότι στο μεταξύ ο μαρκήσιος είχε αποδράσει από το δικαστήριο του Αϊξ για τον φόνο της ώρας νεάς της Μασσαλίας...

ΟΥ άρεσε πολύ να κάνει κάθε Κυριακή, κατά το βράδυ, έναν περίπατο μέσα στο νεκροταφείο της Μονμάρτης.

Περνώντας ανάμεσα από τις μισοκλειστές δένδρων στροφές και βλέποντας ανάμεσα από τις κορυφές των, πάνω να περνούσε η ψευδαίσθηση: Νόμιζε πως έβλεπε να βγαίνουν από τους άμετροτους εκείνους τάφους άντρες κι' ελαφρές, σαν άχνοι, σκιές!

Με τραβούσαν τόσο η περιπλάνησής αυτές των ψυχών έξω από τους τάφους των — έτσι, όπως τις δεινόμοι της μυστικής απεργίας — όσο και η λογική, αλλά κι' ο φόβος, δεν μ' έδιωχναν από το κενό, θά ήμουν βέβαιος να περάσω τη νύχτα μου στο κοιμητήριο.

Χρειάστηκε όμως αληθινή προσπάθεια για να μπορέσω ν' αναγνωρίσω την γυναίκα, όταν την είδα για πρώτη φορά στο κοιμητήριο.

Μία μέρα τέλος την χωρέθηκα. Δεν φάνηκε να με θυμόταν, κι' αυτό με πείραζε λίγο. Όστόσο, μεθυμένος απ' το δυνατό αρωμα, που μύριζε το κορμί της, μεθυμένος — ω, ασφαλώς ήμουν μεθυμένος! — από την ύγρη δροσιά των κόκκινων χειλών της κι' από την επίσης ύγρη λάμψη των ματιών της, της ψιθύρισε: —Κυρία, κλείστε τον φάκελό μου, γιατί ετοιμάζω να σας γνωρίσω σαν μία απρόσμενη φίλη της Αγάπης. Και τώρα κρυφός κι' ευλαβικός φόβος μου παραλύνει την ψυχή, γιατί ανατάξετε μπροστά μου σαν θεά, κι' αν αστηρό, αγαλμα της Λύπης!...

Δεν θυμάσε, ούτε για την ανοιχτή μου πόρτα στην ταμπακέρα, ούτε για τον λιβανιστή που έκαψε στα δέλφη της. —Ναι, μου είπε αλλά. Η ψυχή με βασανίζει... Έδω, κάτω από κάποιον μάραρο, κοιμάται πια αδύναμη η αγάπη μου, η μοναδική μου αγάπη... Τού φέρνω κάθε Κυριακή λίγα φτωχά λουλούδια, ανταποδίδοντας του έτσι τα υπέροχα αποικέτα, που μου προσέφερε σε κάποια άλλη ευτυχισμένη εποχή...

Κάτι, σαν στεναγμός την έκανε να μισοανοίξει το φρέσκο και μικρό στήθος της.

—Έχω μία διαίσθηση, έπρόσθεσε, ότι με νοιάζει ο Άγαπήμενός μου, σαν έρχομαι κοντά του... Το πιστεύω σχεδόν... Δεν θα με νοιάσετε για κοινή... Ε;... Διαμαρτυρήθηκα βουβά, με ξωρά, Συγκινημένος βέβαια, έφριξε με θέληση στο χέρι μου το κομμένο γαντοφορεμένο χεράκι της, ενώ έβλεπα μύρσις βαθεία και με μισόκλειστα μάτια ένα μοιχέτο νεύ-

Ξέδες, και την παρακολούθησα κάπως με λαχτάρα να χάνεται πίσω από δάσος σταυρών κι' επιταβίων στηλών...

Απ' την ημέρα εκείνη την ξανάβλεπα πια τακτικά. Άλλά τί μεταβολή, Θεέ μου, σε μένα! Σταμάτησαν μονομιάς οι ψευδαισθήσεις μου, έβλεπα από τότε ολόκληρα για μένα η πένθιμες εκείνες ηδονές, τις οποίες σαν διψασμένος γευόμουν μέσα στην απόκοσμη βροχή της σιγαλιάς του νεκροταφείου.

Απ' την ημέρα εκείνη και κάθε Κυριακή με μεθούσε ένα δυνατό γυναικείο άρωμα — το σκόρπιο το θεριό κορμί της — και αιχμαλωτισμένος από μια εξασία οπτασία, ζωντανή αυτή και χαροπαρή, την οποία μου χάριζε το σαγηνευτικό αντίκρισμά της!

Πόσο μου είχε γίνει απαραίτητη! Την καληπέρεια εκστατικής κι' η καρδιά μου σταματούσε τους — έπειτα απ' την πολυήμερη εξαφάνισή της απ' τον κόσμο — κι' έτσι είδα με ντροπή πως είχα φθάσει...τελευταίος!

Την κοίταξα λιγάκι από το κατώφλι της εισόδου. Τα δέλφη της απαρτίστηκαν όμορφες της γιγνόντουσαν πιδ έλκυστικά, κάτω από το έντοφωτοτικό φως των πολυελαίων. Κι' ανάμεσα στον κύκλο των εκστατικών θαυμαστών της, φάνταζε σαν μία ερωτική πανσέληνος, τραγουδισμένη από δορυφόρους...

Με είδε και με πλησίασε, βγάζοντας μία φωνή χαράς. Καρφωμένος ακόμη στη θέα μου, νάρκωμένος, υποκλίθηκα αδέξια και ψιθύρισα πιδ αδέξια: —Με κάνετε πολύ να υποφέρω, την περαιομένη Κυριακή... Δεν ήλθατε στο...

Συνθησυχάζω η κοκκίτσα μου, φαίνεται, στις ημιόρτες των τόνων ειδωλολατρών της, έκανε πως δεν κατάλαβε την ήλιθια στάση μου. Γι' αυτό και με διακούψε με τσακινιά: —...στο νεκροταφείο!... Μα τί δουλειά είχα πια εκεί!... Έκείνος που αγαπώ τώρα είνε ζωντανός... Και θέλω να τον βλέπω ανάμεσα στους ζωντανούς!...

Κι' εγώ τι θ' απογίνω; ψιθύρισα με βλακώδη απόγνωση. Ένα γέλιο ειρωνικό ήταν η απάντησή της, με ένωσε άμεσως τη γλυκερά δέξη μιάς απέραντης ευτυχίας: «Εφθασε μία ματιά της κι' ένα σφίξιμο του χεριού της, για να καταλάβω άμεσως πως ήμουν έγώ ο...ζωντανός της!...

Ναι, μου έρχεται πια να τραβήξω απ' τη χαρά μου. Ήμουν βέβαιος τώρα ότι η άφραση αυτή γυναίκα σιγά-σιγά γινόταν πιδ πονετική για μένα. Ένοιωθε άσφαλως, με το αλάνιστο ένστικτο της γυναίκας, ότι δεν την αγαπούσα αλλά, αλλά ότι την λάτρευα κυριολεκτικά...

Μα Κυριακή η Ζ. Μάρτενς δεν φάνηκε καθόλου στο νεκροταφείο. Έβλεπα, την αναζητούσα έδω κι' εκεί, ανάμεσα στους τάφους, κι' όσο περνούσε άδικα η ώρα, τόσο ο ήλιος μου φαινόταν θαμπός, άνοστης η πλάσις και βουβά τα πιδ γλυκά και φύραρα πουλάκια.

Οι Ιταλοί γελούν απάλα κι' άρμενικά. Οι Γερμανοί φροντίζουν. Οι Άγγλοι άδιαφορο, πιδ στην πραγματικότητα το γέλιο τους είνε ψεύτικο, προσποιητό.

Οι τρελλοί, τέλος, όλων των χωρών έχουν το ίδιο γέλιο, πιδ είνε άχρωμάστο και λυπητερό.

Δυστυχισμένος, αληθινά άπογοητευμένος, γύρισα στο σπίτι μου με φαρμακωμένη καρδιά. Έπάνω στο τραπέζι μου άντικρυς μιά πρόσκληση σε δείξισ κι' απ' την όρχη μου, λίγο έλειψε να την κοιματώσω... Τί μ' ένοιωσε έμένα για τα γλέντια του κόσμου, τη στιγμή πιδ η αγαπημένη μου έλινε απ' το πλευρό μου εκείνη την Κυριακή; Όστόσο, ο γυναικείος χαρακτήρας της έπαιρα: πιδ κίνησε την περιέργεια και μ' έκανε να διαβάσω την πρόσκληση αυτή. Πήδησα, σούριαξα, γέλασα σαν ήλιθιος από τη χαρά μου, όταν είδα τί έγραφε η πρόσκληση εκείνη.

Ναι, έδινε τσάι την Τετάρτη το βράδυ στο μέγαρό της, η κυρία Μάρτενς, και με κάλοσε σ' αυτό...

Πήγα άκριβος στην όριμένη ώρα, άνυπομονος να φθάσω πρώτος. Μα είχα κι' άλλον, φαίνεται, την ίδια με μένα λαχτάρα να την δούν — έπειτα απ' την πολυήμερη εξαφάνισή της απ' τον κόσμο — κι' έτσι είδα με ντροπή πως είχα φθάσει...τελευταίος!

Την κοίταξα λιγάκι από το κατώφλι της εισόδου. Τα δέλφη της απαρτίστηκαν όμορφες της γιγνόντουσαν πιδ έλκυστικά, κάτω από το έντοφωτοτικό φως των πολυελαίων. Κι' ανάμεσα στον κύκλο των εκστατικών θαυμαστών της, φάνταζε σαν μία ερωτική πανσέληνος, τραγουδισμένη από δορυφόρους...

Με είδε και με πλησίασε, βγάζοντας μία φωνή χαράς. Καρφωμένος ακόμη στη θέα μου, νάρκωμένος, υποκλίθηκα αδέξια και ψιθύρισα πιδ αδέξια: —Με κάνετε πολύ να υποφέρω, την περαιομένη Κυριακή... Δεν ήλθατε στο...

Συνθησυχάζω η κοκκίτσα μου, φαίνεται, στις ημιόρτες των τόνων ειδωλολατρών της, έκανε πως δεν κατάλαβε την ήλιθια στάση μου. Γι' αυτό και με διακούψε με τσακινιά: —...στο νεκροταφείο!... Μα τί δουλειά είχα πια εκεί!... Έκείνος που αγαπώ τώρα είνε ζωντανός... Και θέλω να τον βλέπω ανάμεσα στους ζωντανούς!...

Κι' εγώ τι θ' απογίνω; ψιθύρισα με βλακώδη απόγνωση. Ένα γέλιο ειρωνικό ήταν η απάντησή της, με ένωσε άμεσως τη γλυκερά δέξη μιάς απέραντης ευτυχίας: «Εφθασε μία ματιά της κι' ένα σφίξιμο του χεριού της, για να καταλάβω άμεσως πως ήμουν έγώ ο...ζωντανός της!...

Ναι, μου έρχεται πια να τραβήξω απ' τη χαρά μου. Ήμουν βέβαιος τώρα ότι η άφραση αυτή γυναίκα σιγά-σιγά γινόταν πιδ πονετική για μένα. Ένοιωθε άσφαλως, με το αλάνιστο ένστικτο της γυναίκας, ότι δεν την αγαπούσα αλλά, αλλά ότι την λάτρευα κυριολεκτικά...

Μα Κυριακή η Ζ. Μάρτενς δεν φάνηκε καθόλου στο νεκροταφείο. Έβλεπα, την αναζητούσα έδω κι' εκεί, ανάμεσα στους τάφους, κι' όσο περνούσε άδικα η ώρα, τόσο ο ήλιος μου φαινόταν θαμπός, άνοστης η πλάσις και βουβά τα πιδ γλυκά και φύραρα πουλάκια.

Οι Ιταλοί γελούν απάλα κι' άρμενικά. Οι Γερμανοί φροντίζουν. Οι Άγγλοι άδιαφορο, πιδ στην πραγματικότητα το γέλιο τους είνε ψεύτικο, προσποιητό.

Οι τρελλοί, τέλος, όλων των χωρών έχουν το ίδιο γέλιο, πιδ είνε άχρωμάστο και λυπητερό.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο Άντρέ ντε λα Μπουσιέρ, ένας πλούσιος βιομήχανος, επισκέπτεται μία νύχτα τον αδελφό του Ζάκ και την σύζυγό του Φανή, τους οποίους ψοφάρει οικονομικά, και καταστράφηκε ο ίδιος από την φτώχεια. Τότε ο Ζάκ, που είναι πλούσιος, αποφασίζει να επιστρέψει στον κόσμο των ζωντανών, αλλά ο αδελφός του, ο οποίος είναι πλούσιος, τον εμποδίζει να το κάνει. Ο Ζάκ, που είναι πλούσιος, αποφασίζει να επιστρέψει στον κόσμο των ζωντανών, αλλά ο αδελφός του, ο οποίος είναι πλούσιος, τον εμποδίζει να το κάνει.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Περιττόν!... είπε η Μάρθα. Δεν πρέπει νάρθεις!... Δεν θέλω πεινά να σάς δώ, εφ' όσον δεν είναι ανάγκη και δεν με διατάζει ο νεκρός!... Έξ, άλλου, νοιώθω ότι με μισείτε... Κι' έχω γά σάς μισώ, πράγμα που δεν είναι καθόλου χριστιανικό, μά δεν μπορώ να ξεχάσω ότι ο Ζάκ σκότωσε τον Άντρέ εξ αιτίας σας. Μη το αρνείσθε!... Μου το είπε... Θέλετε να γίνετε πυργολάποινα του Ροζερά!

—Εσείς το θέλατε αυτό! φώναζε η Φανή. Κι' έπειδή δεν γίνετε, τρελλαθήκατε... Κύτταξε την Μάρθα, γιά να κρίνη το αποτέλεσμα των λόγων της, μά είδε πως δεν της είχαν κάνει καμιά εντύπωση.

—Ο Άντρέ ξέρει καλά, της απάντησε, ότι ποτέ δεν συλλογίστηκε τίποτε άλλο απ' αυτόν...

Και, πράγματι, καθώς τὰ έλεγε αυτά, φαινόταν σαν να βλέπε τον Άντρέ...

Κι' έπειτα επρόθεσε μ' ένα απέραντο παράπονο:

—Ω! κυρία, γιατί να τον σκοτώσει στο δάσος του Φρεναί;

XXI

ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ

Ο Ζάκ, αφού φύλαξε το γε-

μισμένο δίκανό του στο ντουλάπι, το κλειδωσε κι' έκρυψε το κλειδί μέσα στην τσέπη του... Έτσι ήταν σχεδόν βέβαιος ότι δεν θα πήγαιναν να του το κλέψουν και ήξερε από ποιά πόρτα αν παρουσιάζονταν ανάγκη. Επί πλέον, τις τελευταίες ημέρες, έκλεινε όλες τις πόρτες πίσω του κι' η τσέπη του ήταν γεμάτη κλειδιά.

Αυτό ήταν φρόνιμο, όπως σκεφτόταν, στην πνευματική κατάσταση που βρισκόταν, κι' αυτό συντελούσε, ώστε να μην τον πλημμυρίζη ο φόβος ιολής ενόχλων.

Έκανε δι' τι μπορούσε γιά να συγκρατή τον εαυτό του και να μη ταραζεται μόλις άκουγε καμιά καρέκλα να πέφτει κάτω ή έβλεπε κανένα παραπέτασμα που σάλευε...

Η περιποίησης του αγαθού γιαντρού του Ζουβιζύ του είχαν κάνει μεγάλο καλό κι' αν δεν ήταν ακόμα έντελως πεπεισμένος ότι δεν είχε πεθάνει, έν τούτοις έτεινε σιγά-σιγά να το πιστέψη...

Ένα βράδυ τέλος, έξη μέρες μετά το τρομερό συμβάν, ο Ζάκ σηκώθηκε γιά πρώτη φορά... Ο δόκτωρ του Ζουβιζύ είχε πη πως όλα πήγαιναν ποδς το καλύτερο κι' ότι μπορούσε τώρα να ζήση κι' εκατό χρόνια... Λοιπόν, εκείνο το βράδυ τον είχαν μεταφέρει με την πολυθρόνα του, γιατί ένοιωθε τον εαυτό του πολύ αδύνατο, ως το μικρό δωμάτιο που ήταν πλάι στην αίμαρη της Φανής. Και δεν ενδιαφέρθηκαν πειά

—Αχ! γιατί να τον σκοτώση ;...

γι' αυτόν, γιατί καταγινόντουσαν με το καθάρισμα του δωματίου του.

Αυτό το δωμάτιο ήταν ακριβώς εκείνο που έπρεπε να διασχίσουν κανείς, γιά να πάη στο δωμάτιο των παιδιών και σ' αυτό το «τρομερό συμβάν».

Σ' ένα συρτάρι του γραφείου, που ήταν στο δωμάτιο αυτό, ο Ζάκ είχε πάει να ζητήσει το περίστροφό του, το βράδυ του δυστυχήματος. Ξαναβλέποντας το δωμάτιο, ξαναβλέποντας το γραφείο, ο Ζάκ ξαναθυμήθηκε τί είχε φανταστεί τη στιγμή του δυστυχήματος... Ξαναείδε το φάντασμα ν' ανορθώνεται μπροστά του, με το περίστροφο στο χέρι και να ρίχνει έναντιόν του... Γιατί να το φανταστεί αυτό, τη στιγμή που ο τραυματισμός του μπορούσε να εξηγήσει άπλουστατα μ' ένα ατύχημα... Γιατί να βλέπη πάντα στη μέση αυτό το φάντασμα; Γιατί ;... Γιατί είχε δη πράγματι το φάντασμα με τὰ ίδια του τὰ μάτια... Έτσι τουλάχιστον σκέφτηκε...

Ήταν οφθαλμαπάτη ;... «Ι-σως... Πάντως όμως, μία τέτοια οφθαλμαπάτη ήταν τόσο τρομερή κι' η πραγματικότητα... Έξαφνα, καθώς ο Ζάκ έκανε τις σκέψεις αυτές, ένοιωσε ότι το φάντασμα είχε ξαναγυρίσει... Ναι... Δεν μπορούσε να γελιέται... Το φάντασμα ήταν πίσω του... σκυμμένο σχεδόν πάνω στην πολυθρόνα του. Ο Ζάκ διέκρινε άμυδρά την

πελιδνή μορφή του μέσα στον καθρέφτη. Μά το φάντασμα νόμιζε προφανώς ότι ο Ζάκ, ο οποίος δεν είχε κινηθεί καθόλου, δεν το είχε αντιληφθή... Ναι!... Ήταν ο Άντρέ με την ανυπόφορη ιληγγή στον κρόταφό του.

«Α! πριν από λίγες μέρες, πώς ή'ν ανηπιδούσε ο Ζάκ!... Τί αναστάτωση που θα προκαλούσε! Μά «διδασμένος πειά από την πείρα» και καθώς είχε ανακτήσει τη διανοητική του ισορροπία, είχε μάθει πειά να δαμάζει το φόβο του και να λογικεύεται... Στο κάτω-κάτω, αυτό το φάντασμα δεν ήταν ίσως, παρά μία οφθαλμαπάτη... Νά τί δεν έπρεπε να λησμονή... Και αυτή η σκέψις έδινε από Ζάκ τη δύναμη να κυττάζη το φάντασμα και να κάνει διάφορα 'ιχέδια έναντιόν του... Φάντασμα ή οφθαλμαπάτη, ότι κι' αν ήταν, έπρεπε να απαλλαγί γιά πάντα απ' αυτό... Θα προσπαθούσε λοιπόν να το κλείσει, να το κλειδώσει μέσα στο δωμάτιο, όπου βρισκόταν... Ένωμεταξύ, ο Άντρέ πίσω απ' την πολυθρόνα, κι' ο Ζάκ, καθισμένος σ' αυτή, δεν σάλευαν καθόλου... Ο Ζάκ έκανε πάλι διάβαζε μία έφημερίδα, που βρισκόταν επάνω στα γονατά του... Ένα κερί που έκαιγε επάνω στο τραπέζι, φώτιζε τη βουδή αυτή σιωπή.

Η πόρτα που βρισκόταν πίσω απ' το φάντασμα, ήταν κλεισμένη. Το κλειδί είχε μείνει στην κλειδωνιά, μά από το έξω μέρος της πόρτας... Μόλις λοιπόν θα βρισκόταν έξω ο Ζάκ, η πρώτη φροντίδα θα ήταν να τρέξη να δώσει δυο στροφές σ' αυτό το κλειδί... Πρό παντός όμως έπρεπε να φύγη τόσο γρήγορα από την πόρτα που οδηγούσε στο δωμάτιο των παιδιών, ώστε το φάντασμα, εμφανισμένο, να μη μπορούσε να κάνει ούτε την παραμικρή κίνησι...

«Αν έπαιρνε καλά τη φόρα του, ο Ζάκ, με δυο πηδήματα, μπορούσε να βρεθή έξω, απ' αυτή την πόρτα που είχε μείνει μισανοιχτή... Μόλις θα την περνούσε, θα την έκλεινε κατ'αμυντρα, που ή'μαστε έτσι κλεισμένο γιά πάντα εκεί μέσα και δεν θα πήγαινε να τον βασανίσει ποτέ...

Αφού τὰ ζύγισε όλα, ο Ζάκ έκρινε πως αυτό που θα έκανε, δεν ήταν και τόσο δύσκολο... Δεν έπρεπε μόνο να του λεί-

πει τον συμβουλευεται...

«Ε ;... Πώς ;... Τί είνε ; Ποιος τον φώναζε έξαφνα ;...

Γύρισε απότομα προς την κλειστή πόρτα του δωματίου, μέσα στο οποίο είχε κλειδώσει το φάντασμα...

Είχε ακούσει μία υπόκοφη φωνή, που τον φώναζε : «Ζάκ! Ζάκ!»

Η φωνή είχε πειά σωπάσει, μά άκουγε καθαρά ένα θρόισμα πίσω από την πόρτα... Τότε έχασε κάθε λογική... Άρκετά πειά!... Έπρεπε να τελειώνη μία γιά πάντα μ' αυτό το φάντασμα...

Ο Ζάκ έτρεξε κι' έπηρε το δίκανό του κι' έπειτα ήρωικά, αφού έβγαλε ένα κλειδί απ' την τσέπη του, το έχωσε μέσα στην κλειδωνιά κι' άνοιξε την πόρτα...

Α! «Αν το φάντασμα ήταν εκεί, ασφαλώς θα το κατακεραυνώνε με το δίκανό του!... Ωρμησε στο δωμάτιο, με το δαχτυλό του στη σκανδάλη του

Μά στ' αλήθεια, η Φανή ήταν πολύ σοβαρή γιά την ηλικία της!... Η Φανή δεν έγέλασε καθόλου, αν κι' ο Ζάκ της είχε γεμάτος χαρά : «Τό ξεφορτώθηκες κι' αν είνε, φάντασμα ή οφθαλμαπάτη!... Πάντως, η Φανή του υποσχέθηκε να μη άνοιξη ποτέ τις δυο κλειδωμένες πόρτες, ενώ απ' έτερόν ο Ζάκ της υποσχέθηκε ότι δεν θα ξανάβλεπε οφθαλμαπάτη!... Και κράτησε το λόγο του...

Πρό έξη ημερών, ο Ζάκ δεν είχε δει τίποτε το έκτακτο... Φαινόταν πως είχε ξαναγίνει άνθρωπος λογικός και γαλήνιος, όπως όλοι οι άνθρωποι...

Αυτό όμως δεν τον έμποδίζει, χωρίς να το λήη στη Φανή, να λαβαίνει ακόμα προφυλάξεις... γι'ατί φανταζόταν πως το φάντασμα ήταν μανιασμένο εκεί μέσα και πως σφιχτόταν χιλίες μονηριες γιά να ξανάβγη έξω...

Όταν ο Ζάκ ένοιωθε πως δεν τον έβλεπαν, πήγαινε και κολλούσε τ' αυτί του στην κλειδωμένη πόρτα κι' άκουγε καθαρά το φάντασμα που στριγγυρίζε σαν τρελλό... Πότε χτυπούσε στα τζάμια σαν μύγα... και πότε σάλευε την άλυσισά του με λύσσα...

Όλοι αυτοί οι θόρυβοι δεν άρεσαν καθόλου στον Ζάκ... Θα προτιμούσε το φάντασμα να ήταν υπομονετικό στη φυλάκισή του...

Επιτέλους, ο Ζάκ έπαυε πειά να το ακούη... Συγχρόνως συμφώνησε με τη Φανή να πραγματοποιήσουν το περίφημο εκείνο ταξίδι, που θα τους έκανε να τὰ ξεχάσουν όλα... Θα πήγαιναν στην Ιταλία... στην Ιταλία... Στην γαλήνη... Στο γαλάζιο φως... Που είνε ο οδηγός των σιδηροδρόμων...

«Ναυχος, γιατί ένοιωθε το δίκανό του κοντά του, το δίκανό του γεμάτο, ο Ζάκ δεν φοβήθηκε να μη δλομόναχος έκείνο το βράδυ στο δωμάτιο της Φανής, γιά να βοή τον οδηγό των σιδηροδρόμων... Νά τον! επάνω στο κοιμοδινό... Ο Ζάκ τον άνοιξε κι' άρχισε

να τον συμβουλευεται... «Ε ;... Πώς ;... Τί είνε ; Ποιος τον φώναζε έξαφνα ;... Γύρισε απότομα προς την κλειστή πόρτα του δωματίου, μέσα στο οποίο είχε κλειδώσει το φάντασμα... Είχε ακούσει μία υπόκοφη φωνή, που τον φώναζε : «Ζάκ! Ζάκ!»

Η φωνή είχε πειά σωπάσει, μά άκουγε καθαρά ένα θρόισμα πίσω από την πόρτα... Τότε έχασε κάθε λογική... Άρκετά πειά!... Έπρεπε να τελειώνη μία γιά πάντα μ' αυτό το φάντασμα...

ψη ή δύναμις, αυτό ήταν δλο... Έτσι, τη στιγμή που το φάντασμα τον νόμιζε κοιμισμένο απάνω στην έφημερίδα του, ο Ζάκ είχε κλείσει τὰ μάτια του—μ' ένα πήδημα βρέθηκε έξω απ' την πόρτα και την έκλεισε μ' δλη του τη δύναμη—πίσω του...

Έδωσε μία στροφή στο κλειδί... Ο Ζάκ ένοιωσε τότε τον εαυτό του τόσο ανάλαφρο, σαν να είχε φτερά... Ωρμησε στο διάδρομο και φτάνοντας στην άλλη πόρτα, αυτή που ήταν πίσω απ' το φάντασμα, τη διπλοκλειδωσε κι' αυτή...

Τά είχε καταφέρει περίφημα... Το φάντασμα είχε πια στεί... Δεν θάβγαινε ποτέ πειά από κεί μέσα... Ένωμεταξύ, οι υπηρέτες είχαν περιστοιχίσει το Ζάκ, ο οποίος γελούσε εθθμα... Η Φανή έφτασε κι' αυτή, έδιωξε τους όχληρους και τότε ο σύζυγός της, με λίγες φράσεις, γεμάτος ένθουσιασμό, της τὰ εξήγησε όλα...

Μά στ' αλήθεια, η Φανή ήταν πολύ σοβαρή γιά την ηλικία της!... Η Φανή δεν έγέλασε καθόλου, αν κι' ο Ζάκ της είχε γεμάτος χαρά : «Τό ξεφορτώθηκες κι' αν είνε, φάντασμα ή οφθαλμαπάτη!... Πάντως, η Φανή του υποσχέθηκε να μη άνοιξη ποτέ τις δυο κλειδωμένες πόρτες, ενώ απ' έτερόν ο Ζάκ της υποσχέθηκε ότι δεν θα ξανάβλεπε οφθαλμαπάτη!... Και κράτησε το λόγο του...

Πρό έξη ημερών, ο Ζάκ δεν είχε δει τίποτε το έκτακτο... Φαινόταν πως είχε ξαναγίνει άνθρωπος λογικός και γαλήνιος, όπως όλοι οι άνθρωποι... Αυτό όμως δεν τον έμποδίζει, χωρίς να το λήη στη Φανή, να λαβαίνει ακόμα προφυλάξεις... γι'ατί φανταζόταν πως το φάντασμα ήταν μανιασμένο εκεί μέσα και πως σφιχτόταν χιλίες μονηριες γιά να ξανάβγη έξω...

Όταν ο Ζάκ ένοιωθε πως δεν τον έβλεπαν, πήγαινε και κολλούσε τ' αυτί του στην κλειδωμένη πόρτα κι' άκουγε καθαρά το φάντασμα που στριγγυρίζε σαν τρελλό... Πότε χτυπούσε στα τζάμια σαν μύγα... και πότε σάλευε την άλυσισά του με λύσσα...

Όλοι αυτοί οι θόρυβοι δεν άρεσαν καθόλου στον Ζάκ... Θα προτιμούσε το φάντασμα να ήταν υπομονετικό στη φυλάκισή του...

Επιτέλους, ο Ζάκ έπαυε πειά να το ακούη... Συγχρόνως συμφώνησε με τη Φανή να πραγματοποιήσουν το περίφημο εκείνο ταξίδι, που θα τους έκανε να τὰ ξεχάσουν όλα... Θα πήγαιναν στην Ιταλία... στην Ιταλία... Στην γαλήνη... Στο γαλάζιο φως... Που είνε ο οδηγός των σιδηροδρόμων...

«Ναυχος, γιατί ένοιωθε το δίκανό του κοντά του, το δίκανό του γεμάτο, ο Ζάκ δεν φοβήθηκε να μη δλομόναχος έκείνο το βράδυ στο δωμάτιο της Φανής, γιά να βοή τον οδηγό των σιδηροδρόμων... Νά τον! επάνω στο κοιμοδινό... Ο Ζάκ τον άνοιξε κι' άρχισε

να τον συμβουλευεται... «Ε ;... Πώς ;... Τί είνε ; Ποιος τον φώναζε έξαφνα ;... Γύρισε απότομα προς την κλειστή πόρτα του δωματίου, μέσα στο οποίο είχε κλειδώσει το φάντασμα... Είχε ακούσει μία υπόκοφη φωνή, που τον φώναζε : «Ζάκ! Ζάκ!»

Η φωνή είχε πειά σωπάσει, μά άκουγε καθαρά ένα θρόισμα πίσω από την πόρτα... Τότε έχασε κάθε λογική... Άρκετά πειά!... Έπρεπε να τελειώνη μία γιά πάντα μ' αυτό το φάντασμα...

Αυτό το κερί ήταν εκείνο που φώτιζε, όταν διάβαζε η μάλλον έκανε πως διάβαζε την έφημερίδα του... Η έφημερίδα ήταν ακόμα στο πάτωμα... Κανείς δεν την είχε σηκώσει... Μά το κερί... μά το κερί που έκαιγε, όταν ο Ζάκ άρμησε έξω και έξανακλείσε την πόρτα πίσω του, πρό έξη ημερών, ποιός τὸ έσθυσε ;... Κι' έπρόσθεσε αμέσως : «Δεν θα ξαναϊδῇ πειά Μπορεί σήμερα τὰ φαντάσματά της να την προστάζουν να σωπάσει... Άυριο όμως θα την διατάζουν να μιλήσει!... Δεν θα τὰ ξαναϊδῇ!

Τά λόγια αυτά τὰ είπε η Φανή, χωρίς να λυπηθῇ καθόλου τη φτωχή Μάρθα, που την είχε καταδικάσει μέσα στη σκέψη της.

Εμείνανε έναντιόν της, γι'ατί είχε ταραξεί την τόσο ωραία, την τόσο υπέροχη γαλήνη της. «Αν η Μάρθα δεν είχε ανακατευθῇ σέ τίποτε, η Μάρθα θα άγνοούσε ακόμα το έγκλημα του δάσους. Θα εξακολουθούσε να έπωφελείται των μεταβολών, τις οποίες προκάλεσε και κανείς δεν θα μιλούσε γι' αυτό... Ο σύζυγός της πάλι δεν θα ήταν το φτωχό πλάσμα που το βασανίζουν τέτοιες τρομερές τύψεις, που δεν το άναγκάζει πειά και που είχε άρξισει να το περιφρονῇ λίγο γιά την αδυναμία του.

Η ώρα σήμαινε έφτά, όταν η Φανή ξαναγύρισε στον πύργο. Υπολόγισε ότι η άδρες που τη χώριζαν από τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα, θα περνούσαν πολύ άργα, με μόνη συντροφιά την ιδέα του έγκλήματος, το οποίο σκεφτόταν να κάνει από τη στιγμή που είχε αντικύσει αυτό κοντά το λαϊμό της Μάρθας, αυτό το λαϊμό, τον τόσο λεπτό.

Ναι, δεν θα είχε, παρά να σφίξη λίγο... Έθελπε κιόλας το λαϊμό ανάμεσα από τὰ δάχτυλά της, τὰ δάχτυλά της, που θα σφιγγόντουσαν με μία άγρια χαρά γύρω απ' αυτό το λαϊμό, που δεν ήξερε να σωπαίνει. Ένας υπηρέτης της άγγιγνε δι' τι ο κ. ντε Μαρνιέρ βρισκόταν στο σαλόνι. Είχε πάει μ' αυτό κίνητο, γιά να μάθῃ νεώτερα γιά την υγεία του συζύγου της.

—Τόσο το καλύτερο! είπε, Θά τον κρατήσω να σάμε μαζί κι' έτσι θα με βοηθήσει να περάσω μερικέες ώρες της βραδείας.

—Είδοποίησα τον κύριο ; είπῃσε κατόπιν δυνατά τον υπηρέτη.

(Ακολουθεί)

Ο Άντρέ κι' ο Ζάκ δεν σάλευαν καθόλου...

δπλου... Μά που ήταν το φάντασμα ;... Δεν υπήρχε πειά μέσ' στο μικρό αυτό δωμάτιο, του οποίου το βλέμμα του έκαιγε το γύρο...

«Αν το φάντασμα ήταν εκεί, θα το έθελπε αμέσως...

Όστόσο, πριν από μία στιγμή, το φάντασμα του Άντρέ βρισκόταν εκεί... Τό άκουσε να κινείται, το άκουσε να τον φωνάζη... Ποῦ πήγε ;... Τί έγινε ;... Αποῦ ποῦ έφυγε ;...

«Α, νά... Εκεί πέρα... το παράθυρο ήταν ανοιχτό... Το φάντασμα είχε άνοιξει το παράθυρο και είχε φύγει, πηδώντας απ' αυτό, αφήνοντας πίσω του έναν έλαφρό θόρυβο άλυσισάδας...

Ο Ζάκ άρμησε προς αυτό το παράθυρο γιά να το ξανακλείσει. Μά εκεί είδε την άλυσισιδία του παντζουριού που τη σάλευε ο άνεμος κι' άκουσε τον κρότο της.

Τότε έσκασε σ' ένα άκράτητο γέλιο, καταλαβαίνοντας σέ

σπίτι του συμβολαιογράφου σέ μία κατάστασι πνευματική πολύ επικίνδυνη γιά τη φτωχή Μάρθα.

Μία άλλη γυναίκα δεν θα συνερχόταν εύκολα από το χτύπημα που της κατάφερε η Μάρθα, μά η Φανή άνεκτησε γρήγορα τη διαύγεια της γιά ν' αντιμετωπίση τον τρομερό και άμεσο κίνδυνο.

Στο δρόμο, έκανε διάφορες σκέψεις σχετικώς με τη Μάρθα, πράγμα που της συνέβαινε συχνά, και κατέληγε σέ συμπεράσματα, πράγμα που δεν είχε τολμήσει ακόμα να τὸ κάνει...

Σκεφτόταν ότι η ικανότης της κ. Σαιν-Φιμέν να βλέπη όπτασίες, έπαιτοποίητο κάθε μέρα και πὸ πολύ και με μεγαλύτερη ακρίβεια.

Η Μάρθα έθελπε τὸ έγκλημα!

Στην άρχή, μόλις είχε διακρίνει την τόσο προσφιλή της όψη του δολοφονημένου... κατόπιν είχε δει έν' αυτοκίνητο... κα-

τόπιν ένα κιθώτιο... κι' έπειτα ένα πτώμα μέσ' στο κιθώτιο... Τέλος είχε δει τὸ έγκλημα... το ίδιο κατά τη στιγμή της πραγματοποίησώς του στο δάσος τοῦ Φρεναί, και τὸ δολοφόνο, τὸ Ζάκ!

«Ω! δλ' αυτά δεν ήταν πειά φαντασίες και συμπώσεις... Ήταν όπτασίες... κι' αυτές η όπτασίες θα βοηθούσαν αύριο να βρεθῇ τὸ πτώμα στο μέρος που ήταν κρυμμένο...

Κι' η Φανή συμπέρανε ότι η Μάρθα δεν έπρεπε πειά να δῇ όπτασίες!

Αυτό μάλιστα τὸ είπε δυνατά, σαν μία όριστική άπόφαισι, καθώς ξαναγύριζε στον πύργο.

Κι' έπρόσθεσε αμέσως : «Δεν θα ξαναϊδῇ πειά Μπορεί σήμερα τὰ φαντάσματά της να την προστάζουν να σωπάσει... Άυριο όμως θα την διατάζουν να μιλήσει!... Δεν θα τὰ ξαναϊδῇ!

Τά λόγια αυτά τὰ είπε η Φανή, χωρίς να λυπηθῇ καθόλου τη φτωχή Μάρθα, που την είχε καταδικάσει μέσα στη σκέψη της.

Εμείνανε έναντιόν της, γι'ατί είχε ταραξεί την τόσο ωραία, την τόσο υπέροχη γαλήνη της. «Αν η Μάρθα δεν είχε ανακατευθῇ σέ τίποτε, η Μάρθα θα άγνοούσε ακόμα το έγκλημα του δάσους. Θα εξακολουθούσε να έπωφελείται των μεταβολών, τις οποίες προκάλεσε και κανείς δεν θα μιλούσε γι' αυτό... Ο σύζυγός της πάλι δεν θα ήταν το φτωχό πλάσμα που το βασανίζουν τέτοιες τρομερές τύψεις, που δεν το άναγκάζει πειά και που είχε άρξισει να το περιφρονῇ λίγο γιά την αδυναμία του.

Η ώρα σήμαινε έφτά, όταν η Φανή ξαναγύρισε στον πύργο. Υπολόγισε ότι η άδρες που τη χώριζαν από τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα, θα περνούσαν πολύ άργα, με μόνη συντροφιά την ιδέα του έγκλήματος, το οποίο σκεφτόταν να κάνει από τη στιγμή που είχε αντικύσει αυτό κοντά το λαϊμό της Μάρθας, αυτό το λαϊμό, τον τόσο λεπτό.

Ναι, δεν θα είχε, παρά να σφίξη λίγο... Έθελπε κιόλας το λαϊμό ανάμεσα από τὰ δάχτυλά της, τὰ δάχτυλά της, που θα σφιγγόντουσαν με μία άγρια χαρά γύρω απ' αυτό το λαϊμό, που δεν ήξερε να σωπαίνει. Ένας υπηρέτης της άγγιγνε δι' τι ο κ. ντε Μαρνιέρ βρισκόταν στο σαλόνι. Είχε πάει μ' αυτό κίνητο, γιά να μάθῃ νεώτερα γιά την υγεία του συζύγου της.

—Τόσο το καλύτερο! είπε, Θά τον κρατήσω να σάμε μαζί κι' έτσι θα με βοηθήσει να περάσω μερικέες ώρες της βραδείας.

—Είδοποίησα τον κύριο ; είπῃσε κατόπιν δυνατά τον υπηρέτη.

(Ακολουθεί)

Η ώρα σήμαινε έφτά, όταν η Φανή ξαναγύρισε στον πύργο. Υπολόγισε ότι η άδρες που τη χώριζαν από τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα, θα περνούσαν πολύ άργα, με μόνη συντροφιά την ιδέα του έγκλήματος, το οποίο σκεφτόταν να κάνει από τη στιγμή που είχε αντικύσει αυτό κοντά το λαϊμό της Μάρθας, αυτό το λαϊμό, τον τόσο λεπτό.

Ναι, δεν θα είχε, παρά να σφίξη λίγο... Έθελπε κιόλας το λαϊμό ανάμεσα από τὰ δάχτυλά της, τὰ δάχτυλά της, που θα σφιγγόντουσαν με μία άγρια χαρά γύρω απ' αυτό το λαϊμό, που δεν ήξερε να σωπαίνει. Ένας υπηρέτης της άγγιγνε δι' τι ο κ. ντε Μαρνιέρ βρισκόταν στο σαλόνι. Είχε πάει μ' αυτό κίνητο, γιά να μάθῃ νεώτερα γιά την υγεία του συζύγου της.

—Τόσο το καλύτερο! είπε, Θά τον κρατήσω να σάμε μαζί κι' έτσι θα με βοηθήσει να περάσω μερικέες ώρες της βραδείας.

—Είδοποίησα τον κύριο ; είπῃσε κατόπιν δυνατά τον υπηρέτη.

(Ακολουθεί)

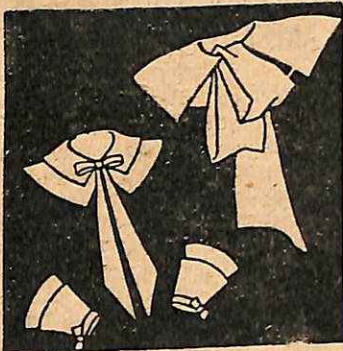
Η ώρα σήμαινε έφτά, όταν η Φανή ξαναγύρισε στον πύργο. Υπολόγισε ότι η άδρες που τη χώριζαν από τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα, θα περνούσαν πολύ άργα, με μόνη συντροφιά την ιδέα του έγκλήματος, το οποίο σκεφτόταν να κάνει από τη στιγμή που είχε αντικύσει αυτό κοντά το λαϊμό της Μάρθας, αυτό το λαϊμό, τον τόσο λεπτό.

Ναι, δεν θα είχε, παρά να σφίξη λίγο... Έθελπε κιόλας το λαϊμό ανάμεσα από τὰ δάχτυλά της, τὰ δάχτυλά της, που θα σφιγγόντουσαν με μία άγρια χαρά γύρω απ' αυτό το λαϊμό, που δεν ήξερε να σωπαίνει. Ένας υπηρέτης της άγγιγνε δι' τι ο κ. ντε Μαρνιέρ βρισκόταν στο σαλόνι. Είχε πάει μ' αυτό κίνητο, γιά να μάθῃ νεώτερα γιά την υγεία του συζύγου της.

—Τόσο το καλύτερο! είπε, Θά τον κρατήσω να σάμε μαζί κι' έτσι θα με βοηθήσει να περάσω μερικέες ώρες της βραδείας.

—Είδοποίησα τον κύριο ; είπῃσε κατόπιν δυνατά τον υπηρέτη.

(Ακολουθεί)

Δύο ωραιότατα γακαδάκια για τα καλοκαιρινά σας φορέματα. Γίνονται από οργαντί, πικέ, λινό ή σατέν, αναλόγως του φορέματος.

Η ΜΟΔΑ

ΠΙΝ από το καλοκαιρινό της φόρεμα, κάθε πρακτική κυρία, θα ράψει το ανοιξιάτικο παλτό της. Με ένα μάλλινο φορεμάκι, έστω και αν το έχει ράψει τον χειμώνα ή το περασμένο φθινόπωρο, μπορεί να περάσει κανείς την μεταβατική αυτή εποχή ως δτου να πιάσουν η μεγάλες ζέστες.

Χωρίς όμως ένα καινούριο ανοιξιάτικο παλτό δεν θα είναι ντυμένη για κάθε περίπτωση και δεν θα έχει την κομική εμφάνιση που τώρα την άνοιξη κάνει μεγαλύτερη εντύπωση από κάθε άλλη εποχή.

Τα ανοιξιάτικα παλτά, όπως μας τα παρουσιάζει η φρενίτη μόδα, γίνονται από πολύ μαλακά και άφρατα ύφασματα σε σχέδια πολύ απλά και βολικά. Ως γαρνιτούρες, συνεισδίδουν γαζιά ή πασάνα, μικρές και ραμμένες επάνω στο παλτό ή και απλώς κομψομένες, ώστε να μπορεί κανείς να τις βγάλει ύποτε θέλει.

Τα ρεβέρ ή εινε πολύ φαρδιά ή δεν υπάρχουν καθόλου. Τα πολύ φαρδιά ρεβέρ συνοδεύονται και από τον ανάλογον φαρδόν και πλούσιον άνδρικό γιακά. Αντιθέτως στα παλτά που δεν γυρίζουν τα ρεβέρ ο γιακάς εινε στενός και ήρθος σαν τα κινέζικα κινονό.

Σ' αυτό το είδος συνηθίζονται περισσότερο τα παλτά τριού - κότ, τα οποία κνθονται ίσα και φαρδιά, ως επί το πλείστον με μανίκια κινονό. Τα παλτά αυτά δεν έχουν ούτε κομψιά, ούτε ζώνη και φοριούνται ανοικτά, ώστε να φαίνεται από μέσα το φόρεμα.

Για τις κυρίες που θέλουν να εινε πολύ κομψές και διαθέτουν τα μέσα, το παλτό τους θα φαίνεται ωραιότερο, αν φοραριστή με το ύφασμα του φορέματος. Έπίσης δέ, αν το φόρεμά τους εινε επιρμιέ, το παλτό φοράρεται με φόδρα μονόχρωμη στον τόνο του φόντου ή στον τόνο των σχεδίων του ύφασματος, αν ειννοείται εινε κι' αυτά μονόχρωμα.

Πάντως, πρακτικότερο εινε να φοράρετε το παλτό σας με φόδρα ιδίου χρώματος ή και να μην το φοράρετε καθόλου, όταν το ύφασμα εινε ώοιο και από την άποψη.

Για το κατακαλόκαιρο βλέπει κανείς και παλτά χωρίς καθόλου μανίκια, όπως επίσης και μικρές και με ανοίγματα μπροστά για να περνούν τα χέρια ή μικρές και που μπροστά μοιάζουν σαν ζακετάκια, δηλ. σταυρώνουν η κομπώνουν στο στήθος και έχουν μια ζώνη στη μέ-

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τα καλλυντικά, η μέδα, το σπiti, η κουζίνα, κλπ.]

ση για να εφαρμόζουν στο σώμα.

Πάρα πολύ θα φορεθούν το καλοκαίρι τα μικρά μεταξωτά ή βαμβακερά ζακετάκια, τα οποία θα συνοδεύουν τα διάφορα φορέματα και θα εινε ή από το ίδιο ύφασμα ή από άλλο ταιριαστό στο χρώμα, αλλά έντελως ίδιοι στην ποιότητα.

Π. Χ. μ' ένα από φόρεμα κνέαινο κρεπ - ντε - σιν με μαύρες βούλες ή καρρά, θα φορέσετε ένα ζακετάκι ή μια κάπ από κρεπ - ντε - σιν μαύρο με κόκκινες βούλες ή καρρά, ή έστω και μονόχρωμο μαύρο ή κνέαινο.

Τα ζακετάκια αυτά εινε ή έντελως κοντά σαν μπολερό και τότε φοριούνται ανοικτά, ή φράνουν ως τους γοφούς σχηματίζοντας μπασκά και τότε κλείνουν μπροστά, αφήνοντας έξω τη γαρνιτούρα ή τον γιακά του φορέματος.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ ΠΩΣ ΝΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΘΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Η περιποίηση και η καθαριότητα των μαλλιών συντελούν πολύ στην καλλονή τους. Εινε όμως έσφορμένη η ιδέα πως μόνο με το τακτικό λούσιμο των μαλλιών και το άδύνη τακτικότερο άντουλάρισμα τους, μπορεί κανείς να έχει ωραίο κεφάλι. Τα μαλλιά θέλουν ιδίως ν' αερίζονται όσο το δυνατόν περισσότερο, να δουραίζονται τακτικά πρωί και βράδυ, να τρίβονται στις ρίζες τους με λίγο ρετινόλαδο μέσα στο οποίο έχουν εχτε οίξες και λίγο ρούμι και να λούζονται κάθε δυό ή τρείς βδομάδες, αναλόγως με την λιπα-

ρότητά τους ή δχι.

Όσες έχουν μακρνα μαλλιά, δεν χρειάζονται τόσο τακτικά λούσιμο, γιατί τα μαλλιά τους άρρουν να λερώνουν περισσότερο από τα κοντά. Και τα κομμένα μαλλιά όμως, αν τα δουραίζετε τακτικά, αν τα τρίβετε κάθε μέρα, δεν έχετε ανάγκη να τα λούσετε τόσο συχνά.

Όταν λούζεσθε, δεν πρέπει να τρίβετε τα μαλλιά σας αν' ευθείας με το σαπούνι, αλλά να μεταχειρίζεσθε ένα σαμπουνάν. Καταλληλότερα για σαμπουνάν εινε το τσουνέν ή «hois de Panama». Το ετοιμάζετε βάζοντας το από βραδύς να μουσκέψη μέσα σε νερό σε δύο 50 δράμα τσουνέν σ' έναυτό δράμα νερό. Την άλλη μέρα το βράζετε και σαπουνίζετε τα μαλλιά σας με το νερό αυτό ένδοσφ εινε ακόμη χλιαρό.

Για όσες έχουν πυριδιά, θα συστήσω μια συνταγή άμερικανική που για ένα ώοισμένο διάστημα θα σας απαλλάξη έντελως από την ενοχλητικότητα αυτήν πάθησι. Πριν λουήτε τρίβετε καλά τις ρίζες των μαλλιών σας μ' ένα φλυτζανάκι τσ καφέ λάδι του φαγητού. Αφού τρίψετε έτσι όλο το κεφάλι σας το τυλίγετε κατόπιν με μια πετσέτα και το αφήνετε μια - δυό ώρες. Κατόπιν λούζεσθε με άφθονη σαπούνάδα και ξεπλένεσθε καλά, ώστε να φύγη έντελως το λάδι. Στο κεφάλι σας δεν θα έχει μείνει ίχνος πυριδιάς.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ ΕΝΑ ΠΡΟΧΕΙΡΟ ΓΛΥΚΙΣΜΑ

Πολλές φορές μας έχουν πει ότι πρόδοποι ξένου και θέλουμε να συμπληρώσουμε το άπλό μας γεύμα με ένα γλυκίσμα γρήγορο, απλό και φτηνό. Ένα γλυκίσμα αυτού του είδους εινε και το εξής:

Για 6-7 πρόσωπα παίρνουμε 6 αυγά, 100 δράμα γάλα και δύο κουταλιές άλευρι. Κτυπάτε το άλευρι με τ' αυγά και λίγο άλάτι μέσα σε μια κατσαρόλα και ύστερα προσ-

θέτετε σιγά - σιγά το γάλα χλιαρό. Με την άραή αυτή κρέμα ετοιμάζετε 5-6 όμελέττες βάζοντας το βούτυρο να κνίση στο τηγανί και χύνοντας σιγά - σιγά την κρέμα από την κατσαρόλα ως δτου να γεμίση το βάθος του τηγανιού. Βάζετε τις όμελέττες την μια επάνω στην άλλη σε μια στρουγγυλή πιπέτα και τις πασπαλίζετε με ζάχαρι. Ανάμεσα σε κάθε όμελέττα βάζετε μια στρώση άπ' όποιο γλυκό του βάζου έχετε πρόχειρο σπίτι σας: Βύσσινο γλυκό, μαρμελάττα, γεραντζάκια κνέαινα ψηλά κτλ. Απ' επάνω περιχύνετε το γλυκίσμα μ' ένα άραίο σιρόπι.

Με τον ίδιο τρόπο μπορείτε να ετοιμάσετε κι' ένα ωραίο πρώτο πιάτο, βάζοντας αντί για γλυκό ως γέμισι ανάμεσα στις όμελέττες φιλοκομμένο κρέας, ή δτι ρέστα από φαγητό σας έχουν περισέψει.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Σε πολλά σύγχρονα νοικοκυριά έχουν καταργηθεί τα τραπέζομάνηλα! Τα πάτα, τα πηρούνια, τα ποτήρια τοποθετούνται άπ' ευθείας επάνω στην λεία επιφάνεια του τραπεζιού και σε πολλές περιπτώσεις θεωρείται έντελως περιττή ως και η πετσέτα άκόμη για να αφαιρείται κανείς το στόμα του. Φυσικά, η νέα αυτή μέθοδος έχει τους έπικινούς της και τους ύποπτες περιστάσεις της. Οι πρώτοι διατείνονται ότι χωρίς τραπέζομάνηλο ποτέ δεν μπορεί να φανή καλοστρωμένο ένα τραπέζι, δτι καταστρέφεται το έξο του τραπεζιού από τα κρασιά και τις σάλτσες κι' ότι το τραπέζι δίχως τραπέζομάνηλο φαίνεται φτωχικό και πρόστιχο.

Αντιθέτως, οι ύποστηρικτές της νέας μεθόδου διατείνονται ότι εινε πολύ πιο εύχρηστο να τρώη κανείς το φαγητό του επάνω σ' ένα καθαρό λουστρωμένο τραπέζι παρά επάνω σ' ένα τραπέζομάνηλο που έχει κνιάλα χρησιμοποιηθεί πέντε - έξη φορές και ότι το τραπέζομάνηλο δεν έχει άλλον σκοπό παρά να κόβη την όρεξη κάθε καλεσμένου, αν τύχη και κατά λάθος χύση λίγο σάλτσα επάνω του.

Όστόσο και οι δύο μέθοδοι έχουν τα καλά τους. Ένα ωραίο τραπέζομάνηλο από καθαρό λινό με πλούσιο κέντημα και λεπτες νταντέλλες, δεν χάνει ποτέ την άξια του και θα δινή πάντοτε μεγάλο λούσο στο τραπέζι, παρ' όσα κι' αν λέγονται.

Αντιθέτως, για γεύματα που δνδονται σε μικρότερον κύκλο εινε πολύ πρακτικότερο ένα μικρό μπιλέθ στη μέση του τραπεζιού, καθώς κι' ένα πετσέτα κάτω από κάθε πιάτο.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΤΑΓΚΟ

Εξεδόθη και πωλείται εις τον μουσικόν οίκον Μιχ. Κ. Κωνσταντινίδου (όδός Γλάδστανος 4 Β), το ταγκό «Δέν σε πιστεύω δχι κι' αν λές...», των κ. φ. Αστέρη (Κ. Καραχάλου) και Δημ. Μέρτικα, που έγινε το άνηθιν άγαπημένο τραγούδι της εποχής και τραγουδιέται κάθε βράδυ στα διάφορα κομικά κέντρα.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

H. G. HAYES

ΝΕΜΕΣΙΣ!

χιστον από τα τόσα αγαθά, που άπολάμβανε εκείνος. Νατάτα, όμορφιά, ύγεια, πλούτη και άγάπη, όλα τα είχε ο φίλος τους, ο προνομιούχος και τυχερός άνδρας...

Εκείνο το απόγευμα, μέσα στις πλούσιες αίθουσες του σπατιού τους, ο Σέρ Χένρυ Οδέντγουορθ και η λαίδη Μαίρη δεχόντουσαν τους φίλους τους. Γύρω στον μπουφέ οι καλεσμένοι συζητούσαν και γελούσαν, ενώ οι ύπηρέτες σεβόριζαν άναγκαστικά. Η λαίδη Μαίρη, με τον παιδικό της φίλο, τον Τζάκ Κιάσλν, πήγαν και κάθισαν στη σέρα κι' άρχισαν να κουβεντιάζουν.

—Μαίρη, εινε ο Τζάκ ξαφνικά, γιατί παντρεύθηκε τον Χένρυ, ενώ ήξερες πολύ καλά πόσο σ' αγαπούσα;

—Ω! Τζάκ, φτάνει πια! Πάλη την ίδια ιστορία θα μου άρχισες; Είμαι τόσον ευτυχής με τον Χένρυ και τον άγαπό τόσο πολύ... Όστόσο, τελευταία, δεν ξέρω γιατί ο Χένρυ μου φαίνεται σαν σκεπτικός. Δεν μπορώ να καταλάβω τι έχει. Τι τον βασανίζει; Ένώ θα έπρεπε να εινε άκόμη πιο χαρούμενος, αφού σε λίγο θ' άποκτήσουμε παιδί. Καμιά φορά, Τζάκ, φοβάμαι... κι' εγώ δεν ξέρω τι...

—Όταν εινε κανείς πάρα πολύ

ευτυχής, πρέπει πάντα να φοβάται! εινε ο Τζάκ φιλοσοφικά. Έλα, Μαίρη, πάμε να κάνουμε ένα γέρο στην ταράτσα.

Η νεαρή γυναίκα σηκώθηκε, αλλά από άπροσεξία, με μια κίνηση του χεριού της, έριξε ένα μικρό κομψό κιβώτιο από παλιά πορσελάνη, που βρισκόταν δίπλα της, άπάνω σ' ένα τραπέζι. Καθώς έπεσε, το κουτί έσπασε και από μέσα σωριάστηκαν μερικά κιτρινωμένα γράμματα. Η λαίδη Μαίρη πήρε ένα, το άνοιξε και διάβασε:

«Αγαπημένε μου Πάω, δεν εινε ούτε μια ώρα που έφυγες από κοντά μου, και μου φαίνεται πως πέρασε ένας αιώνας. Έλα πάλι γρήγορα, γιατί σ' αγαπώ. Η Λίνα σου»

—Ω! φώναξε η Μαίρη. Εύτυχώς που δεν πρόκειται για τον Χένρυ... Πώς τρώμαξα! Γιατί, έξοις, Τζάκ... ξηλέω...

Σάν έφυγαν οι καλεσμένοι τους κι' η Μαίρη βράθηκε μόνη της με

τον άνδρα της, τον ρώτησε με περιέργεια ποιά ήταν αυτή η Λίνα. Ο Σέρ Χένρυ χλώμιασε τρομερά και ρώτησε την γυναίκα του γιατί του άνέφερε αυτό το όνομα. Τότε η λαίδη Μαίρη του διηγήθηκε πως είχε βοηθ τα γράμματα.

Ο Σέρ Χένρυ, για να δικαιολογήση την ταραχή του, εινε πως τα γράμματα αυτά άνηκαν σε κάποιο φίλο του, ο όποιος τον είχε παρακαλέσει να του τα φυλάξη.

—Με τάρωσε η έρώτησίς σου, αγαπημένη μου, της εινε, γιατί ο φίλος μου αυτός πέθανε και τον άγαπούσα πολύ. Ίσως καμιά μέρα να σου διηγήθω την ιστορία του.

Και αφού εινε αυτά τα λόγια, ο Σέρ Χένρυ βγήκε από το δωμάτιο και πήγε στο γραφείο του. Η Μαίρη άνέθηκε στο δωμάτιό της κι' έτοιμαζόταν να πλαγιάση στο κρεβάτι της, όταν ένα δυνατό κονούδι νόημα άντήχησε στην έξοπορτα....

Ήταν ένας πόλιμαν. Εινε πως κάποιο δυστύχημα είχε συμβεί μπροστά στο σπίτι, πως ένα αυτοκίνητο είχε τραυματίσει κάποια γυναίκα και ζητούσε την άδεια να την μεταφέρουν μέσα στο σπίτι, ως δτου να φτάσει το φορείο, με το όποιο θα την μετέφεραν στο νοσοκομείο. Η κυρία Τσάτγουορθ, η μητέρα της Μαίρης, η όποια δεν είχε άνεδο άκόμη στο δωμάτιό της, άνέλαβε με προθυμία να δεχθή την δυστυχισμένη αυτή γυναίκα και ο πόλιμαν πήγε να τηλεφωνήσει στο Τμήμα του.

Με προσοχή μετέφεραν την άγνωστη και την έάλωσαν άπάνω σ' ένα ντιάνι. Η μητέρα της Μαίρης την κνίταξε με περιέργεια, σαν να προσπαθούσε να την θυμηθεί. Αναρωτιόταν που είχε συναντήσει αυτή τη γυναίκα... Το πρόσωπό της της ήταν γνωστό. Έξαφνα, η τραυματισμένη άνοιξε τα μάτια της. Αλλά όταν άντεφρεσε το βλέμμα της κ. Τσάτγουορθ, έδγαλε μια φωνή, και με σύντομες φράσεις άρχισε να λήη γρήγορα και νευρικά:

—Θέέ μου! Σεις εινε; Ναι, σας αναγνωρίζω... Πώς ποιά... Συγχαράτε με, κυρία... Ο Θεός, βλέπετε, με τιώρησε σκληρά... Θα πεθάνω! Το αισθάνομαι! Ποιά τόσο πολύ! "Ω! πως τιωρήθηκε, για την κόρη που έκανα! Όταν έφυγε ο άνδρας της κ. Λίνας, εγώ πήρα τα χονιάτα που της εινε άφθονο. Ναι, κυρία, ενώ τα έλειπα! Θέέ μου!... Πόσον ύποφέρω!... Πεντακόσιες λίρες ήταν μια περιουσία για μένα... Κατόπιν τράπηκα! Ήθελα να τα έπιστρέψω, αλλά όταν πέθανε η κ. Λίνα και πήρατε σεις το παιδί, σκέφτηκα πως δεν θ' άδικούσα κανέναν και τα κράτησα...

—Θέέ Μεγαλόδυνάμει... φώναξε εκείνη τη στιγμή ο Σέρ Χένρυ, ο όποιος είχε μη άσφαλιστήριο μέσα στο δωμάτιο. Μητέρα! τι λέει αυτή η γυναίκα... Αλλά, Θεέ μου!... Ναι! την αναγνωρίζω, εινε η... νοσοκόμος!

Συντετριμμένη η κ. Τσάτγουορθ, σπριάσθηκε με μια πολυθρόνα κι' έκρινε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της. Αλλά ο Σέρ Χένρυ, έξαλλος, της άρραξε τα χέρια και με πνιγμένη φωνή τραύισε:

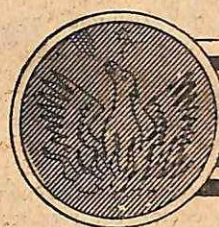
—Μητέρα, έξηγήσου!... Για ποιά Λίνα μιλάει αυτή η γυναίκα και για ποιά παιδί;... Μήπως, λοιπόν, γιατί θα τρελλαθώ!...

—Συγχώρησε με, Χένρυ... του ε-

—Ζαλίζομαι, αγαπημένε μου! Δεν βλέπω!...

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

—Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ.

«Ελπίζουμε κι' ευχόμαστε να θρεθθ' τρόπος, ώστε να πραγματοποιηθ' συντόμως το ωραίο σχέδιο μιας «Διαρκούς Έκθεσης Ελληνικών Προϊόντων» στην Αλεξάνδρεια.

Η σπουδαιότητα της Έκθεσης αυτής είναι εξαιρετική. Γιατί το εμπόριό μας θα ωφεληθ' τεραστίως και τα προϊόντα μας θα εκτιμηθ' όσο αξίζουν και αξίζουν πραγματικώς περισσότερο από πολλών άλλων χωρών.

—Η ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΣΤΑΦΥΛΩΝ.

Εισήλθαμεν αίσίως στο θέρος. Μετά μερικούς ακόμη μήνες θα ώριμάσουν και τα σταφύλια και θ' άρχισ' η εξαγωγή τους στο εξωτερικό. Πρόκειται για τα σταφύλια τα χρησιμοποιούμενα προς θράσιν, για τα γεύματα δηλαδή. Πρέπει λοιπόν να ληφθ' από τώρα φροντίς για την μεταφορά τους στις διάφορες Εγγύς και μακρινές χώρες. Τα παιδιά των φρονιμών, πριν πεινάσουν μαγειρεύουν, λέγει η σοφή λαϊκή παροιμία. «Ας κανονισ-»

πε τότε η κ. Τσάνγουορθ. «Αλλά, Θεέ μου! Δεν έκανα κανένα έγκλημα, αν σου έγραφα την αλήθεια. Η Μαίρη δεν είναι πραγματικό παιδί μου! Την έχω υιοθετήσει... Δεν σου είπα τίποτε, γιατί δεν ήθελα να το μάθ' ποτέ! Η Ήθελ να με νομίζ' πραγματική μητέρα της! Πάνε δέκα έτη από τότε... Είχα πάει εκείνη την εποχή να περάσω ένα μήνα στο Γουέντγουορντ, στο Κουμπέρλαντ. Έχε έμια μιά μέρα πώς μια δυστυχισμένη νέα, που λεγόταν Λίνα, είχε πεθάνει. Ο άνδρας της την είχε εγκαταλείψει και το υωρό, ένα κοριτσάκι ενός μόλις μην-»

—Σόπα! Φύγε από μπροστά μου, καταραμένη γυναίκα! φώναξε ο Σέρ Χένρι, σαν τρελλός. Δεν φαντάζεσαι τί έκανες!...

Κατά τα έτη 1933-34 ο Χένρι, γλωβός, αλλά φαινομενικώς ήρεμος, ξαναγύρισε στο σπίτι του. Η Μαίρη, τρομερά ανήσυχη, τον περίμενε. Μόλις τον είδε, ούρλιαξε στην αγαλιά του. Έκείνος την έσφιξε πάνω στο στήθος του και χαϊδεύοντας απαλά τα μαλλιά της, είπε:

—Συγνώσε με, αγαπημένη μου μικρούλα, για τη θλιβερή σκη-»

—Ο Σέρ Χένρι πήρε δυο ποτήρια, τα γέμισε κρασί και χωρίς να το αντιληφθ' η γυναίκα του, με σταθερό χέρι, έριξε μέσα σε κάθε πο-»

—Ας τσινγκολόσουμε, Μαίρη, και άς πούμε στην αγάπη μας. «Ως την τελευταία μου πνοή θα σ' αγαπάω!...»

—Αλλά μόλις είπε το κρασί, η Μαίρη άνοιξε το κεφάλι της πάνω στο στήθος του και χαϊδεύοντας απαλά τα μαλλιά της, είπε:

—Κοιμήσου, γλυκειά μου αγάπη!...»

Καί σηκώνοντας την Μαίρη στην αγαλιά του, την έπαιζε απαλά ε-»

—Κοιμήσου, γλυκειά μου Μαίρη... Δεν θα ξεπνήσεις ποτέ πειά... Ούτε κι' εγώ... Άντιο, πολυαγαπημένη μου... γυναίκα μου και... κόρη μου... Σ' αγαπάω μέχρι θανάτου... Η Λί-»

Κι' ο Σέρ Χένρι Ουέντγουορθ σο-»

σθη λοιπόν από τώρα το ζήτημα αυτό της μεταφοράς των Έλ-»

—Όταν μιλούμε περί μεταφοράς των σταφυλών, έχουμε υπ' ό-»

—Ας κανονισθ' λοιπόν το ζήτημα αυτό έγκαιρως. «Ας τα-»

—ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΠΝΑ.

Αί ποσότητες των εξαγομένων εις διαφόρους χώρας Έλλη-»

Πίναξ εξαγωγής καπνού εξ Έλλάδος κατά τόν παρελθόντα»

Χώρα αποστολής	Χγρ.
Άγγλία	19.906
Άδεν	26.310
Αίγυπτος	58.647
Αμερική (Η. Π.)	1.037.280
Αλγέριον	1.203
Αυστρία	4.576
Βέλγιον	152.698
Γαλλία	28.176
Γερμανία	1.981.499
Δανία	934
Δωδεκάνησα	9.108
Ελβετία	3.428
Ερυθραία	1.431
Ιαπωνία	2.558
Ιταλία	274.620
Κύπρος	7.596
Μάλτα	1.173
Ολλανδία	9.402
Ουγγαρία	2.921
Σουηδία	264.433
Τερνέστη	7.894

Σύνολον κιλά 3.895.793

άξιας εν δλω δρ. 240.845.828.

Κατά τόν αντίστοιχον μήνα του παρελθόντος έτους 1933 εξέ-»

—Η τιμή αυτή που γίνεται στα Έλληνικά καπνά πρέπει να μάς»

—Οδός Καραγεώργη Σερβίας 8

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

11—1 και 5—7 εφίσταται η Ιατρός ΧΡΥ-»

—Οδός Καραγεώργη Σερβίας 8

Σατυριική Σελίδα

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

—Ω, ήλιε, που σ' έλεγε Άττιζό,»

—Αίγες ήμερες τώρα μαυρισμένοι»

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

Διακριτικός:

—Η κυρία. —Πώς τολμήσε και»

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΦΟΒΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΣ

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

—Απ' τον «Φανό» της Σύρου:

ΤΑΠΗΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ

ΥΠΟ ΤΗΣ Α. Ε. ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ
ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ - ΠΛΥΣΙΣ - ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΨΥΧΡΟΘΑΛΑΜΩΝ

Διὰ τὴν παραλαβὴν, καθαρισμὸν, συντήρησιν καὶ ἐπιστροφὴν τῶν ταπήτων αἱ κάτωθι τιμαί:

Ἀπὸ 1-5 τετραγ. μέτρων δραχμαὶ 25 κατὰ τεμάχιον
Ἀπὸ 5-10 τετραγ. μέτρων δραχμαὶ 50 κατὰ τεμάχιον
Ἀπὸ 10-20 τετραγ. μέτρων δραχμαὶ 5 κατὰ τετραγ. μέτρον
Ἀπὸ τῶν 20 τετραγ. μέτρων δραχμαὶ 7 κατὰ τετραγ. μέτρον
Ἐπὶ πλεον 5 τοῖς χιλίοις ὡς ἀσφάλιστρα ἐπὶ τῆς δηλουμένης ἀξίας ἐκάστου τάπητος.
Αἱ ὡς ἂν τιμαὶ ἐννοοῦνται δι' ἐλέγκληρον τὴν θερινὴν περίοδον.
Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀπευθυνθετε εἰς τὰ ἐργαστάσια τῆς Α. Ε.
«ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ», Πατησίων 307, τηλέφωνον 80-191.

«ΔΙΤΣ»

Καπέλλα

Ψάθες

Λέξεις

Γαρνιτούρες

Ἡ πλουσιω-
τέρα καὶ ὡ-
ραιότερα συλ-
λογή.

ΑΦΩΝ Σ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8. (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας).— Τηλέφ. 21590

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ - ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 18, ΑΘΗΝΑΙ

ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ — ΠΟΡΤ-ΜΠΙΓΕ — ΠΟΡΤ-ΦΕ-ΙΓ
ΖΩΝΑΙ — ΝΙΣΕΣΕΡ — ΒΑΛΙΤΣΑΙ
ΕΙΣ ΜΟΔΕΡΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΗΛΑΤΤΩΜΕΝΑΣ

Ο ΟΙΚΟΣ

“ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ”

Εἰδοποιεῖ ὅτι ἀπὸ τῆς Ἀπριλίου λειτουργεῖ ΣΧΟ-
ΛΗ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ μετὰ τὸ τελε-
ταῖο Παρισινὸ σύστημα.
Ὁδὸς Φωκίωνος 8.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΕΤΟΙΜΑ
ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ
ΠΡΩΤΗΝΑ (EMPRIME)

Δραχ. 300 καὶ ἄνω.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Κρέπ - ντέ - σιν ἀπὸ 600
καὶ ἄνω.

Κρέπ - ζωρζέτ ἀπὸ 650
καὶ ἄνω.

Κρέπ - ΜΑΡΟΚΕΝ ἀπὸ
950 καὶ ἄνω.

Κρέπ - ΡΟΝΤΙΕ ἀπὸ
1.100 καὶ ἄνω.

Κρέπ - ΡΟΥΜΠΑ ἀπὸ
1.050 καὶ ἄνω.

ΚΑΠΕΛΛΑ 125 ΚΑΙ ἈΝΩ

Δεχόμεθα ὑφάσματα πρὸς
ραφὴν, μετὰ ΦΑΣΟΝ, 300 καὶ
ἄνω. Παραδίδομεν τὰς πα-
ραγγελίας μας, ἐν ἀνάγκῃ,
καὶ ἐντὸς 24 ὥρου.

ΚΑΛΤΣΑ (ΜΕΤΑΞΩΤΗ)

μεγάλῃς ἀντοχῇς 105

ΕΤΟΙΜΑ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ

ΑΡΩΜΑΤΑ ΜΠΙΖΟΥ

ΠΑΜΦΘΗΝΑ

ΦΕΜΙΝΑ

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 28 Α΄.

Προσοχή : 1ον πάτωμα.

Γ. Ν. Μουμουτζής

Γατρός Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαετασίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
Ἱδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηνῆτου
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται :
Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1
Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 5-7 π.μ.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογιοποιὸς — Χρυσόχοος
56 — ΑΘΗΝΑΣ — 56

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ & ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ

ὡς καὶ δακτυλιδίων

ΑΝΤΙΚΙΤΕ

Ἐπισκευὴ ὠρολογίων

ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ

ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΑΡ. 12

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” - “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ” ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΛΑΧΕΙΟ ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” — “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ” ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ
— ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οἱ συμμετέχοντες εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ” — “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, καθ’ ὃν τρόπον ὑπεδείχσαμεν εἰς προηγούμενα φύλλα, θὰ κερδίσουν τὰ ἐξῆς μεγάλα καὶ πλούσια ΔΩΡΑ :

“Ο Α” ἀριθμὸς 84 κερδίσει 1 αὐτοκίνητον Studebaker 5 θέσεων, κλειστό, ἀξίας.... Δρχ. 150.000.—	ἀξίας	1.500.—
“Ο Β” 1 εἰκόνικο στή θέσι «Κουπόνια» ἔπισθεν τῶν «Ἡλυσίων», ἰδιοκτησία τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου πύλων 464, ἀξίας	»	50.000.—
“Ο Γ” 1 ραδιόφωνο, μετὰ πλήρη ἐγκατάστα- σιν, ἀξίας	»	15.000.—
“Ο Δ” 1 τάπητα πολυτελείας, ἀξίας	»	8.000.—
“Ο Ε” 1 γραμμόφωνο, ἀξίας	»	4.000.—
“Ο Σ” 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας	»	2.500.—
“Ο Ζ” 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας	»	2.500.—
“Ο Η” 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, ἀξίας	»	2.500.—
“Ο Θ” 1 ἀδιάδροχο ἀνδρικό, ἀξίας	»	1.500.—
“Ο Ι” 1 ἀδιάδροχο γυναικείο, ἀξίας	»	1.500.—
“Ο ΙΑ” ὕψασμα ἀνδρικό, ἀξίας	»	1.500.—
“Ο ΙΒ” ὕψασμα γυναικείο ἀξίας	»	1.500.—
“Ο ΙΓ” ὕψασμα μεταξωτό, ἀξίας	»	1.500.—
“Ο ΙΔ” ὕψασμα μεταξωτό, ἀξίας	»	1.500.—
“Ο ΙΕ” 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου,	»	1.500.—

ἀξίας	1.500.—
“Ο ΙΣ” 1 γυναικείο καπέλλο, ἀξίας	1.000.—
“Ο ΙΖ” 1 γυναικείο καπέλλο, ἀξίας	1.000.—
“Ο ΙΗ” 1 γυναικείο κορσέ, ἀξίας	500.—
“Ο ΙΘ” 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	500.—
“Ο Κ” 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	500.—
“Ο ΚΑ” 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	500.—
“Ο ΚΒ” 1 ὀμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας	500.—
“Ο ΚΓ” 1 ὀμπρέλλα γυναικεία, ἀξίας	500.—
600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης “Μπουκέτου”, ἀντὶ Δρχ. 225. ἀξίας	135.000.—
500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων, Δρχ. 200 ἀξίας	100.000.—
200 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον “Καπετὰν Φάν- τασμα”, ἀξίας	12.000.—
100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον “Καπετὰν Βρυ- κέλας”, ἀξίας	3.000.—
	500.000.—

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” — “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”

ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 3 Μαΐου 1934.

The present lottery is not valid in United States of America

Τὸ Ἑβδομαδιαῖον Λαχεῖο μας παραμένει ὡς ἔχει, ἐφ’ ὅσον μάλιστα οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς αὐτὸ ἀναγνώσται μας εἶνε ἀπολύτως εὐχαριστήμενοι καὶ ἀρκετὰ δῶρα κερδίσουν ἐκ δομαδιαίως.

ΚΕΡΔΗ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΘΥΣΙΑΣ ΑΠΟΚΤΩΜΕΝΑ

Τὸ “Μπουκέτο” καὶ ἡ “Οικογένεια” εἶνε τὰ μόνα περιοδικὰ πού προσφέρουν τόσα δῶρα στοὺς ἀναγνώστας τῶν.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 24^Η

* 011409

ΑΘΗΝΑΙ, 3 Μαΐου 1934.

Ἡ κλήρωσις τοῦ παρόντος Ἑβδομαδιαίου Λαχείου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φύλλον τῆς 17 Μαΐου ἔ. ἔ.

The present lottery is not valid in United States of America

ΑΧΙΑΔ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 23.038

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΥΤΣΗ 14

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ · ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ
ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ · ΛΑΜΠΑΙ

Τέσσερες μεταβλητοί συμπυκνωτάι.
Αυτόματον βόλαιο μ. κοντρόλ.

Τὸν κοντρόλ.

9 συντονισμένα κυκλώματα ἐπὶ τῶν μεσαίων κυμάτων.

8 συντονισμένα κυκλώματα ἐπὶ τῶν βραχέων κυμάτων.

8 1/2 λυτῶν ἡλεκτροδυναμικὸν μεγάλφων. Σελεκτιβιτέ 6 κιλοσάικλς.

Λήψις ἀπὸ 540—20000 κιλοσάικλς.

Τηλέφ. 24311

ΑΤΤΟΤΕΡ ΚΕΝΤ ΡΑΔΙΟ

Παράρτησός τινος 9, ΑΘΗΝΑΙ